OBIECTIV REAGAN

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Obiectiv: Reagan

ISBN:
973-8070-69-4

Malko Productions — Paris,
Objectif Reagan
© *Gérard de Villers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2001

Gérard de Villers

SAS

Obiectiv: Reagan

În românește de
Mihaela Stoicescu

2001

Capitolul I

După ce constată că era ora 9, John Hence traversă holul pustiu al hotelului *Hilton* și se opri la intrarea în *Paddock*, barul din incintă.

Pianistul maltez cânta cu aer trist „Les feuilles mort". Cântecul francez, având însă în față partitura în engleză, bucurând astfel un grup zgomotos de afaceriști italieni, care fredonau melodia în cor, dar pe limba lor.

După ora 20, barul Paddock era una din rarele oaze de viață din Nicosia. Odată cu lăsarea nopții, orașul părea mort. În 1974, armata turcă debarcase în nordul insulei, sub pretextul protejării cetățenilor străini, ocupând apoi 40% din teritoriul aflat în spatele liniei Attila[1], rupând capitala în două și transformând-o într-un mic Berlin. Cipriotii greci — cărora turcii le ocupaseră cele mai frumoase zone cu stațiuni turistice — pândeau acum orice semnal care venea de la Beirut. Imediat ce grupurile rebele din Beirut s-ar fi încăierat, libanezii ar fi reacționat din plin, cu avioane și vapoare, aducând Ciprului o ploaie de dolari. Din păcate, calmul domnea în Liban de câteva luni, iar cipriotii erau disperați în fața vidului din hotelurile lor.

Construit pe marginea marii șosele Makarios, *Hiltonul* era și el aproape gol, locuit doar de câțiva oameni de afaceri ce părăsiseră Beirutul pentru o dimineață, venind aici să trimită telexuri, ca apoi să se întoarcă în aceeași seară. Acest lucru îmbogățea mult Compania aeriană cipriotă și taxiurile, aeroportul din Larnaca aflându-se la 60 km de Nicosia.

---

1. Demarcație între zonele grecești și turcești (n. a.)

John Hence aruncă o privire, căutându-l pe cel cu care avea întâlnire. Părul său negru, aproape ras, contrasta cu figura sa deschisă, cu nasul lui cârn și cu ochii în continuă mișcare. Nici el nu avea de gând să rămână mult timp în Cipru. Venise de la Tel Aviv în urmă cu două ore și pleca a doua zi.

Șeful secției C. I. A. din Tel Aviv era unul dintre puținii specialiști în rețelele teroriste din Orientul Mijlociu, grație îndelungatei sale șederi la Beirut, leagăn al terorismului.

El înaintă și, în sfârșit, îl zări pe intermediarul său, așezat la o masă bine ascunsă de o coloană, în apropierea barului. Mustafa Nidal era un bărbat scund, rotofei și chel, cu ochi mari exoftalmici, preocupat să se ghiftuiască cu măsline, de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-un lagăr de concentrare. De naționalitate necunoscută, era totuși, în această zonă a lumii, unul dintre cei mai buni informatori ai Companiei, fapt ce îl determina, de altfel, să-și ia anumite măsuri de precauție. El venise de la Beirut, iar Cipru constituia locul cel mai practic de întâlnire, Compania aeriană cipriotă deservind ambele orașe, Tel Aviv și Beirut...

John Hence traversă barul și se așeză la masa acestuia.

— *Hello, Moustapha! Nice trip?*

Mustafa Nidal — nimeni nu știa dacă acesta era numele lui adevărat — răspunse cu un surâs:

— Puțină întârziere. Aeroportul din Beirut era închis. Niște pirați ai aerului luaseră la Atena un „727" libian.

Gura americanului se strâmbă:

— Acum e rândul lor. Cum s-a încheiat povestea?

Mustafa Nidal schiță un gest evaziv, care-i permise să mai înghită o măslină.

— Miliția șiită a preluat controlul asupra aeroportului și totul s-a aranjat. Pirații au schimbat chiar și echipajul, sub protecția unora de-ai lor! Apoi, au plecat spre Mediterană... Numai că toate acestea m-au privat de mâncare...

— *Tough luck*[1], îl compălimi John Hence, în bătaie de joc, întorcându-și privirea spre intrarea barului.

1. *N-ai avut noroc (n. a.)*

Un bărbat tânăr, brunet, cu părul bine aranjat, apăruse la intrarea în *Paddock*, și se oprise, părând a căuta pe cineva. Privirea sa o întâlni pe cea a lui John Hence căruia îi făcu un semn imperceptibil din cap și se instală la o masă din apropierea ușii. Omologul lui John Hence în Cipru ținuse neapărat ca acesta să aibă „baby-sitter" pe perioada șederii sale în Nicosia. Precauția era inutilă. Cipru, placa turnantă utilizată de către toți teroriștii din Orientul Mijlociu, se bucura, în mod paradoxal, de un calm de invidiat. La Nicosia, doar mici impostori se mai amuzau, abandonând câte o mașină-capcană pe străzile cele mai aglomerate. Israelienii, libanezii, palestinienii, sirienii, irakienii, serviciile din Vest, libienii, precum și serviciile din Est, coabitau în liniște, cu excepția unor incidente nesemnificative.

Un responsabil al *F. P. L. P.*[2] fusese împușcat la Limasol de către un trăgător de elită al Mosadului, iar un comando egiptean declanșase un masacru pe aeroportul din Larnaca, în februarie 1978, omorând 15 persoane, în încercarea de eliberare a 11 ostatici egipteni, răpiți de la *Hilton* de doi palestinieni, care își propuseseră să-i ia cu ei. În afara acestor întâmplări, uitate rapid, calmul domnea pe insula tăiată acum în două. Râsetele și cântecele clienților italieni ai barului *Paddock* erau aproape șocante, în ambianța pâsloasă a orașului mort.

— Vreți să rămânem aici? țipă Hence pentru a se face auzit.

Dar, pianistul accentuă pe ultimul acord și se ridică. Urma o pauză.

Liniștit, John Hence comandă un „J & B".

— De ce ați trecut prin Beirut? întrebă el.

Mustafa Nidal surâse viclean.

— Am câteva afaceri: un transport de magnetoscoape Akai, rămase în port de două luni. La Tripoli, clienții mei vor să mă omoare dacă nu le livrez marfa. Acolo, aceasta e singura distracție. În plus, suntem supravegheați în Libia și cel mai înțelept lucru ar fi să efectuăm un ocol.

1. *Frontul popular de eliberare a Palestinei (n. a.)*

— Ştiu, aprobă John Hence, îngrijorat. Fiţi atent!

— Sunt atent, suspină Mustafa.

Tăcuseră amândoi, odată cu apropierea chelnerului. Nici limba arabă nu mai putea fi sigură...

Numeroşi ciprioţi vorbeau această limbă. Insula, cu toată tradiţia ei greacă şi creştină, se îndreptase mai degrabă spre ţările arabe. Fratele mai mare era Siria, iar socialiştii ciprioţi erau extrem de ataşaţi libienilor. Prieteniile musulmane nu împiedicaseră debarcarea turcilor din 1974 şi ocuparea nordului insulei. Turcii erau cei mai puternici şi nu doreau să părăsească insula, fapt ce constituia o mare dilemă pentru americani, căci şi Turcia, şi Grecia, erau membre O. T. A. N...

— Deci, aveţi noutăţi despre Armageddon? întrebă John Hence.

Armageddon era numele de cod al C. I. A., dat planului terorist pe care Compania îl descoperise de câteva săptămâni. Graţie unor interceptări radio şi a anumitor informaţii, guvernul american părea convins că un grup terorist pregătea asasinarea Preşedintelui Statelor Unite, Ronald Reagan, acţiunea fiind planificată chiar înainte de finele anului. Toate informaţiile şi fragmentele de cercetare, fuseseră adunate într-un raport de 40 pagini, destinat Agenţiei Naţionale de Securitate, care, la rândul ei, trasase sarcini ca C. I. A. să pătrundă în miezul problemei. Deocamdată, nu apăruse nimic palpabil şi, din acest motiv, la Washington, tensiunea crescuse. Tot din această cauză, John Hence, specialist în astfel de comploturi, călătorea mult în ultima vreme.

Istoria întâmplată Papei şi lui Anwar El-Sadat, îndemna spre luarea în serios a unor asemenea ameninţări... Iar, pentru astfel de acţiuni, guvernul american trebuia să infiltreze un complot.

— Am noutăţi, anunţă Mustafa Nidal, după ce mai înfulecă o măslină.

— Ştiţi de unde vin?

Nidal îşi aplecă lent ochii de batracian.

— Da.

Americanul se aplecă peste măsuţa joasă.

— Cine se află în spate?

— Biroul de Relaţii Externe.

John Hence îl fixă pe interlocutorul său.

— E sigur? Vă daţi seama de importanţa spuselor dumneavoastră?

Mustafa Nidal arboră un surâs răutăcios şi triumfător.

— Aşteptaţi! Deţin o informaţie şi mai sigură, care vă va face să săriţi în sus.

— Care?

Pianistul reîncepu brusc să cânte, incomodându-le discuţia. Mustafa Nidal, care ştia că, cu cât o informaţie e mai aşteptată, cu atât valorează mai mult, reînnoi comanda. Barul se umpluse acum şi aproape toate mesele erau ocupate. Ascunzându-şi nerăbdarea, John Hence îşi aprinse o ţigară.

Italienii începuseră să ţină ritmul, aplaudând. Chelnerul aduse băuturile. Mustafa Nidal profită şi comandă iar măsline, savurând efectul spuselor sale. John Hence medita. Instinctul îi spunea că informatorul ştia ceva ce merita osteneala. Altfel, nu ar fi riscat să facă tot acest drum şi nici nu şi-ar fi pierdut timpul pentru un zvon. Cu un zâmbet misterios, Nidal se aplecă spre el.

— Sper că după tot ce v-am istorisit, să nu regretaţi că aţi venit!

— Dar nici dumneavoastră! nu-şi putut abţine americanul replica.

Mustafa Nidal nu funcţiona decât cu un singur fel de carburant: dolarul. Importator, stabilit la Tripoli, avea antene peste tot, iar apolitismul său de suprafaţă îl ajuta să câştige multe simpatii.

— Cum aţi obţinut această informaţie? întrebă Hence, intrigat.

Mustafa Nidal ridică ochii spre plafon.

— Oh! În Libia există o serie de produse interzise. E suficient să le poţi procura celor cărora le lipsesc. Printre ele se numără: whisky, coniac, reviste porno, femei şi altele. Persoanele doritoare au mulţi bani. Chiar şi Kadhafi e nebun. Ştiţi ce i-a făcut odată unuia dintre ofiţerii lui?

— Nu.

— Acesta din urmă interpretase greșit un ordin. Kadhafi l-a obligat să se radă în cap, iar omului i-au fost necesare șase luni pentru a-și recăpăta o figură umană.

— Când se va debarasa lumea de așa ceva? suspină John Hence.

Nidal râse bucuros.

— Vorbiți cu șiiții libanezi, Kadhafi l-a ucis pe imamul lor, iar ei vor să-l spintece pentru asta. Dacă îl vor prinde, îl vor unge cu miere și-l vor lăsa să se usuce la soare, în deșert...

— Vorbiți-mi dspre Armageddon, spuse brusc John Hence, în dorința de a pune capăt unei discuții interminabile.

Mustafa Nidal nimeri o măslină și suspină:

— Îmi asum riscuri enorme! Știți... Proiectul este în întregime secret.

— Nu am nici un dubiu că l-ați fi citit din ziare, i-o tăie Hence, agasat. Vom discuta ceva mai târziu și despre prima dumneavoastră.

— Bineînțeles, desigur, făcu Nidal, ca un mare domn.

Știa că pentru asemenea informații, Compania nu se calicea. În plus, el nu mai avea bani: anumiți prieteni falangiști închiriaseră un vas încărcat cu hașiș, care acum aștepta la Junieh undă verde pentru Europa. Îi erau necesare anumite protecții pentru ca vasul să nu fie arestat în mijlocul Mediteranei.

Falangiștii creștini libanezi, strânși de gât de către sirieni, crescuseră de 50 de ori cultura hașișului, în scopul procurării de valută pentru achiziționarea de armament. Acest lucru explică ferocitatea anumitor confruntări din zonele aparent fără interes strategic.

O chelneriță în rochie lungă, se apropie de masa lor, surâzând:

— Doriți spaghete?

Ochii lui Mustafa Nidal se umeziră.

— Bineînțeles, domnișoară.

Chelnerița se îndreptă spre micul cuptor din apropierea pianului și reveni cu două farfurii fumegânde, după care îi ajută

pe cei doi să le amestece cu alte ingrediente. Lui John Hence nu-i era foame, dar era nevoit să se adapteze lăcomiei informatorului său, care tocmai începuse să învârtă spaghetele în jurul furculiței. John Hence mai văzu cum mâna acestuia rămâne suspendată, imobilizându-se între farfurie și gura sa larg deschisă. Cunoscându-l bine, știa că doar un motiv important îi putuse tăia brusc apetitul. Întoarse capul, urmărind privirea lui Nidal și înțelese.

O femeie tocmai intra în bar. Era, pur și simplu, strălucitoare.

Înaltă, blondă, cu părul rebel strâns pe ceafă, cu pomeții ridicați, tipic femeilor slave, cu ochi imenși și buze ce păreau pictate, într-atât cât să pară perfectă... Un taior elegant, negru, se mula pe această creatură de vis, garnisit cu două imense revere aurii, ce se terminau sugestiv în deschizătura sânilor. Stând la intrarea în *Paddock*, ea scruta sala. Mustafa Nidal lăsă jos furculița și întrebă cu o voce puțin nostalgică:

— Cu dumneavoastră are întâlnire?

John Hence ridică din umeri, surâzând:

— Din păcate, nu.

El nu-și dezlipise încă ochii de la superba creatură necunoscută, care, cu mișcări lente, se îndreptă spre bar. Tăcerea care se așternu, era tulburată doar de pianist. Italienii încelaseră să mai pocnească din degete, observând-o meduzați și plini de admirație. Chiar și barmanul își întrerupse ritualul său sacerdotal. Necunoscuta înaintase, bătoasă, cu un mic surâs în colțul buzelor și cu toate privirile ațintite spre ea.

Întorcându-se spre stânga, ea se întinse spre bar, astfel încât John Hence putu s-o analizeze mai bine. Taiorul strâns pe corp, îi scotea în evidență șoldurile cambrate. Fuselajul picioarelor ei era pus în evidență de ciorapii negri cu dungă.

— Dacă se va așeza, murmură Mustafa Nidal, aici se va produce o răscoală...

Dar necunoscuta nu se așeză nicăieri. Ea înconjură barul cu pași lenți, trecu pe lângă pian și plecă, așa cum venise! La fiecare pas, fusta îi accentua picioarele lungi și doar o dâră de

parfum rămase ca semn de netăgăduit al trecerii sale. Italienii izbucniseră în aprecieri zgomotoase și comandară multă băutură, pentru a sărbători evenimentul!

În bar, viața reintră în normal.

Mustafa Nidal suspină:

— Mă întreb de unde a apărut! Nu era nici libaneză, nici arabă și nici elenă.

— Poate era totuși o grecoaică boită, își dădu cu părerea John Hence.

— M-aș mira! Avea ochii atât de naturali, aproape cenușii.

Probabil că toți bărbații prezenți își puneau aceeași întrebare: cine va fi necunoscutul care se va afla în această noapte, în patul frumoasei necunoscute?

Din păcate, ea dispăruse și era imposibil de ghicit ce căutase la *Paddock*. Poate trecuse dor pentru a suci mintea celor prezenți și care o admiraseră... Oricum, apariția ei era insolită, mai ales în această insulă, unde niciodată nu se întâmplase nimic, iar surprizele erau rare. John Hence își scoase din minte imaginea cu ciorapi negri.

— OK! Care e informația, Mustafa?

Mustafa Nidal își șterse cu grijă gura sa unsuroasă ce avea și resturi de spaghete, ca și cum ar fi purificat-o, înainte de a scoate „porumbelul din gură". În apropierea intrării în bar, „baby-sitter"-ul lui John Hence îi făcu semn chelneriței, să-i aducă și lui o porție de spaghete. Era încă înmărmurit de tulburătoarea apariție. Trebuia să fi fost regina prostituatelor, pentru a intra astfel într-un bar, provocând oamenii prezenți.

— Numele pe care-l voi pronunța, vă este cunoscut, spuse Mustafa Nidal.

— Îl cunosc?

John Hence era tulburat. Informațiile celui cu care stălea de vorbă, dacă erau verificate, puteau evita o tragedie. El privea cu oarecare tandrețe pielea negricioasă a comerciantului. Oricum, Nidal își asumase multe riscuri pentru a-l întâlni în Cipru. Libienii, sfătuiți de nemții din est și de sovietici, se temeau de oricine. De altfel, nimeni nu reușise să-i vină de hac

lui Gadhafi, cu toate că amatori se găseau din plin...

— Încetați cu gluma, spuse Hence. Cine este persoana?

— Corcoran!

Americanul îl fixă, cu neîncredere.

— Corcoran! repeta el. *Motherfucker* [1]! Sunteți sigur?

Mustafa Nidal nu răspunse. Trăsăturile lui începuseră să se înăsprească, iar ochii fixau un punct ce se afla în spatele lui John Hence, căpătând o expresie neliniștită. El întoarse cu greu capul spre american, ca și cum i s-ar fi înțepenit gâtul.

— *Chouf* [2], murmură el în arabă. John Hence se întoarse spre intrare, văzându-și „baby-sitter"-ul în luptă cu spaghetele. Doi nou-veniți, trecuseră pe lângă el, în drum spre bar. Ambii aveau un aer oriental. Unul, foarte tânăr, avea păr scurt și o mică mustață, iar celălalt era mai masiv, avea o mustață căzută și o cravată înflorată. John Hence se întoarse spre Mustafa Nidal și-l întrebă:

— Îi cunoașteți?

În loc de răspuns, Mustafa Nidal se ridică brusc. O detunătură asurzitoare se auzi în spatele americanului, iar pe fruntea lui Mustafa apăru o pată roșie. Aplecat mai întâi spre spate, căzu peste bar, fără a scoate vreun țipăt. Alte trei detunături în rafală se auziră exact în momentul în care John Hence, în plin coșmar, sărea din fotoliul său. Cu coada ochiului, el îl văzu pe masivul mustăcios care, cu un pistol automat, îl viză încă pe Mustafa Nidal. Italienii nu realizaseră încă ce se petrecea, atât de zgomotoși erau. Doar barmanul, înnebunit de spaimă, dispăruse în spatele barului.

John Hence îl descoperi și pe cel de-al doilea necunoscut, iar stomacul i se contractă. Liniștit, bine înfipt pe picioare, tânărul îl viza cu un pistol automat de calibru mare. Căutând în memoria sa numele „baby-sitter"-ului său, dar neamintindu-și-l, strigă:

— *Help!*

---

1. Băga-l-aș în mă-sa (n. a.)
2. Privește (n. a.)

„Baby-sitter"-ul, luat pe nepregătite, mai căuta încă pe sub vestă, traumatizat şi nu prea bine antrenat pentru asemenea evenimente. În zece secunde, lumea lui se schimbase.

Primul glonţ îl atinse pe John Hence în piept, secţionându-i aorta. El simţi întâi o senzaţie de căldură, o ameţeală, apoi o durere sfâşietoare şi avu impresia că creierul i se goleşte. Mâna întinsă pentru a arăta spre arma ucigaşului recăzu, iar picioarele se prăbuşiră sub el. Detonările a două pistoale ce-şi goleau încărcătoarele ajunseră la el într-o linişte pâcloasă. Întreaga scenă durase mai puţin de un minut. Pianistul, în picioare în spatele pianului, stătea înmărmurit, clienţii oripilaţi se sculaseră de pe scaune, iar chelneriţa era albă, precum un mort.

Mustafa Nidal şi John Hence zăceau înţepeniţi în fotoliile lor. Criminalul tânăr strigă ceva spre cel masiv, care se întoarse brusc. „Baby-sitter"-ul îndreptase spre ei un mic „38". Nu trăsese încă, pentru a nu răni pe cineva. Imediat, cel tânăr apăsă pe trăgaciul armei sale şi primul proiectil îl atinse pe american în apropierea inimii. Aceasta începu să riposteze, dar un al doilea proiectil îl traversă gâtul. Glonţul tras de el, atinsese doar pumnul tânărului mustăcios. Americanul scoase un ţipăt şi scăpă pistoletul. Între timp, nepierzând timpul, mustăciosul masiv trăsese două focuri asupra americanului, nimerindu-l direct în craniu. În agitaţia generală creată la *Paddock*, cei doi ucigaşi ieşiră în fugă. Trecură mai multe secunde, până ca cineva să reacţioneze şi să strige:

— *Astinomia! Astinomia!*[1]

În bar, clienţii îşi reveneau din coşmar, agitându-se pe lângă cei trei morţi. Fiecare dintre ei primise cel puţin două împuşcături mortale. Pe faţa lui Mustafa Nidal, sosul de spaghete amestecat cu sânge, alcătuia o imagine hidoasă. Chelneriţa, în plină criză de nervi, plângea în hohote. Pianistul cu mâinile tremurânde, contempla cadavrele. Un italian întrebă, timid:

— Au plecat?

1. *Poliţia! Poliţia! (n. a.)*

Angajaţii hotelului se agitau. Unul dintre ei îi văzuse pe cei doi... După zece minute, în faţa hotelului *Hilton* stopă un Rover al poliţiei, încărcat cu poliţişti, uluiţi de un asemenea masacru. După ei, veneau şi alţii, urmaţi de două ambulanţe. Pe hol, îi scoseseră pe clienţii din *Paddock*, pentru a le lua interogatorii.

„Poliţia superintendentă"[1] scotocea hotelul, cerând ocupanţilor să deschidă camerele închiriate. Bineînţeles, nu găsiseră nimic!

Puţin mai târziu, un poliţist adusese de lângă bar, un Browning Herstall 9 mm din care se puteau trage 13 focuri. Era arma abandonată în grabă de ucigaşi. Poliţiştii erau siguri că nu vor găsi nimic la *Hilton*. Cercetând morţii, descoperiseră paşapoartele diplomatice ale celor doi americani. O maşină a poliţiei plecase pentru a-l trezi pe Ambasadorul Statelor Unite.

* * *

Maşina neagră tip Daimler a ministrului cipriot de interne, opri în parcarea Ambasadei Americane, situată pe Dositheos Street, o mică străduţă în pantă ce corespundea cu Makarios Avenue. Grilaje înalte şi camere de luat vederi o protejau contra unui eventual atentat. Ministrul fu condus imediat în biroul Ambasadorului, aflat la etajul III al imobilului. Diplomatul se afla în compania a doi bărbaţi, pe care îi prezentă ca fiind consilieri politici. În realitate, unul dintre ei era şeful secţiei C.I.A. în Cipru, iar celălalt, un înalt funcţionar al aceleaşi agenţii federale, sosit din Washington pentru a urmări ancheta asupra decesului lui John Hence. Toţi patru se aşezară în jurul unei mese rotunde.

— Domnule ministru, întrebă Ambasadorul, aţi ajuns la vreun rezultat?

Cipriotul trase din mapa sa un dosar roşu, subţire, pe care şi-l puse pe genunchi.

— Am aici toate concluziile anchetei, spuse el. Vi le voi lăsa, în dublu exemplar. Din păcate, nu relevă mare lucru!

1. *Echivalent al prefectului de poliţie (n. a.)*

Ambasadorul, care nu-și făcea prea mari iluzii, nu se mișcă din locul în care stătea.

— Nu ați găsit nici o urmă a celor care au deschis focul?

— Niciuna! Cu toate că am supravegheat cu atenție, atât aeroportul din Larnaca, cât și porturile din Limassol și din Pafos...

— Asta înseamnă că ei se află încă în Cipru?

Ministrul făcu o mimică de îndoială.

— Nu neapărat. Puteau părăsi țara, clandestin. Fie pe mare, fie pe uscat...

— Ce înțelegeți prin asta?

Cipriotul schiță un surâs silit.

— După mărturii, ucigașii nu erau de naționalitate turcă. Deci, puteau trece cu ușurință în mod clandestin, linia Attila, după nelegiuirea făcută. Nu e prea greu...

Ambasadorul Statelor Unite, care nu prea vedea diferența între un grec, un turc sau un arab, comparând-o cu cea dintre măslinele negre dintr-o salatieră, își spuse că un adevărat cipriot grec, așa cum era ministrul, încerca să dea vina pe inamicul său ereditar...

— Cunoașteți măcar în ce fel au ajuns aici? întrebă el.

O nouă mimică descurajată.

— Nu. Dar cercetările noastre nu s-au terminat încă. Poate se aflau aici de mai multă vreme...

Ambasadorul avea câteva motive pentru a crede că cei doi ucigași nu se aflau de prea mult timp în Cipru. Acțiunea lor, efectuată cu precizie, avusese drept scop lichidarea lui John Hence și a informatorului său. Dar, întâlnirea celor doi bărbați avusese loc cu puțin timp în urmă.

— Nimic despre vehiculul cu care au fugit?

— Nimic... Nu era un taxi. Am verificat.

Ministrul îi întinse dublura dosarului. Ambasadorul o luă și întrebă brusc:

— Și acea femeie blondă care a fost acolo, cu puțin timp înaintea atentatului?

Surâsul dezolat al ministrului reapăru.

— Nici despre ea nu știm nimic. Nu a lăsat nici o urmă, ca și cum n-ar fi existat niciodată. Am întrebat la toate hotelurile, începând cu *Hilton*, apoi restaurante, taxiuri... De altfel, nimic nu demonstrează că trecerea ei ar fi legată de incidentul care a urmat.

Un înger trecu, lăsându-și cu pudoare ochii în jos: un „incident" ce se terminase cu trei morți... din care doi erau membri C. I. A. Ministrul profită de tăcere, pentru a-și expune tirada ispășiloare.

— Asasinii își cunosc victimele. Atentatul a fost bine pregătit, deci serviciile cărora le aparținea domnul Hence trebuie să aibă o idee asupra posibililor vinovați. În această poveste nu sunt amestecați ciprioți.

— Admițând că aveți dreptate, încuviință Ambasadorul și că ucigașii au fugit în zona turcească, ei ar fi trebuit totuși să aibă complici și în armata turcă. Nu-i văd ajutați de cei de stânga.

— Nu există decât teroriști de stânga în Turcia, îl corectă ministrul de interne. Extrema dreaptă este și ea puternică. Am avut informații că în nordul insulei există chiar un câmp de antrenament al teroriștilor de extremă dreaptă, în apropiere de Rizokarpaso și care este protejat de serviciile speciale turce.

— Pentru ce?

— Pentru a-i folosi contra armenilor din *ASALA* [1], legați de extremiștii palestinieni, preciză ministrul. La rândul lor, aceștia au anumite legături cu cipriotii greci, ceea ce explică faptul că anumite comandouri turce de extremă dreaptă pot veni să opereze în zona noastră.

— E greu de afirmat cu siguranță toate aceste lucruri, interveni Ambasadorul Statelor Unite, care fusese instruit de către șeful C.I.A. Toate grupările palestiniene extremiste au avut aici structuri de primire, parțial organizate de către cipriotii...

— Acest fapt s-a diminuat, afirmă ministrul. Acum ele somnolează și nimic nu ne permite să afirmăm că acțiunea aparține unui grup palestinian. De altfel, nu a fost revendicată.

1. Mișcare teroristă armeană (n. a.)

Încântat de recitalul său, cipriotul bău o gură de ceai, după care se hotărî să plece, în intenția de a lăsa o impresie bună.

— În acest dosar veți găsi o informație interesantă, spuse el, care se referă la una din armele folosite de criminali. E un Browning Herstall, fabricat în Belgia. Cu ajutorul Interpolului, am reușit să-i găsim „paternitatea". Arma a fost importată în Elveția, pe numele unui armurier din Lausanne. Am rugat poliția elvețiană să ne comunice numele cumpărătorului, dar aceasta nu a răspuns încă... Vă va fi ușor să continuați ancheta.

— Vă mulțumesc, spuse sec Ambasadorul Statelor Unite. Comunicați-mi orice nouă informație.

El își conduse vizitatorul și apoi reveni în biroul său. Cei doi agenți C. I. A. răsfoiau deja dosarul. Diplomatul își aprinse o țigară și conchise:

— Deoarece acum am rămas singuri, trebuie să recunoaștem că cipriotul are dreptate. La noi trebuie să căutăm. Bob, ai vreo idee?

Robert Harriman, șeful secției C. I. A. din Cipru, înălță capul:

— Domnule Ambasador, nu aș trăda nici un secret dacă v-aș spune că nu știm nimic. John Hence avea întâlnire cu unul dintre cei mai buni colaboratori ai săi, în legătură cu un subiect considerat ca „extrem de sensibil". Nimeni nu a auzit discuția lor, deci au luat cu ei secretele în mormânt. Singura pistă pe care o avem acum este acest pistolet.

— Să sperăm că ea ne va duce mai departe, suspină diplomatul.

Acesta avea totuși impresia că șeful C. I. A. nu-i spusese tot ce știa și nu dorea nici să întrebe ce se înțelege prin informație „extrem de sensibilă". Această clasificare o plasa totuși la nivel de prioritate națională.

Ce rol ar fi putut juca John Hence și informatorul său într-o istorie atât de importantă?

Capitolul II

Din apartamentul său, Malko privea panorama valurilor de pe lacul Léman. Vremea era mohorâtă, iar Geneva părea mai urâtă decât de obicei. *Noga Hilton*, cu pereții săi acoperiți de vopsea sintetică, în culori violente, fusese conceput cu siguranță doar pentru arabi. De altfel, în hol se aflau o duzină, ce spumegau în fața standurilor cu bijuterii, ori savurau spectacolul oferit de prostituatele ce stăteau în fotolii, cu picioarele încrucișate, în așteptarea de a satisface vreun emir.

Malko părăsise frigul și zăpada din Austria, pentru a regăsi aceste vremuri apuse. O părăsise pe superba sa logodnică, Alexandra, care plecase pentru a se bronza, la castelul din Lech al unui prieten.

Încă o dată, C.I.A. apelase urgent la serviciile sale.

Aeroportul din Geneva fiind închis la plecarea lui din Viena, el trecuse prin Paris, ceea ce îi oferise ocazia să descopere noua aerogară 2 a Aeroportului Charles de Gaulle din Roissy, care dăduse o serioasă lovitură învechitei aerogări Roissy 1. Își recuperase bagajele după exact șapte minute. Se terminase deci cu crizele de nervi și cu întâlnirile ratate. Unsprezece zboruri zilnice ale companiei aeriene franceze legau cu punctualitate Geneva de noua aerogară, care obligase un cotidian elvețian să recunoască cu tristețe că Air France surclasase pe ceilalți constructori aero. Era încă un mit care se prăbușise.

Odihnit, după călătoria cu clasa "afaceri", Malko ajunsese la *Hilton*, bine dispus, așteptând întâlnirea cu oamenii Companiei.

El introduse o casetă în magnetoscopul Akai, branșat la televizor și începu să urmărească *„Crima din Orient Expres"*.

De abia se derulase genericul, când auzi bătăi în ușă. Îl recunoscu imediat pe unul din cei ce intrară:era Harry Soames, director adjunct al cercetării în Langley, un tip masiv și distins, cu aspect european și cu părul cărunt. Celălalt, părea mai întunecat, scund, brunet și cu un început de chelie. Soames îl prezentă ca fiind șelul secției C.I.A. din Berna: Max Barney. Se instalară cu toții în jurul mesei rotunde din marmură. Harry Soames se întoarse spre Barney.

— Ați controlat acest apartament?

— *Yes, sir*, confirmă Max Barney.

Cu o seară înainte, doi „instalatori" verificaseră existența sau nu a unor „spioni electronici", instalați dinainte, de un „răuvoitor" oarecare.

— Aveți vești de la David Wise? întrebă Malko.

David Wise, șelul suprem al diviziei clandestine a C.I.A., era bolnav de cancer. El era unul dintre prietenii lui Malko, omul cu care împărțise și secrete, dar și aventuri. În plus, complicitatea lui de netăgăduit, îl încălzise de multe ori, în acest aer glacial al lumii paralele.

Harry Soames se posomorî.

— Da, dar nu sunt bune. Nici nu mai vine la servici! Se află spitalizat în Bethesda[1]...

— Dar nici n-am știut! exclamă Malko.

— Toată lumea se preface că nu știe, explică Soames, cu tristețe. David știe că nu mai e nimic de făcut, dar rămâne calm și nu dorește să deranjeze pe nimeni.

— E condamnat?

— Da. După părerea mea, nu va mai apuca sfârșitul anului.

Calendarul arăta data de 2 decembrie. Malko simți un nod în gât. Odată cu David Wise dispărea și o latură a vieții sale. Se strădui să întrebe calm:

— Cât mă va costa această vizită în țara a „O Mie și Una de Bănci"?

Harry Soames surâse forțat.

1. Spital militar din Washington (n.a.)

— Anumite lucruri care vă vor face plăcere... Trebuie să intrați în contact cu o femeie extrem de frumoasă...

— Pentru a o omorî?

— Să nu glumim! Trebuie doar s-o interogați... Ați auzit ce s-a întâmplat în Cipru?

— Despre atentatul asupra șefului C.I.A. din Tel Aviv? Da! Au fost palestinieni?

— Trecem peste asta. John Hence se ocupa de o problemă, și în legătură cu ea, avea această întâlnire. Era vorba despre codul Armageddon.

— Despre ce e vorba?

— E un plan de asasinare a președintelui Reagan, despre care nu avem alte informații. Informatorul lui John Hence îi promisese că va lămuri câteva, de ultimă oră. Aceste informații erau probabil foarte importante, altfel, nu i-ar fi omorât pe amândoi... Iar acest incident nu înseamnă decât că operațiunea era iminentă.

— Nu sunteți protejați contra unor asemenea incidente? întrebă Malko.

— Nu prea, răspunse simplu Harry Soames. Am luat măsuri noi de siguranță. Air Force One este acum echipat cu un sistem electronic de bruiaj, pentru deturnarea proiectilelor teleghidate. În momentul în care președintele efectuează o deplasare, convoiul este format din două limuzine identice, ce poartă amândouă fanionul. Garda sa a fost întărită, dar nimic din toate astea nu ar rezista în fața unui comando suicidar. Ca atare, trebuie „să ucidem din fașă" planul Armageddon. Ca să reușim acest lucru, trebuie să aflăm cine l-a conceput.

— De unde venea informatorul lui John Hence?

— De la Tripoli, via Beirut, fapt ce nu are nici o relevanță. Acolo se pot afla libieni, palestinieni, iranieni, sud-americani, sau orice alte persoane.

— De ce Geneva? întrebă iar Malko.

Max Barney prinse glas:

— Singurul indiciu găsit de poliția cipriotă a fost un pistolet automat, un Browning Herstall 9 mm. I-am găsit originea până

la un armurier din Lausanne, care l-a vândut cu trei luni în urmă, unei cliente foarte bogate, colecționară de arme, dar fără activitate politică... Am investigat tot ce se putea, în legătură cu această persoană.

— De ce nu ați întrebat-o cui a revândut-o?îl interogă Malko.

— Dumneavoastră nu cunoașteți lumea colecționarilor norocoși? interveni Harry Soames. Această tânără femeie — divorțată — e foarte bogată, iar poliția din Lausanne ar prefera să-și facă hara-kiri cu un cuțit elvețian, decât să-i ceară explicații. În plus, probabil că ea nici nu ar fi răspuns. Femeia ar fi schimbat arma cu o alta, fără autorizație, sau nedeclarată. Dacă ar fi fost interogată, probabil ar fi mințit și astfel, totul s-ar fi încheiat. În plus, pentru a-i găsi pe criminali, asta este singura pistă pe care o avem, ne mai vorbind de faptul că ea le poate fi complice... Am apelat la dumneavoastră pentru „a regiza" ceva, căci problema este extrem de gravă. Gândiți-vă, misiunea pe care o aveți nu este chiar atât de dezagreabilă...

El strecură pe masă o fotografie.

Era făcută în cadrul unei serate mondene, având în obiectiv o tânără femeie brunetă, cu ochi mari albaștri, nasul ascuțit și o gură ca un fruct. Cu umerii descoperiți, corpul îi era mulat în lamé violet. Un diamant enorm în formă de pară, scânteia pe mâna ei stângă. Surâsul ei orbitor avea ceva senzual.

— Domnișoara Ira Cornfeld a divorțat de un magnat al supermarketurilor, care i-a lăsat jumătate din averea sa, preciză Harry Soames. De atunci, ea se distrează cu „gigolo" italieni, pe care îi plătește. Este o femeie dură, ce pare a nu avea altă pasiune decât armele și bărbații bine dotați de natură... Sau, poate, un amalgam...

Urmărirea persoanei nu trebuia să aibă un final trist.

— Cum doriți s-o întâlnesc pe această superbă creatură? întrebă Malko. Oferindu-i un tanc?

— Oferiți-i ce doriți, răspunse Harry Soames. Cel mai bine ar fi să vă prefaceți că-i împărtășiți pasiunea. Aveți destule cunoștințe în domeniul armelor, deci totul ar fi credibil. Noi vă

putem pune la dispoziție orice, numai pentru a o epata. Citiți și acest dosar, până ce Barney va telefona cuiva.

Malko luă cele câteva foi, ce relatau întâmplarea din Cipru și le parcurse rapid.

Harry Soames privea ploaia ce cădea peste lac.

— În afara portretelor-robot, nu aveți nimic altceva în privința criminalilor? întrebă Malko.

— Nimic, răspunse americanul. Le-am comparat doar cu cele ale unor palestinieni înarmați. Niciunul nu corespunde.

— Dar femeia blondă, care a apărut înaintea atentatului? Nu era chiar Ira Cornfeld? Poate că purta o perucă.

— Nu! Am verificat. Pentru locul în care s-a produs crima, nimic nu confirmă ipoteza. Se pare că acolo, femeia a apărut din neant, unde a și dispărut. Totuși, ne gândim că ea are legătură cu criminalii. Aceștia bănuiau probabil că John Hence avea bodyguard, iar pentru a distrage atenția tuturor, ce putea fi mai genial, decât a infiltra acolo o femeie superbă? Asta denotă că avem de-a face cu „maeștri". Am omis chiar să ne întrebăm cum a intrat și cum a ieșit din Cipru această femeie...

Max Barney reapăru, încântat.

— O veți cunoaște pe frumoasa Ira, chiar în această seară, spuse el.

— Cum?

Malko era plăcut surprins de eficacitatea acestuia.

— Avem la Geneva un „H.C."[1], care o cunoaște foarte bine. Este o persoană mondenă, care a organizat o serată la *Griffin*, unde sunteți invitat, sub adevăratul dumneavoastră nume. El va veni la 20,30 ca să vă însoțească până acolo. Se numește Nicolas Halpen. Restul se află în mâinile dumneavoastră... Numărul armei se află în dosar. Și eu mă voi afla la hotel, la camera 346. Sunați-mă mâine dimineață.

* * *

Pereții lăcuiți cu negru, de la Griffin, cea mai elegantă discotecă din Geneva, reflectau lumina dulce a candelabrelor,

1. Trimis special (n.a.)

scoţând în valoare machiajul femeilor. În faţa lui Malko se afla un scaun gol: cel al Irei Cornfeld, singura care era în întârziere. Trimisul special fusese punctual. Era un bărbat scund şi rotofei, seducător, cu nişte ochi albaştri ce se doreau naivi, de naţionalitate incertă, dar deţinător incontestabil al unui paşaport elveţian. Ceilalţi confraţi ai lui erau iranieni, francezi etc. Toate femeile prezente erau apetisante, chiar frumoase, strălucind de bijuterii, ca nişte vitrine, iar bărbaţii purtau cravate de culoare închisă, şi aveau siguranţa pe care ţi-o conferă averea.

Nicolas Halpern se ridică brusc şi toţi ceilalţi bărbaţi îi urmară exemplul. Malko îşi întoarse privirile.

Nu avu nici o îndoială că femeia care intra era cea din fotografie. Ira Cornfeld părea mulată într-o „teacă" de lamé argintiu, ce părea a fi fost cusută direct pe ea, eliberându-i pieptul şi umerii. În părul negru, avea o broşă de diamante, care constituia punctul de sprijin pentru o orhidee. Ea coborî maiestuos scările ce duceau spre restaurant, cu paşi mici, din cauza rochiei strâmte. Paietele scoteau în relief corpul ei bătos, iar faţa părea a unei statui. Malko se înclină în faţă mâinii cu unghii lungi şi roşii, iar Ira se aşeză în faţa lui. Imediat, sosiră şi primele boluri cu cavîar.

Ira Cornfeld începu să mănânce cu linguriţa, ignorând pâinea prăjită, ba chiar şi lămâile. Ea nu ridică ochii spre Malko, decât după ce îşi golise farfuria şi când, un surâs strălucitor întredeschise fructul roşu al buzelor ei.

— Nu am reţinut numele dumneavoastră. Nu sunteţi din Geneva?

— Malko Linge, răspunse el. Vin din Austria pentru câteva zile, în vizită la prietenul meu Nicolas...

— Pe cont propriu?insinuă Ira, surâzând.

— Din păcate, castelul meu mă împiedică să fac asta! Mă ruinează, pur şi simplu... E mai rapace decât cea mai costisitoare metresă!

Ira Cornfeld râse, dar nu cu înţelegere. Conversaţia se derulă apoi pe teme de politică, asupra Iranului, Franţei şi a preţurilor... Ira făcea cocoloaşe mici din pâine, aparent plictisindu-se. Muzica ce se auzea din discoteca vecină aducea

un zgomot de fundal ce estompa conversaţiile. Din când în când, Malko simţea cum este învăluit de o privire plină de curiozitate. Poate că Irei Cornfeld nu-i plăceau decât italieni-gigolo. El se hotărî să atace:

— Locuiţi la Geneva? o întrebă.

— Nu, la Lausanne.

— Soţul este plecat?

Ea surâse.

— Sunt divorţată de doi ani.

— Îmi pare rău, spuse Malko.

— Nu aveţi de ce. Mi-a lăsat mulţi bani, iar acum, singură, duc o viaţă minunată...

— Aveţi vreun hobby? Tricotaţi, dansaţi?...

— Nimic de acest gen, răspunse Ira Cornfeld, fără a preciza ceva.

Malko îi aprinse o ţigare şi conversaţia se derulă în continuare. Ira Cornfeld părea neîncrezătoare.

La desert, Malko trecu iar în ofensivă, invitând-o la dans.

Pista, care se găsea destul de departe de masa lor, era aproape goală şi acoperită de o semiobscuritate propice idilelor. Ira se mişca cu paşi mici, iar Malko avu timpul necesar pentru a-i admira curbura şoldurilor, care probabil valorase mult, în îmbogăţirea proprietarei lor. Ira îşi înnodă brusc cele două braţe moi, în jurul grumazului lui Malko, lipindu-şi paietele de smokingul său. Paietele zornăiau, cu toate că Ira îşi ţinea trupul ferm, dar suplu. Parfumul său foarte puternic, gâdila nările lui Malko. Preţ de o secundă, el regretă că nu se afla într-o aventură excitantă cu această superbă femeie. Ira, cu faţa îndreptată spre el, îl urmărea cu o mare curiozitate în timp ce dansau pe fondul unei melodii lente.

— E ciudat, spuse ea, că nu pot să-mi imaginez cum aţi arăta în rolul unui castelan înnăscut... Ochii dumneavoastră sunt plini de viaţă şi au culoarea aurului. Ce faceţi în timpul iernii? Tapiserie?

— Nu, răspunse Malko. Mă ocup de colecţiile mele.

— Ce fel de colecţii?

— Tatăl meu colecționa arme vechi, iar eu am continuat tradiția. Dat fiind că-mi place să călătoresc mult, am găsit și multe obiecte interesante. În Afganistan, înainte de revoluție, am descoperit într-un bazar din Kabul, un surprinzător pistolet englezesc cu patru încărcătoare, în perfectă stare.

Brusc, Ira Cornfeld se opri din dans. Brațele ei, înnodate în jurul gâtului său, păreau în plin extaz.

— *Cu adevărat*, colecționați arme? șopti ea, cu o voce de îndrăgostit.

—De ce? întrebă Malko. Vă e teamă de asta?

—Teamă! (Râsul Irei acoperi muzica). Glumiți! Și eu sunt colecționară. Asta e pasiunea mea...

—Dumneavoastră! exclamă Malko. O femeie...

— Și ce dacă? plesni vocea Irei, ca o lovitură de bici. Credeți că numai masculii feroce au asemenea pasiuni? Mi-aș fi dorit să fiu bărbat...

Malko își puse mâinile pe umerii ei, cu ochii lui aurii ațintiți spre ai Irei.

— Vă amintiți de butada lui Colt: „Dumnezeu a creat inegal oamenii"? Grație lui, aceștia au devenit egali...

Destinsă, ea râse, mișcându-se cu grație câteva secunde, cu obrazul aplecat pe gâtul lui și cu corpul lipit de al său. Cu toate că muzica se oprise, Ira nu-și luase mâinile din jurul gâtului lui Malko.

— Ați venit aici ca să căutați arme?

— Da, răspunse el. Numai că ceea ce caut eu e ilegal...

— Ce anume?întrebă Ira, curioasă.

Malko plonjă în ochii ei mari și albaștri, brusc plini de emoție.

—Caut un pistolet-mitralieră Ingram, răspunse el. Unul silențios.

Avu impresia că Ira îi va leșina în brațe.

— Un Ingram?șopti ea. Unde îl veți găsi?

— Aveți unul?

— Nu. E visul meu! Am căutat peste tot. Ați putea găsi unul și pentru mine?

— Nu știu, spuse Malko. E foarte dificil.

Ingram era o armă greu de găsit, utilizată exclusiv de către serviciile speciale ale unor țări, armă nepusă niciodată în comerț...

— Oh! Încercați! îl imploră Ira.

Deoarece muzica reîncepuse, ea se lipi cu tandrețe de el, apăsându-și muntele lui Venus pe al lui..., gura ei atingând ușor punctul de unire al buzelor lui.

— Voi încerca, promise Malko.

— Când?

— Mâine.

— Foarte bine, spuse ea. Vreți să veniți la mine mâine, să luați masa de prânz? Pot veni să vă caut la ora 13. Unde locuiți?

— La *Hilton*. Va fi o plăcere pentru mine.

Ira se desprinde brusc de el.

— Trebuie să ne întoarcem la masă, spuse ea. Ceilalți se vor întreba ce facem. Pe mâine! Dar, să nu spuneți nimănui, nimic.

Balansarea șoldurilor ei, care mergea în fața lui, promitea clipe plăcute, mai ales dacă venea cu un Ingram. Peștele căzuse în plasă și rămânea doar să-l atragi foarte încet.

Capitolul III

Cu un aer conspirativ, Max Barney intră în apartamentul lui Malko, ținând un pachet sub braț. Trecuseră deja patru ore de la conversația ultimului cu Ira Cornfeld.

— Iată „bebelușul"! anunță americanul.

Cu multe precauții, el desfăcu ambalajul, îndepărtând hârtia și scoțând la iveală conținutul cenușiu, care nu era altceva decât un pistolet-mitralieră, marca Ingram. Patul armei era pliat, iar silențiosul era ambalat separat. Malko îl luă în mână: țeava armei, ce depășea blocul chiuloasei, nu măsura mai mult de doi centimetri... Asta era deci dragostea secretă a Irei Cornfeld...

— Dacă e cazul, să i-l las? întrebă el.

— Aveți toată libertatea. Oricum, dacă ea va vorbi, vom trimite noi „instalatorii" noștri, pentru a o recupera cu discreție. Nu putem lăsa nesupravegheată o asemenea armă, în special în mâinile unei persoane cu asemenea relații. Imaginați-vă că apoi, o persoană extrem de nervoasă, s-ar folosi de ea pentru a descăuna unul din ambasadorii noștri și gândiți-vă la consecințe...

Un înger trecu, acoperindu-și fața cu aripile.

— Îmi imaginez! spuse Malko, împachetând la loc arma.

În sfârșit, avea o misiune în care sângele nu va curge șiroaie! El, care nu suporta violența, își ducea viața în toiul unor înfruntări sângeroase. Cucerirea apetisantei Ira Cornfeld părea mai pe gustul său.

— Sper că această armă Ingram, împreună cu mine, să o determine să ne spună secretul ei.

* * *

În apartamentul lui Malko, sună telefonul.

— O doamnă vă așteaptă jos, anunță vocea seacă a recepționerei.

Malko era pregătit. Ajuns în hol, observă un Rolls alb, parcat în față, la *Noga Hilton*, cu Ira Cornfeld la volan, care mai ținea încă în mână receptorul telefonului. Ea îi adresă un mic salut vesel. Malko se urcă lângă ea, regăsind cu bucurie mirosul de piele, tipic Rolls-urilor. Ira îi întinse mâna, spre a-i fi sărutată și demară, înainte chiar de a închide telefonul.

— Mergem la *Hotel Richmond*, la *Jardin*, spuse ea. E singurul loc unde există puțin antren.

Haina sa de vizon, un gen de pelerină fără mâneci, cu șlițuri peste tot, descoperea o rochie stranie din tricot negru, extrem de mulată, având o închizătură circulară cu fermoar ce străbătea modelul de la umeri și până pe șold, permițând astfel materialului să se așeze precum o mănușă.

Ira Cornfeld abandonă apoi succesiv Rollsul și vizonul, permițându-i lui Malko să admire un corp perfect, ca tras prin inel, cu sâni înalți și cu niște ciorapi fumurii, care dezvăluiau incert jartierele de dedesubt. Șeful restaurantului aproape că îi linse pantofii și îi conduse la o masă din spatele unui spațiu ce semăna cu o piscină, din cauza mozaicului de pe pereți. Aproape la toate mesele, cineva se ridica în picioare la trecerea Irei, care îi răsplătea cu un surâs carnal și amețitor. Ea se așeză, își încrucișă picioarele, cu un foșnet provocator și „mătură" sala, cu privirea.

— Au trecut toți aceștia prin patul dumneavoastră? întrebă Malko.

Ira, amuzată, își întoarse privirile spre el.

— Unii dintre ei au prins gustul. De altfel, să știi că am o proastă reputație la Geneva... Asta însă, îi excită.

— Deoarece ați avut mulți amanți?

— Nu! Deoarece îmi conduc singură Rollsul. În spatele meu servitoarele mă bârfesc ca pe o curvă, sau ca pe una care a reușit. Deci? (întrebă ea, cu aer gurmand). Îl aveți?

— Ce anume?

— Nu faceți pe prostul! Doar am discutat chiar ieri seară despre asta...

Femeia avea aerul avid al unui bancher, pe punctul de a obține un mare împrumut.

— Da, răspunse Malko.

— Unde?

— În camera mea de la *Hilton*.

— E imprudent! Dacă vi-l fură?

— Este bine închis.

— Ați putea să-mi faceți și mie rost de unul?

Malko suspină.

— E dificil. Am întâmpinat multe dificultăți. Unul din prietenii mei, care lucrează cu americanii, aproape că l-a furat.

— Pot plăti, afirmă Ira, nerăbdătoare. Oricât!

— Aici nu se pune problema banilor...

Privirea Irei se stinse, ea concediindu-l cu o mișcare din mână pe chelnerul ce aștepta comanda. Insistentă, se aplecă spre Malko.

— Dacă ați procurat unul, înseamnă că puteți face rost și de al doilea...

— Va dura ceva timp..., explică Malko. De luni de zile aștept această ocazie...

— Bine. *Too bad!* [1]

Ira Cornfeld părea să se fi resemnat brusc, căci propuse simplu:

— În acest caz, să mâncăm...

Șeful de sală apăru imediat, iar ei comandară carne și cereale. Parcurgând lista cu soiurile de vinuri, Malko simți că leșină: un vin bun de Bordeaux, costa cât un mic diamant din alte țări. Contabilii de la C.I.A. s-ar fi îmbolnăvit. Zgomotul mu-

1. Păcat! (n.a.)

zicii acoperea orice conversație normală. Malko admira micuții sâni cu sfârcuri tari, ce păreau a se simți în largul lor sub rochia mulată. Aceste figuri elicoidale, inspiraseră probabil multe fantezii. O puteai dezbrăca pe Ira, exact cum cojești o portocală...

Ea fuma foarte mult. În timp ce își sorbea cafeaua, își încrucișa sau nu picioarele, permițându-i astfel să întrevadă umbra dintre ele.

Privirea ochilor ei albaștri avea acum o dulceață moleșitoare. Ea sufla fumul spre Malko.

— Probabil că vi s-a spus de multe ori că sunteți fermecător, cu ochii dumneavoastră aurii și infimele riduri din jurul lor. Mai mult ca sigur că sunteți pe placul femeilor.

— Oh! Femeile sunt imprevizibile, spuse Malko. De altfel, cum e posibil ca o femeie atât de atrăgătoare ca dumneavoastră să nu trăiască alături de un bărbat?

— Deoarece nu-mi plac bărbații, răspunse ea, simplu.

— Sunteți...

— Nu, nu, afirmă Ira, râzând. Nu poți fi considerată lesbiană, doar pentru că ai flirtat într-o seară cu o prietenă, după ce ai băut multă șampanie. Pe plan sexual, nu mă pot dispensa de bărbați, dar asta nu înseamnă că îi și iubesc. Când am poftă, găsesc întotdeauna unul, dispus să-și părăsească provizoriu micuța prietenă, sau soția, pentru a veni la mine, ca la o prostituată. Chiar și acest lucru e suficient pentru a mă excita.

Malko vru s-o prindă prin propriile ei cuvinte.

— Perfect! În acest caz, hai să închiriem o cameră în hotel și să gustăm până la capăt fantasma dumneavoastră...

O strălucire de surpriză trecu prin ochii ei, apoi Ira spuse:

— Nu! Acum n-am poftă! Am oră la blănar, unde trebuie să probez o blană de samur.

Cafeaua fiind băută, ea se ridică. Malko mai ceru, dar șeful de sală îi răspunse că doar doamna Cornfeld comanda. El o ajunse lângă Rolls, unde era înfășurată iar în vizonul său.

— Mă simt jenat, spuse el. Permiteți-mi să vă invit să cinați cu mine în această seară. Nu-mi prea stă în fire să fiu întreținut.

Ira luă mai întâi o figură mirată, apoi spuse:

— De acord, dar cu o condiție.

— Care?

— Vreau să văd arma Ingram, să o ating. Aduceți-mi-o.

— Ar fi cam dificil să o aduc într-un restaurant...

— Vom cina la mine. E mai plăcut. În plus, v-am promis să vă arăt colecția mea.

— De acord, acceptă Malko, după o mică ezitare prefăcută.

— Vă voi trimite șoferul.

Ea îl sărută ușor pe buze, îmbrățișându-l.

El își spuse că și dacă n-ar fi avut misiunea, oricum s-ar fi avântat spre această aventură.

Rollsul demară precum un Ferrari, spre podul Mont-Blanc. Malko nu avea nimic altceva de făcut, decât să-și omoare timpul rămas până seara. În zelul ei, Ira era la fel de transparentă, precum diamantul de pe mâna sa stângă. Vroia arma Ingram și era gata de orice, numai pentru a o avea. Din păcate, nu asta aștepta Malko de la ea! Trebuia să-și repoziționeze tirul.

* * *

— Priviți!

Era greu să nu observi... Enorma mitralieră Browning, calibrul 30, montată pe trepiedul său, ocupa centrul livingului ce era orientat spre parcul aflat în pantă lină până la lac... O cartușieră unsă era în stare de funcționare. Ira Cornfeld se apropie și mângâie cilindrul mare de răcire în apă, rotind ușor țeava armei.

— Cartușele se află în bună stare, spuse ea. E suficient să le îndrepți în direcția lacului atunci când trece o barcă și când vrei să te distrezi puțin.

Ochii ei albaștri străluceau ca de o bucurie dementă. Nu băuse doar o vodcă, o dată cu caviarul servit, ce părea a fi mâncarea sa favorită... Un șofer ce conducea Rollsul alb, venise să-l ia pe Malko de la *Hilton*. Ira îl primise îmbrăcată cu rochia

neagră din jersé pe care o purtase și la prânz. Din nou, îl sărutase pe gură, ca din întâmplare, luându-i rapid din mâini pachetul ce conținea arma Ingram și pe care îl puse pe un scaun, după care îl transferă pe un birou. Apăsând pe un buton, din perete culisară rafturi ce descopereau arme, aranjate ca într-o vitrină. Erau toate mărcile de pistolete și revolvere, fiecare în tocuri de piele pe care erau inscripționate mărcile. Erau sute...

Apoi, Malko o urmă pe Ira, pe culoar. Aici, vitrinele erau încărcate cu pistoale-mitralieră. Urmă apoi încăperea cu puști-mitralieră, colecție ce conținea și un superb Kalașnikov nou-nouț, arme mai vechi, gen Thomson, arme Berelta, adică un întreg arsenal. Existau arme chiar și în sufragerie: două puști mitralieră mai vechi, tip Bren, stăteau încrucișate, ca două spade.

Un servitor italian îi servi cu caviar și fructe, după care se retrase cu discreție. Intrând în living, ei ajunseră lângă mitralieră. Malko o privi cu atenție.

— Poliția știe că dețineți așa ceva? întrebă el.

— Poliția! Ce să caute aici? Știe doar că posed multe arme.

Străbătând încăperea, ea aprindea lumânări ce împrăștiau o lumină dulce și ireală. Apoi, femeia dispăru pentru o clipă și reapăru cu pachetul ce conținea arma Ingram, pe care îl contemplă îndelung.

Ira se așeză pe o canapea mare, îmbrăcată în catifea și îl invită pe Malko să ia loc în fața ei, pe o canapea asemănătoare. Cu gesturi tandre, ea desfăcu hârtia uleioasă a pachetului și scoase arma. În surdină, un stereo invizibil, difuza muzică pop. Ira apăsă cu zgomot pe chiuloasa armei și o armă, ținând ferm pistolul-mitralieră.

— E frumos, nu-i așa?

Privirea ei strălucea de o bucurie nebună. Degetele ei mângâiau oțelul cenușiu.

— Foarte frumos, o aprobă Malko.

În aer se simțea o mare încărcătură nervoasă. Ochii Irei îi căutau pe ai lui, iar ea spuse cu voce mângâieloare:

— Sunteți sigur că nu vreți să mi-o dați...

El nu răspunse. Fără a insista, Ira închise ochii, ca și cum ar fi ascultat muzica, ținând însă arma pe genunchi. Rapid,

Malko observă cum degetele ei mângâiau în mod cam ciudat dispozitivul silențios. Gesturile ei păreau că mângâie un bărbat. Unghiile sale întârziau pe vârful țevii, pe care o mângâia de jur-împrejur. Lui i se părea că sub jerseul negru pieptul ei se mișca mai rapid. Rămase tăcut pentru a nu întrerupe acest ritual ciudat.

Puțin câte puțin, Ira se întinse pe canapea, punând un picior pe măsuța joasă din fața ei. Cu o încetineală exasperantă, ea coborî țeava armei de-a lungul coapsei, până ce crestătura cătării agăță marginea rochiei. Atunci, Ira o ridică milimetru cu milimetru deasupra ciorapilor fumurii, ca și cum ar fi manevrat un sex gigantic. Ritualul devenea un act sexual de netăgăduit... Malko începea să simtă efectul acestei exhibiții. Ira deschise larg ochii și îl fixă. Albastrul ochilor ei devenise fosforescent, ca și cum ar fi fost luminat din interior.

— Vă inspir teamă? șopti ea. Probabil credeți că sunt o dezmățată perversă... Așteptați! Încă nu ați văzut nimic! Tot nu vreți să-mi dați mie această armă?... (Ea suspină) Păcat! M-ați fi putut vedea în culmea plăcerii. Asta am simțit cu toate cele pe care le-ați văzut aici, în această casă. De câteva m-am servit chiar de mai mult ori. Sunt ce mai buni amanți ai mei.

— V-o dau, spuse Malko brusc. Este a dumneavoastră.

Ira schiță un surâs.

— Mulțumesc! Deja o iubesc și sunt sigură că ea îmi va procura multe satisfacții. Nu vă mișcați și nu încercați să mă atingeți, doar priviți-mă... Sunteți primul bărbat care mă privește într-o asemenea poziție...

Ochii i se închiseră. Mâna ei stângă ridică ușor jerseul negru, descoperind ciorapii impecabil mulați, precum și linia albă a încheieturilor, chiar unde apărea o umbră mai întunecată. Malko simțea cum îi aleargă sângele în artere. Cu tot semiîntunericul din cameră, el realiză că Ira, în afara ciorapilor, nu purta nimic pe dedesubt.

Partea ce încorpora silențiosul armei, fu cea care ridică și celălalt colț al rochiei. Acum arma era apăsată pe pântecul femeii, cu țeava îndreptată în jos. Aceasta păru a fi înghițită brusc de sexul ei. Ira scoase un geamăt ușor și spuse:

— Asta e! O simt cum intră.

Mâinile sale înnodate în jurul masivului dispozitiv silențios, îi imprimă acestuia o ușoară mișcare rotativă, reușind să facă mai intim contactul dintre metal și părțile cele mai intime ale corpului ei. Ira Cornfeld își puse pe măsuță și cel de-al doilea picior, cu rochia ridicată deasupra pântecului, minunat de impudică. Jartierele negre semănau cu patru proptele miniaturale ce încadrau pistolul-mitralieră. Brusc, Malko realiză că acest spectacol îi produsese o erecție fantastică. Avea gura uscată, neputându-și dezlipi ochii de la strania acuplare.

Acum, Ira gâfâia. Gesturile circulare făcuseră loc unei mișcări sacadate și rapide. La fiecare tresărire, arma părea să-i intre și mai adânc în pântec, din ce în ce mai repede.

Deodată, Ira se imobiliză și scoase un țipăt răgușit. Degetele sale scăpară arma ce căzu pe jos, apoi se crispară pe pântecul său agitat ca de o furtună violentă. Ea țipă din nou, rostogolindu-se, cu picioarele întinse, în plin orgasm, de o intensitate incredibilă. Apoi se chirci, tresărind încă. Malko nu mai rezistă. Sărind de pe canapeaua lui, o îmbrățișă, punându-i o mână pe fundul gol. Ira se răsturnă, având în ochi o strălucire tulbure și-i șopti:

— Nu! Așteaptă! Nu aici.

Clătinându-se, ea se ridică, apucă mitraliera, încălecă peste masivul dispozitiv de răcire cu apă și se aplecă în față, cu mâinile prinse pe chiulasă, cu chipul acoperit de părul ce i se despletise și-i acoperea fața.

— Așa! spuse ea.

Malko ridică jerseul negru și o pătrunse adânc. Ira era ca mierea, care curgea. Ea își cambrase spatele pentru a-l încuraja și gemea:

— Da! Da!

În acest timp, pântecul ei se freca de cilindrul de metal. Cu mâinile crispate de șoldurile ei, Malko o pătrundea tot mai adânc. În clipa în care ieși, scoțând apoi un țipăt răgușit, despre care nu puteai ști dacă era de durere sau de plăcere. Culcată complet pe armă, ea începu să spună obscenități.

Malko simţi cum juisează şi o pătrunse mai adânc. Ira ţipă:

— Da! Da! Mai tare.

Ea ţipa încă, atunci când el juisă şi când simţi că ea totuşi, nu terminase. Rămaseră încastraţi aşa, apoi, cu regret, Malko se retrase şi se aşeză pe canapea.

La rândul ei, Ira descălecă de pe mitralieră, cu ochii aproape de culoarea violet. Ea îşi aranjă puţin părul şi se îndreplă spre bar, bând vodcă din sticlă. Apoi, se aşeză lângă Malko, trăgându-şi ciorapii şi arătându-şi picioarle musculoase. Imediat, reluă şi arma Ingram.

Lui Malko nu-i rămânea decât să tracă la lucruri serioase.

* * *

Malko era „anesteziat" cu muzică, vodcă şi satisfacţie sexuală. El contempla în geamurile barului, picioarele lungi ale Irei, în continuă mişcare. Ea luase arma Ingram şi o ridicase, admirând-o. După acuplarea lor sălbatică, nu mai schimbaseră o vorbă.

— Folosiţi mereu această metodă pentru a obţine armele pe care le doriţi?... întrebă Malko, revenind cu picioarele pe pământ.

Ira lăsă arma din mână, întorcând spre el ochii săi albaştri-violeţi, apoi spuse vesel:

— Din păcate nu pot îmbina întotdeauna utilul cu plăcutul. Fiţi sigur că asta se întâmplă extrem de rar. De obicei, folosesc metode mai clasice.

— Care? Am observat în colecţia dumneavoastră pistoale şi puşti-mitralieră foarte rar întâlnite, chiar şi la armurieri celebri. În plus, am văzut arme din Est.

— Exact, admise Ira, încântată şi flatată. Am o sursă.

— Asta mă interesează.

Ea se aplecă spre el, oferindu-i buzele, pe care el le sărută uşor şi cast.

— Nu mă îndoiesc...

Ea se înghesui în el, care, atras de contururile ei, îi mângâie şoldul musculos. Din păcate, Ira părea că nu simte

nimic, iar clipa magică dispăru... Mâna lui avansă, dar femeia era ca de marmură. Malko bănui că era frigidă, cu excepţia unor fantezii cu obiect precis.

— Deci?

— Vom vedea. Veniţi! Vreau să vă arăt colecţia mea de arme din Est.

Malko o urmă într-o mică bibliolecă, tapisată cu lemn. Unul din rafturi era încărcat numai cu pistoale: Nagant, Tokorev, Makorowa... copie fidelă a unui Walther german, fără a mai enumera celelalte pistoale fabricate de ţările din Est, sub licenţă.

Ira Cornfeld se opri în faţa unei vitrine, pe care o deschise, întinzând mâna spre un pistol automat.

— Priviţi! E un Radom 35 şi are vulturul polonez. A fost fabricat înainte de război.

Malko luă automatul de 9 mm. Semăna cu un Browning mare, cântărind greu. Vulturul era gravat pe chiulasă. Era una din cele mai bune arme fabricate în Est. Brusc, el avu o senzaţie ciudată: serviciile cehe „Acţiune", utilizau adesea arme Radom, în misiunile „Homo"[1]. Malko o puse la loc şi spuse:

— Frumoasă armă. De unde aţi achiziţionat-o?

— E ultima pe care mi-am procurat-o, răspunse ea, mândră... Am făcut schimb, contra unui Herstall...

Malko nici nu mai respira.

— Ah, da? Ce model?

— GP 35, 9 mm, parabellum cu 13 cartuşe. Am cumpărat-o de la un armurier de aici. Nu e dificil de găsit aşa ceva, în schimb, cealaltă...

Malko privea arma tip Random: în mod sigur, fusese o seară bună pentru el. Avea capătul firului, iar acum trebuia să tragă de el cu precauţie, pentru a nu-l rupe.

— Şi eu mi-aş dori o asemenea armă, adăugă Malko. Cine v-a vândut-o?

Ira Cornfeld închise vitrina, cu un zâmbet misterios.

---

1. Lichidare fizică (n.a.)

— Una din sursele mele. Aş putea să-l rog, în cazul în care mai rămâneţi câteva zile la Geneva, numai că el are cam puţine arme...

— V-am dăruit arma mea, Ingram, remarcă Malko.

Reveniseră în living şi Ira se agăţă de mitraliera cu care se masturbase.

— În plus, m-aţi şi sărutat bine, adăugă ea. Într-adevăr, sunteţi adorabil, dar îmi va fi greu să vă ajut. Persoana care-mi vinde aceste arme, nu doreşte să mă vadă decât pe mine...

Malko se apropie şi o trase spre el, căutându-i privirea perversă.

— Sunteţi-mi ce trebuie să fac.

Ira Cornfeld nu răspunse, dar el văzu în expresia ei, că era aproape excitată. Îi masă uşor sânii şi ea închise ochii, ca o pisică pe care o mângâi. Sfârcurile se întăriseră în mâinile lui.

— Sunteţi lacom, şopti ea. Opriţi-vă. Am juisat din plin.

— În acest caz, spuneţi-mi cine v-a procurat Randomul...

Ea suspină adânc.

— Bine, vă voi spune. Haideţi să ne aşezăm confortabil.

Capitolul IV

Ira Cornfeld se căţără pe unul din taburetele negre şi înalte, din faţa barului, încrucişându-şi picioarele ca de obicei, într-o poziţie provocatoare.

— Turnaţi-mi un coniac, ceru ea.

Malko se îndreptă spre sticle, scoase una de „Gaston de Lagrange", umplu un pahar şi i-l întinse. Ea îşi muie buzele, apoi îl fixă cu un surâs uşor ironic. Foarte *cool*.

Din orgoliu, Malko preferă să ignore motivul care provoca această senzaţie: el sau Ingramul...

— De ce doriţi cu atâta ardoare să-mi cunoaşteţi sursa?

— Şi eu iubesc armele speciale.

— Bine, spuse ea. E foarte simplu. Am cunoscut un traficant care vindea bijuterii de contrabandă, provenite din Est. Din întâmplare, într-o zi mi-am dat seama că era înarmat. Avea un V 252 ceh. Am vrut să i-l cumpăr, dar el mi-a spus că-mi poate procura ceva mai bun. La următoarea sa vizită, mi-a adus un Tokarev T.33.

— Unde găsea el aceste arme?

— Ea râse.

— N-am şţiut niciodată şi nici nu-mi pasă. Face permanent naveta între Bulgaria şi Elveţia, cu tot soiul de lucruri.

Malko ciuli urechile.

— De ce Bulgaria?

— Este bulgar. Nu-i cunosc decât prenumele: Georgi.

— Şi dumneavoastră îi vindeţi arme? întrebă Malko.

— Câteodată facem schimb. El mi-a explicat că în Est, armele automate de bună calitate valorează foarte mult. Arma

Herstall mi-a comandat-o... Nici el nu putea să o cumpere de aici...

Malko mersese cât mai departe posibil, dar nimic nu-l încuraja. Între Georgi, traficantul bulgar și ucigașul din Cipru, existau probabil o serie de intermediari.

— Cum l-ați cunoscut?

— Mi l-a trimis un prieten.

— Știți unde poate fi găsit?

— Nu. Îmi telefonează, alunci când se află în oraș și vine aici. Niciodată n-am știut unde locuiește. De altfel, este un tip dezgustător.

— Când va mai reveni? Aș dori să-l întâlnesc.

Ira Cornfeld, cu mâinile pe pahar, surâse:

— Sunteți un om tenace! Dacă mai rămâneți puțin la Geneva veți avea ocazia să-l vedeți, cu condiția ca și el să fie de acord. El vine în fiecare lună și acum e momentul să apară. Oricum, el nu vine cu regularitate. Vă jur că o să-l caut.

Ea lăsă paharul și coborî de pe scaunul înalt, adresându-i lui Malko un surâs candid.

— Nu mă doriți, iar mie nu-mi place să mă culc târziu. M-ați obosit... E superb, dar nu doresc să îmbătrânesc prea repede. Șoferul vă va însoți.

Femeia dădu un ordin cu ajutorul interfonului, apoi îl însoți până în holul de la intrare.

— Nu uitați să mă anunțați.

— Am jurat!...

— Rollsul alb aștepta deja. În momentul în care se instală comod pe scaunul din piele, Ira Cornfeld încuiase deja ușa. Malko era satisfăcut. În afară de aventura sexuală, intrase pe pista legată de operațiunea Armageddon. Dar putea el oare urca de la traficant, la ucigașii din Cipru?

* * *

Max Barney, șeful CIA de la Berna, purta o cămașă verde, care-i scotea în relief trăsăturile închise ale chipului său, cu toate că antena elvețiană, fie ea și la Berna, funcționase

perfect. Malko anunțase de la *Hilton*, rezultatele seriei precedente și acum aștepta reacția Companiei.

Vizita lui Max Barney reprezenta aducerea de vești noi. El își scoase paltonul și se așeză.

— Cei din Langley sunt extrem de îngrijorați din cauza bulgarului. Este una din primele informații sigure, obținute în această problemă. Era și timpul...

— Pentru ce?

— Serviciile secrete bulgare fuseseră implicate în tentativa de asasinare a Papei. Extremiștii turci de dreapta, „Lupii cenușii"[1] au legături cu Serviciilor din Est. KGB-ul le-a utilizat adeseori ca justiție laică, chiar și împotriva dizidenților sovietici.

— Dar acest Georgi nu trebuie să fie neapărat, membru al Serviciilor bulgare, replică Malko. Poate e un simplu traficant...

— Bineînțeles, admise Max Barney, dar el trebuie să aibă protecție pentru traficul ce-l practică. În plus, cine vorbește despre protecție, subînțelege și recunoștință...

Oricum, sunteți singurul care puteți „trata" cu Ira Cornfeld. Ea însăși constituie unica pistă de acces spre această filieră.

— O.K.! admise Malko. Mă voi infiltra aici, dar cum vom reacționa dacă el apare?

Max Barney afișă un surâs blajin.

— Circumstanțele vor hotărî. În cel mai rău caz, vom cere asistența Serviciilor evețiene. În afară de asta, nu cred că trebuie să utilizăm metode mai puțin ortodoxe.

— Deci, eu voi rămâne la Geneva, spuse Malko, privind cerul înnourat de deasupra lacului.

— Scopul nostru este de a înfrunta filiera. Dacă va fi nevoie, veți merge și în Bulgaria; poate chiar și în Turcia...

— Poate ar fi trebuit să vin cu majordomul meu, sugeră Malko. E turc și vorbește puțin bulgara.

— Extraordinar! aprobă Max Barney. Totul e O.K.!

Reputația lui Elko Krisantem în cadrul CIA, nu mai avea nici un secret.

Malko îl cunoscuse la Istanbul, cu câțiva ani în urmă[2].

---

1. Organizație clandestină de extremă dreapta (n.a.)

2. Vezi: SAS la Istanbul (n.a.)

Acum, ar fi fost încântat să se regăsească în plină acțiune. Glonțul care-l nimerise, în timp ce apăra castelul stăpânului său, nu avusese urmări grave[1]. Cu lațul său și cu arma lui învechită, rămăsese aceeași redutabilă gardă de corp și același om devotat stăpânului său.

— Elvețienii trebuie să mă cunoască, sublinie Malko. Altfel, voi fi supravegheal, iar prezența mea aici îi va intriga.

În Elveția se știa totul în privința străinilor. La fiecare elvețian, găseai un spion care veghea... Din acest motiv, Serviciile elvețiene erau în mod special extrem de eficace.

— Ar fi riscant să plecați, spuse scurt Max Barney. În concluzie, nu ați aflat nici un semnalment al acestui traficant de arme?

— Nu, răspunse Malko. Doar prenumele său...

— E insuficient. Probabil că și acesta este fals.

Max Barney se ridică și-i strânse mâna, spunând:

— Mă voi ocupa eu de toate detaliile materiale. Rămâneți zilnic în contact cu stația. Imediat ce aveți noutăți, codul este: „A sosit prietenul meu".

* * *

Dezgustat și plictisit, Malko puse o monedă de cinci franci elvețieni pe numărul 7 al ruletei. Era miza maximă autorizată! La acest tarif, nu puteai să te ruinezi... „Cazinoul" era situat la subsolul hotelului *Hilton* și semăna mai mult cu Disneyland decât cu Monte Carlo. Elvețienii liniștiți veneau aici, riscându-și câștigul lor pe o oră de muncă. Când apăru numărul 23, Malko abandonă și urcă în cameră.

Elko Krisantem dormea în camera lui, înconjurat de un lux cu care nu era obișnuit. Până acum, singura lui ocupație fusese să-și refacă cele câteva costume, să-și coasă cămășile, să-și curețe vechea sa armă Astra și să privească filmele la magnetoscopul Akai. Malko ezită să plece, căci un vânt puternic sufla deasupra lacului.

1. *Vezi: Răzbunare romană (n.a.)*

El alese ascensorul și introduse în deschizătura specială, cartela magnetică ce servea la *Hilton* drept cheie. Ușa lăcuită în verde — culoarea etajului — se deschise cu un zgomot sec. El privi fix telefonul, rezistând cu greu tentației de a o suna pe Ira Cornfeld.

Dar, sediul CIA din Berna era asaltat de telefoanele și telexurile din Langley care cereau noutăți. Fiecare zi care trecea, sporea nervozitatea Secret Service-ului însărcinat cu protecția Președintelui. Din păcate, Malko trebuia să urmeze ritmul impus de Ira Cornfeld. Trecuseră deja cinci zile de la memorabila lor seară, iar el spera că nu-și va petrece toată iarna pe malurile lacului Léman. Geneva era un oraș atât de mic, încât nici nu-ți dădeai seama când ieși din el. Sâmbăta, la ora 16, pe stradă nu mai întâlneai nici măcar o pisică. Elvețienii, după ce inventaseră ceasul cu cuc, se odihneau de trei secole. Din moment ce deții un număr atât de impresionant de bănci și te afli în topul fabricanților de ceasuri, nu-ți mai rămâne decât scăldatul în lac.

Din fericire, Malko înregistrase un film, cu ajutorul magnetoscopului Akai cuplat la televizor, iar acum se instală comod pentru a-l urmări. Imaginile îl făcură să uite puțin de problemele zilnice. O oră mai târziu, soneria telefonului îl făcu să tresară. Opri aparatul și răspunse.

— Malko?

Vocea incisivă, dar și dulce, a Irei Cornfeld, transmitea în arterele lui, o descărcare de adrenalină. Oricum, probabil era o veste bună...

— Ce bucurie să vă aud vocea, spuse Malko. Era gata să adorm, având în gând o fantezie legată de dumneavoastră...

Ira râse politicos.

— Nu pentru asta v-am telefonat. Nu am necesități majore... Georgi se află în Lausanne și mi-a telefonat. Am dorit să vă transmit acest mesaj. Nici nu mă gândeam că o să vă mai găsesc.

— Fără dumneavoastră, mă plictisesc la Geneva, adăugă Malko. Când îl pot întâlni pe Georgi?

— Nu chiar așa repede! Încă nici nu i-am vorbit despre dumneavoastră. Întotdeauna, el vorbește foarte succint la telefon. Mi-a spus doar că are ceva pentru mine și că va veni mâine la mine acasă, la ora 21. Iată ce putem face: îmi veți telefona în timp ce el se află aici. Atunci, îi vor vorbi de dumneavoastră și-i veți putea vorbi personal...

— Superb! Sunteți un înger!

Ira Cornfeld râse, flatată. Nu i se putea da adesea un astfel de calificativ...

— Noapte bună, spuse ea. Fantezii plăcute...

Începând de a doua zi, el va ruina CIA, trimițând Irei trei duzini de trandafiri... Nici nu-l mai interesa sfârșitul filmului, deoarece era nerăbdător să se afle față-n față cu misteriosul Georgi...

* * *

Georgi Eof se privi cu obiectivitate în oglindă, preț de câteva minute. Cu ochii săi globuloși, cu trăsăturile grosolane și cu nasul strâmb, nu va naște niciodată pasiuni. Cu pielea sa cenușie și cu părul său negru, dar rar, părea mai mult o persoană respingătoare. La așa ceva, nu exita tratament. Singurele femei care contaseră în viața lui, erau prostituatele din zona a treia, plătite cu zgârcenie. Totuși, fiind născut într-o țară în care oamenii erau gata să se omoare între ei pentru un os de pește, el ajunsese la o existență de invidiat. Când revenea pe meleagurile natale, era întâmpinat ca un prinț.

El își aranjă cravata albastră, pusă peste cămașa galbenă și-și perie rapid părul rar. Încă nici nu-și desfăcuse valiza. Nu rămâne în Lausanne decât preț de câteva ore, dar deja „îi ardea pământul sub picioare". Telefonul dat Irei îl asigurase: era în avans și trebuia să-și păstreze poziția. Venise să livreze două pistolete și-și simțea sufletul împăcat.

Armele trecuseră cu bine frontiera, ascunse în niște șosete agățate în exteriorul vagonului.

El coborâse și se oprise doar în fața recepționerului din micul hotel, arborând un surâs obraznic.

— Știți cumva unde se află vreun cinematograf porno?

Elvețianul se înroșise și răspunse sec:

— Domnule, consultați ziarul...

Georgi Eof plecă pe jos, prin frig. Mai avea 40 de minute la dispoziție, dar nu își permitea să ia un taxi până la locul întâlnirii. Mergând repede, se îndreptă spre malul lacului Léman și de gara din partea de jos a orașului.

* * *

Autostrada Geneva-Lausanne era pustie, împrejmuită doar de două mormane de zăpadă. Elko Krisantem, ascunzându-și Astra sub centură, se juca cu lațul aflat în fundul unuia din buzunarele sale, nerăbdător să-l folosească. Se bucura de sejurul său la Geneva, cu atât mai mult cu cât la castelul din Liezen, iarna era plictisitoare, iar el nu se mai înțelegea deloc cu bătrâna Ilse, bucătăreasa mereu mai acră, cu toate că trecuse de mult în menopauză...

Malko era la volanul unui Ford închiriat, neștiind cum se rulează cu viteză minimă. El spera ca Ira să-i fi indicat ora exactă a întâlnirii. La întâlnirea cu Max Barney și Harry Soames, stabiliseră diferite moduri de „tratare" a lui Georgi.

Ipoteza numărul unu: el ar accepta să-l întâlnească pe Malko. Aici interveneau două variante: ori colabora voluntar și mărturisea ceea ce știa, sau refuza, și atunci s-ar fi utilizat metodele pe care Harry Soames le lăsase la aprecierea lui Malko.

Ipoteza a doua: el refuza să-l întâlnească pe Malko. Aici existau trei posibilități. Îl puneau sub urmărire, pentru a-i duce spre o pistă, dar inconvenientul era că asta putea dura mult timp și se putea sfârși în „coadă de pește". Ori, luau legătura cu Serviciile elvețiene care puteau găsi un mijloc de presiune asupra lui, inconvenientul fiind lentoarea elvețienilor. Mai rămânea doar răpirea lui și folosirea lămpii de sudură... Această ultimă ipoteză îl oripila pe Malko, pentru care calea spre succes era o linie dreaptă.

O lumină gălbuie apărută în retrovizorul lui, îl smulse din gândurile sale negre: un BMW verde cu alb, al poliției, care rula

în spatele lui, scoase un zgomot de sirenă, făcându-i semn să oprească.

— *Himel!*

Malko încetini și opri. Krisantem se înfundă în scaunul lui. Niciodată nu iubise poliția. Elvețianul coborî și se apropie fără grabă, îmbrăcat în piele și cu o figură severă. Malko, numai surâs, coborî geamul.

— Domnule, știți că ați circulat cu 155? întrebă polițistul.

— Este posibil, acceptă Mlako. Nu știam că aveți limită de viteză.

— Sunt obligat să vă dau totuși o amendă... 155!

Malko își privi discret ceasul: era 20,45. Valora mai mult să nu comenteze.

* * *

Georgi Eof observă că Ira Cornfeld în persoană îi deschise ușa, ceea ce însemna că își ținuse promisiunea, ca de altfel la toate întâlnirile lor. Își abandonă lodenul în hol și o urmă în living, tulburat de balansul senzual al șoldurilor ei.

Ajunsă în dreptul barului, ea se întoarse spre el, nerăbdătoare.

— Deci, mi-ați adus ceva?

El se chinui să zâmbească.

— Da, o surpriză.

— Oh! Arătați-mi...

Georgi Eof își arătă colții înnegriți, într-un zâmbet ce se dorea fermecător.

— Am venit pe jos, iar afară e foarte frig. N-aveți nimic de băut? Ceva alcool?

* * *

— Am o întâlnire importantă la Lausanne, pledă Malko.

— Toată lumea are întâlniri importante, replică ferm polițistul. Veniți în mașina mea pentru a completa procesul verbal.

Malko fierbea... Risca să rateze totul, dar nu-i putea explica polițistul elvețian că el aparține CIA și nici ce treabă avea în Lausanne.

Timp de zece minute îl urmări pe elvețian cum completează formularul, cu încetineala unui analfabet, întrerupându-se mereu pentru a răspunde la stația radio. În final, termină, iar Malko fu liber. Timp mai avea, dar Krisantem își stăpânea cu greu poftele criminale. Când Malko demară, BMW-ul făcu același lucru, însoțindu-l până la Lausanne și obligându-l să conducă cu 90/oră, în prag de infarct și orbit de furie. În sfârșit, BMW-ul dispăru și el putu accelera spre cheiul lacului. Ceasul indica ora 21,20.

* * *

Ira Cornfeld îi întoarse spatele vizitatorului său, căutând printre sticlele din bar. Georgi Eof nu o părăsea din ochi. Ea alesese un Steinhegger, iar bărbatul începu să bea, zgomotos ca un automat, înaintă apoi spre gazda sa și se lipi de spatele ei, trecându-i o mână în jurul gâtului și trăgându-i capul spre spate.

Mâna lui dreaptă scoase din buzunar un brici de ras, pe care îl deschisese dintr-o mișcare. Pentru Ira totul apăru brusc: în oglinda barului ea văzu lucirea briciului, apoi simți brațul musculos în jurul gâtului ei și greutatea corpului bărbatului peste al ei. Șocul o făcu să scape din mână paharul și sticla ce se vărsă pe mochetă.

Pentru o fracțiune de secundă, surpriza și teama o paraliză. Apoi, automat, ea strânse cu ambele mâini pumnul bulgarului, îndepărtând briciul de lângă gâtul ei. Prin minte îi străbătea o singură idee: vizitatorul ei vroia s-o violeze.

— Sunteți nebun! Ce v-a apucat? țipă ea. Dați-mi drumul imediat...

Soneria telefonului așezat pe bar se declanșă, asurzitoare și insistentă. Georgi Eof, fără o vorbă, lac de sudoare, și cu inima bătându-i rapid, încercă să apropie iar briciul de gât. Lui

Ira nu-i mai era teamă. Pentru ea, briciul nu reprezenta decât un mijloc de intimidare.

Telefonul suna într-una. Ea se gândi că era Malko, deschise gura pentru a-l ameninţa pe Georgi, apoi tăcu... Era stupid să-şi înnebunească agresorul. În timp ce Malko străbătea Geneva, ea se va lăsa violată!

Femeia aproape că se sufoca sub puternica încleştare. Mirosul de băutură se răspândise, iar soneria telefonului tăcuse. Georgi o răsturnase, împingând-o peste un taburet.

Ea simţea cum îi slăbise forţele şi cum briciul se apropie inexorabil de gâtul ei. Corpul masiv o apăsa din ce în ce mai puternic. Brusc, îi trecu prin minte ideea că oamenii simpli au câteodată fantezii mai bizare şi că ar fi fost stupid să se lase măcelărită, doar pentru o prestaţie pe care o făcuse adesea.

Imediat, ea se decontractă voit, lăsându-şi spatele să se încrusteze în pântecul adversarului.

Era jignitor, dar trebuia să se debaraseze cât mai repede de acesta.

* * *

Malko ascultă soneria telefonului aproape un minut, din ce în ce mai îngrijorat. De ce oare Ira Cornfeld nu răspundea? Văzând Rollsul, era sigur că e acasă. O idee îi încolţi, din ce în ce mai dezagreabilă: dacă Ira aplica acelaşi tratament tuturor furnizorilor de arme, asta ar explica şi faptul că nu răspundea la telefon.

Când se reaşeză la volan, o altă idee îi trecu prin minte: dacă ucigaşul care abandonează arma în Cipru, avuseseră aceeaşi soluţie ca şi CIA, dar în sens invers — să suprime singura pistă ce îi legau de Herstall? Cu gâtlejul strâns de spaimă, el se îndreptă spre vilă. În meseria lui, experienţa îl învăţase că nu e bine să neglijeze presentimentele. Krisantem aştepta, îngheţat de frig, dar vigilent.

— Nimeni? întrebă Malko.

— Nimeni.

— Bine. Veţi intra în grădină, trecând prin proprietatea vecină. Eu voi suna. Se întâmplă ceva straniu...

* * *

Sângele zvâcnea în tâmplele lui Georgi Eof. Nu crezuse că îi va fi atât de dificil să o omoare pe Ira Cornfeld. Din fericire, el simţea cum scade rezistenţa tinerei femei. Briciul se apropiase neînduplecat de gâtul Irei. Era suficientă doar o mişcare rapidă, aşa cum se tăiau mieii în Bulgaria natală...

Deodată, avu impresia că corpul Irei se topise în braţele lui, că ea nu mai avea oase şi realiză un lucru de necrezut: fesele ei cambrate se frecau de sexul lui! Georgi Eof o considerase mereu pe Ira Cornfeld, ca pe o rebelă aparte, inaccesibilă. Acum, însă, o avea în faţa lui, pregătită a fi violată... El înţelesese totuşi dispreţul acestei femei. O adolescentă îl învăţase că niciodată nu trebuie să neglijezi delicatesele. Carne fierbinte, lipită de el cu insistenţă, începea să-şi facă efectul. O dorinţă brutală şi înnăbuşită urcă din lăuntrul său, urmată de o erecţie fabuloasă, aşa cum nu mai avusese de mult. Ira Cornfeld, în afara celor două braţe ce încercau să ţină briciul cât mai departe, lupta din ce în ce mai slab.

O voce interioară îi murmura lui Georgi Eof că ar trebui să profite, tăindu-i gâtul, dar sexul său îi dicta altceva. Simţindu-l gata să explodeze Ira reîncepu să se zbată, ceea ce accentuă dorinţa bulgarului. Cu braţul stâng trecut în jurul taliei, el o ridică pe Ira, o aşeză pe genunchi, cu faţa spre una din canapelele negre, căzând în spatele ei. În acelaşi timp, el răsuci briciul şi lipi tăişul de gâtul victimei.

— Vă rog, gemu Ira, nu-mi faceţi aşa ceva...

Această implorare îl excită şi mai mult pe Georgi Eof. El trase cu putere de fustă şi de jartiere, până ce acestea fură îndepărtate complet şi-şi descheie pantalonii.

— Nu! Nu!... ţipă Ira.

Era însă perfect lucidă, ştiind că totul se va sfârşi în două minute, după care trebuia să fie prudentă şi amabilă.

Un membru gros și fierbinte o pătrunse adânc. Ea își spuse că nu mai cunoscuse așa ceva. Georgi Eof se mișcă de câteva ori, apoi, răsuflând precum o focă, explodă în ea cu un grohăit de plăcere.

Amețit de plăcerea paralizantă, rămase legat de femeie. Ira trăia cu impresia că fusese pătrunsă de o bară de fier, realizând, puțin rușinată, că se înșelase. Georgi Eof își dădu imediat seama că în timpul orgasmului, scăpase briciul din mână, dar degetele sale îl găsiră cu ușurință. Ira Cornfeld se ridică puțin și-i spuse cu o severitate amestecată cu indulgență:

— Acum ați terminat! Totuși, ce v-a apucat?

Georgi Eof nu răspunse. Mâna sa învârtea briciul, pentru ca lama să fie îndreptată spre gât. Avea încă timp să-și ducă planul la îndeplinire.

Mâna stângă apucă părul lung și negru al Irei, pentru a-i degaja gâtul. Doar acum Ira Cornfeld înțelese. Ea scoase un urlet de groază.

Țipătul ei se suprapuse peste sunetul soneriei de la intrare.

Capitolul V

Malko apăsă dinadins mult timp butonul soneriei, supraveghat cu colțul ochiului de Elko Krisantem, adăpostit sub zidul proprietății vecine cu cea a Irei. Din fericire, nu-i văzuse nimeni.

El așteptă, încercând să asculte ce se întâmplă în interior. Lângă garaj, se afla o clădire mică, în care locuia probabil personalul de întreținere. Încercă în van să întoarcă clanța ușii de intrare, căci aceasta era încuiată. De data asta, Ira Cornfeld nu putea să nu fi auzit. Malko regretă brusc că nu-și luase arma. Cu cât se prelungea tăcerea, cu atât creștea îngrijorarea.

Ce se întâmpla oare în interiorul acestei vile liniștite?

* * *

Soneria avu asupra lui Georgi Eof, efectul unei înțepături de scorpion. Din păcate, era prea târziu pentru a da înapoi. La țipătul de spaimă al victimei sale, realizase că ea îi înțelesese adevăratele intenții. Strângând cu ambele mâini pumnul bulgarului, ea reușise să închidă briciul și urlând își înfipsese unghiile în carnea agresorului său. Era un țipăt ce se putea auzi până la Geneva.

Ea lupta cu furie, agățându-se de picioarele agresorului său. Acesta reîncerca să-i tragă capul spre spate, în dorința de a o strangula. De data asta, lama atinse gâtul Irei Cornfeld. Ea simți o ușoară arsură și sângele începu să-i curgă de-a lungul rănii. Ca scoasă din minți, ea se zbătea tot mai tare, iar dinții găsiră pumnul bulgarului, mușcându-l violent.

Georgi Eof scoase un țipăt de durere.

— Asasinule! țipă Ira.

Groaza îi dubla forțele.

Acum se auzi din nou soneria, dar și mai prelung, față de prima oară. Urmară apoi bătăi violente în ușă. Fusese auzită! Gândul acesta o galvaniză și ea își înfundă dinții și mai adânc în pumnul bulgarului.

Înnebunit și el de durere dar și de spaimă, Georgi Eof, cu o violentă lovitură de genunchi dată în spatele Irei, o lăsă pe femeie fără suflu, dar nu reuși să se desprindă de ea. El se încordă și, schimbând tactica, apăsă ceafa Irei, coborându-i gâtul la nivelul briciului. În acest fel, se va înjunghia chiar ea.

Un zgomot violent de sticlă spartă se făcu auzit, oprindu-i tentativa. Fără a da drumul victimei sale, se întoarse la timp pentru a observa cum un fotoliu de grădină aterizează pe mochetă, după ce spărsese o fereastră din living. Un bărbat, tocmai se strecura înăuntru prin această gaură.

Era un tip masiv, mustăcios și osos, care avea în mâna sa dreaptă, un pistolet.

Georgi Eof ghici instantaneu că nu era polițist. Înainte de toate, trebuia să o omoare pe Ira Cornfeld. Cu toată greutatea sa, el apăsă grumazul ei și simți cum, în sfârșit, gâtul femeii intră în contact cu lama briciului. Tânăra femeie scoase un țipăt atroce, iar bulgarul își spuse că și-a reglat conturile. Lăsând briciul, se ridică, cu degetul mare însângerat, dând nas în nas cu bătrânul parabellum.

Dinspre ușă se auzeau bufnituri, gata s-o dărâme. Spre imensa surpriză a lui Georgi Eof, Ira Cornfeld se sculă brusc de pe canapea, ca un personaj real din filmele „horror". O tăietură mare îi străbătea gâtul, de unde sângele curgea formând un plastron roșu pe pieptul ei. Cu ochii ieșiți din orbite, ea se repezi la ușă, urlând ca disperată.

Noul venit se apropie cu precauție de bulgar, care se zgribuli, gata să sară, dar o violentă lovitură de picior îi strivi testiculele. Fără un cuvânt, Elko Krisantem recidivă până ce Georgi Eof nu mai rămase decât un bulgăre ce gemea pe mochetă. Acum, se aplecă doar să-l scotocească.

Viața îl învățase pe turc ce înseamnă prudența.

* * *

Ușa se deschise violent, spre o viziune de coșmar. Malko nici n-o mai recunoscu pe Ira Cornfeld în postura femeii ce-i apăruse în față, plină de sânge și cu veșmintele rupte. Fără a-l observa, ea vru să iasă afară, continuând să urle:

— Vrea să mă omoare! Săriți! Ajutor!

Era în plină criză de isterie.

Malko o prinse, o forță să intre în casă și închise ușa cu piciorul. Sângele curgea abundent din gâtul Irei și el realiză că femeia era grav rănită. În brațele lui, ea se zbăta din ce în ce mai slab. Un firicel de sânge i se prelinsese pe braț, în timp ce el se întreba dacă nu mai are și alt răni. Îl strigă pe Elko.

— Sunt aici, Alteță, răspunse turcul. Puteți avansa. Totul e limpede.

În același moment, Ira leșină. Malko o simți cum se înmoaie și avu doar timp ca s-o susțină și s-o ducă în living. Dintr-o privire, el evaluă situația. Un bărbat masiv, în patru labe, încerca să se ridice, aflându-se la doar câțiva pași de mitralieră cu care se masturbase Ira Cornfeld, în timp ce Malko făcuse dragoste cu ea. El o așeză pe Ira pe canapea.

— Tipul era pe cale s-o omoare! spuse turcul.

Cel mai urgent lucru era s-o ajute pe Ira. Malko se duse la baie și reveni cu alcool, prosoape și vată.

Imediat, el îi pipăi carotidele, verificând dacă sunt intacte, trecând apoi la venele jugulare. Începu să-i curețe rana cu alcool de 90°, pentru a putea observa gravitatea ei. Ira deschise ochii și scoase un țipăt de durere. Bulgarul o privea, îngrozit. Imediat ce își va reveni, ea va vorbi, iar pentru el, asta însemna sfârșitul călătoriei lui. Mintea îi fu străbătută de o idee care-i dădu fiori pe șira spinării...

— Elko, supraveghează-l cu atenție, spuse Malko.

Sângele continua să curgă printre degetele sale, dar el își dăduse seama că rana nu era gravă. Lama briciului atinsese pielea, pe o lungime de 10 cm, dar superficial, neatingând nici

carotida și nici laringele. Irei îi va rămâne doar o mică cicatrice... El presă pe rană vată îmbibată cu alcool și așteptă să înceteze hemoragia. Ira deschise ochii și gemu.

— Mi-e rău, vreau să mor.

— Nu, spuse Malko. Nu ai nimic.

Privirea tinerei femei se fixă asupra lui, cu o undă de surprindere.

— Malko! Ce-i cu tine aici? Unde e acel odios...

Ea se întoarse și dădu cu ochii de Krisantem, care stătea în fața bulgarului.

— Trebuie să chemi poliția!

— Ce vi s-a întâmplat de fapt? întrebă Malko.

Ea își înghiți saliva și își duse o mână spre gâtul rănit.

— Eu... eu nu înțeleg nimic. El s-a aruncat asupra mea cu un brici în mână. Am crezut că vrea să mă violeze. Dar apoi, chiar a încercat să mă omoare... Oh! Dumnezeule...

Ea izbucni în hohote. Nervii îi cedaseră. Malko o lăsă să se calmeze, apoi o întrebă:

— El este Georgi, cel despre care mi-ați spus că vă va vizita?

— Da, dar nu mai înțeleg nimic. Întotdeauna a fost un om corect.

Acest lucru confirma bănuielile lui Malko... El acoperi pulpele Irei cu resturile fustei rupte. Femeia repetă:

— Trebuie chemată poliția. Poate că nici nu e singur.

— Nu aveți de ce să vă temeți... După cum vedeți, nici eu nu sunt singur...

Ea îl privi cu o nedumerire totală.

— Nu înțeleg... Nu vreți să anunțați poliția?

— Nu imediat, spuse Malko. Dar voi chema o ambulanță pentru a vă duce la spital...

— La spital! exclamă Ira, cu oroare. E neapărat necesar?

— Nu cred, răspunse Malko, dar ați suferit totuși un șoc. Vă voi duce în camera dumneavoastră, deoarece trebuie să vă vorbesc.

El o ridică în brațe, iar ea îi indică drumul. Camera era în întregime tapisată cu blană de vulpe albă. Malko o instală pe Ira în imensul pat jos; sângerarea se oprise. Ea bâlbâi:

— E oribil! Am impresia că am trăit un coșmar. Cum ați venit?

— V-ați amestecat într-o afacere ce vă depășește puterile, explică Malko. Arma pe care ați vândut-o lui Georgi a servit la comiterea unui asasinat politic, nu departe de aici... Noi îi căutăm pe vinovați. Omul acesta e singura noastră pistă și din acest motiv am intrat în contact cu dumneavoastră..., fapt ce nu-l regret. Acum v-am salvat viața, deoarece acest bărbat venise să vă omoare, realizând că sunteți prea periculoasă pentru ei... Dacă nu v-aș fi întâlnit, acum erați moartă...

Ira îl privea. Albastrul ochilor lui se întunecase. Ea înțelese perfect.

— Observ că nu sunteți ceea ce pretindeți a fi, spuse ea.

— Nu tocmai, confirmă Malko. Lucrez pentru guvernul unei țări prietene...

— Faceți parte din Serviciile Secrete? întrebă Ira. Ale cărei țări?

— Nu vă pot spune asta, mai ales că nu are nici o importanță. N-ați auzit vorbindu-se nici de această problemă și nici de mine.

— Sunteți cu adevărat austriac?

— Da.

— Numele dumneavoastră este real?

— Da. Deocamdată, între noi există un secret pe care hazardul îl va scoate poate la iveală...

— Ce veți face cu bărbatul?

— Îl vom interoga, încercând să aflăm cine l-a trimis. La poliție, el n-ar spune nimic. Apoi, îl putem confrunta cu dumneavoastră..., cu violul.

— Ticălosul! bombăni Ira. A vrut să mă omoare! Sper că îi veți...

Ochii ei străluceau de mânie, în retrospectiva terorii prin care trecuse. Malko își dădu seama că tremura.

— Am nevoie de un pahar mare cu vodcă și gheață, spuse ea. Mi se învârte capul. Acest nenorocit mi-a făcut rău și cred că am vânătăi peste tot. Credeți că cicatricea se va estompa? întrebă ea, neliniștită.

— Sunt sigur, afirmă Malko, înainte de a ieși din cameră.

Elko Krisantem, cu Astra în mână, așezat pe marginea canapelei, veghea asupra prizonierului. Bulgarul stătea retras, cu mâinile deasupra capului, rotindu-și ochii mari, injectați.

— Încearcă în limba turcă, îl sfătui Malko, vorbind nemțește. Poate spune ceva.

— Cum te numești? îl întrebă imediat Krisantem, în turcește.

O lucire de neîncredere veselă apăru în ochii globuloși ai bulgarului. El afișă brusc un surâs larg, trăsăturile i se destinseră și el întinse brațele spre Krisantem.

— *Arkadaz* [1]! spuse el în aceeași limbă. De ce nu mi-ați spus de la-nceput că voi sunteți!

Intrigat, Malko observă brusca schimbare a bulgarului. În timp ce el turna vodca pentru Ira, Krisantem continuă, cu pistolul în jos:

— Ce vrei să spui?

Bulgarul îi adresă o privire aspră.

— Bine, doar am venit să facem aceeași treabă, nu? Altfel, acest pederast de Baginziz n-ar fi avut încredere în mine. Credea că eu, Georgi Eof mă va dezumfla și, că nu sunt în stare să tai gâtul unei nenorocite de curve, cum e asta! Eu, care am omorât atâția oameni...

Krisantem îl asculta cu lăcomie. Era prea frumos.

— Chiar ai făcut-o? întrebă el.

— Bineînțeles, exclamă bulgarul. Am dorit doar să i-o „trag" acestei mici nenorocite. Apoi... (Făcu un gest expresiv).

Înțelegător, Krisantem ridică din umeri.

— Aveai mai degrabă aerul că te distrezi...

— Nu, nu! afirmă Georgi Eof. Întârziasem puțin! Ți-o jur! Apoi... Știi bine că eu mă supun lui Baginziz.

1. *Prietene (n.a.)*

— Ce spune? întrebă Malko, în germană.

Krisantem îi rezumă totul, folosind aceeași limbă. Acest schimb de idei devenea amuzant. Bulgarul îi privea, apoi, arătând spre Malko, îl întrebă pe turc:

— E prieten cu Baginziz?

Elko răspunse cu o întrebare:

— Cine e de fapt acest Baginziz?

O lucire de nebunie trecu prin ochii bulgarului.

— Ce? Tu nu...

— Nu, spuse Krisantem, dându-se puțin înapoi, ca să nu fie surprins de saltul celuilalt.

Tăcerea care se așternu cântărea o tonă. Bulgarul părea a se descompune.

— *Adin ne itoglu!* [1] spuse el în turcește.

Un înger trecu, cu semiluna turcească pe aripi.

Cu un mormăit sălbatic, Georgi Eof se îndreptă spre ușa cu geamuri.

— Nu-l ucide! țipă Malko.

Cu o supleță de admirat pentru un bărbat de vârsta lui, Krisantem îl acroșă și îi dădu un picior în ceafă, în momentul în care acesta se prăbușea. Gemând, Georgi Eof ateriză în fund. Elko Krisantem se apropie de el, ațintind Astra spre fruntea lui.

— Nu suntem tovarăși de-ai tăi, spuse el. Chiar deloc! Eu sunt anatolian și nu-mi plac bulgarii, deci nu ne mai plictisi...

Bulgarul nu răspunse. Malko se apropie de el și-l întrebă în engleză:

— Georgi, cine ți-a dat ordinul s-o omori pe Ira Cornfeld? Cine e Baginziz?

Bulgarul nu răspunse; ochii îi jucau în orbite și părea un șoarece prins în cursă. Vântul glacial intra prin fereastra spartă. Malko repetă întrebarea, când, din spatele lui se auzi o voce rece, ca de mort:

— Pui de câlea! Să spui numele celui care ți-a ordonat să mă omori, altfel îți vâr acest vătrai în fund, până ce-ți va ieși pe gât.

1. *Nemernicule! (n.a.)*

Malko se întoarse. Ira Cornfeld își schimbase hainele rupte cu o rochie mov, iar o eșarfă asortată îi ascundea rana. Desfigurată, cu machiajul șters, ea părea cu zece ani mai bătrână, dar ochii îi străluceau precum ametistele.

Capitolul VI

Ochii Irei Cornfeld aveau aceeași culoare ca și rochia sa: violet intens. Ea trecu ca o fantomă prin fața lui Malko, strângând în mâna dreaptă un vătrai, ascuțit ca o lance. Apropiindu-se de bulgar, ea îndreptă vârful spre spatele lui. Georgi Eof se ghemui instantaneu. Malko urmărea scena, gata să intervină dacă lucrurile ar fi mers prea departe. El nu suferea tortura, dar puțină intimidare nu strica.

Ira îl apostrofă pe criminal:

— Nu miști, nu-i așa? Spune deci cine ți-a ordonat să mă omori?

Observând că ea era gata să introducă vătraiul, Malko se repezi și-l smulse din mâna Irei. Aceasta scuipă, ca o pisică enervată, apucă iar vătraiul și se îndreptă spre șemineu, unde îl introduse printre vreascurile arzânde, privindu-l pe bulgar cu un surâs dușmănos:

— Când va fi fierbinte, vei vorbi sau îți va ieși pe gât...

Malko nu se mai opuse isteriei femeii. Ira merse iar la bar și-și turnă un mare pahar cu vodcă pură, pe care-l bău dintr-o înghițitură. Georgi, vizibil terorizat, o urmărea din priviri. Chiar și Krisantem rămăsese meduzat. Cu certitudine turcoaicele nu ezitau să-și mutileze dușmanii, însă, în general, după ce aceștia muriseră deja. Ira Cornfeld ar fi meritat titlul de „anatoliană".

Georgi Eof se ridică brusc și, din nou, se repezi spre ușa cu geamuri, dar nici acum nu avu vreo șansă. Krisantem îi trase un picior în burtă, care-l îndoi, făcându-l să urle de durere.

— Leagă-l! ordonă Malko.

— Aveți în bucătărie, tot ce vă trebuie, spuse Ira, mereu la bar, cu fața congestionată de vodcă, dar și de emoție.

Malko, care acum cunoștea casa, găsi cu ușurință o frânghie pentru întins rufe și pe care i-o aduse lui Krisantem.

Într-o clipă, turcul îl legă fedeleș pe bulgar, care nici nu se mai apăra. Ira își sorbea vodca, în liniște.

Malko, gânditor, îl privea pe prizonier. Ce era de făcut ? Câmpul său de mișcare era limitat. Nu-l putea da pe traficant pe mâna poliției, dar nici nu-l putea reține la infinit în această casă. Nu vedea însă nici posibilitatea transportării lui la sediul CIA din Berna, pentru un „interogatoriu" grăbit... Elveția era o țară în care dreptlurile omului erau respectate.

— Ce înseamnă numele pe care l-a pronunțat?

— Baginziz, explică Krisantem, este o poreclă care înseamnă „singuratic" sau „pustnic". Iată pașaportul lui Georgi.

Malko privi actul: Georgi Eof, născut pe 14 noiembrie 1932 la Kurdzahal, Bulgaria. Comerciant. Avea vize turcești, iugoslave, elvețiene și ștampile din Italia, Grecia, Cipru...

Malko se apropie:

— Cine e Baginziz?

Bulgarul scoase câteva cuvinte în turcă, urmate de o lovitură zdravănă, dată de Krisantem.

— Elko! exclamă Malko.

— A spus că vă va sodomiza, Alteța Voastră..., spuse turcul, indignat.

Era un urât început de conversație... El repuse întrebarea:

— Cine e Baginziz?

— Va veni să vă taie testiculele, răspunse bulgarul, arogant, vorbind acum în franceză.

Elko Krisantem se simți obligat să-i dea iar un picior, de data asta în nas, fapt ce-i declanșă bulgarului o hemoragie instantanee...

— Alteța Sa ți-a spus o întrebare, spuse Krisantem în turcește. Tu trebuie să răspunzi...

Georgi Eof scoase un grohăit, încercând să scuipe sângele. Înțelesese că trebuia să tragă de timp, ceilalți neputându-l reține la infinit. Odată ce ar fi fost dus la poliție, pericolul nu mai părea iminent. Oricum, Ira Cornfeld era în viață și el se putea sfătui cu avocatul său.

Malko se îndreptă spre bar și-și turnă un pahar cu apă. Ira Cornfeld părea a fi căzut într-un soi de prostație. Profitând de ocazie, Krisantem puse piciorul peste laringele bulgarului și apăsă puțin.

— Cine e Baginziz?

Georgi Eof își înfrânse teama și tăcu, după care spuse cu greu...

— Nu pot să vorbesc. Mă vor ucide.

Cu siguranță, acesta era cel mai adevărat lucru pe care-l spusese până acum.

Malko îl auzise, dar privirea sa care se încrucișa cu cea a prizonierului, nu-l încurajă deloc. Se găsea în impas, iar pista lui risca să se oprească aici. Trebuia să-l prevină pe Harry Soames asupra situației. Poate că acesta avea vreo idee.

— Pot să dau un telefon din camera dumneavoastră? o întrebă pe Ira.

— Vă rog, spuse ea, absentă.

Malko se puse pe treabă. Harry Soames nu se afla la *Hilton*, dar nici Max Barney. Încercă la sediul din Berna, dar telefonista, după o lungă așteptare, îi promisese că-l va suna, dacă lasă numărul de telefon. Tocmai reflecta dacă să sune sau nu la Langley, când auzi un urlet feroce. Se repezi la ușă vrând s-o deschidă, dar nu reuși: Ira Cornfeld îl încuiase înăuntru!

Un nou țipăt îi înghețe sângele-n vine. Ca un nebun, se aruncă cu umărul asupra ușii, lovindu-se. Aceasta pârâi, dar nu cedă. Repetă încercarea încă o dată, încă de zece ori, timp în

care de dincolo se auzeau urlete ce dovedeau că se petrece ceva oribil.

— Krisantem, urlă Malko.

Normal, turcul nu auzi. El mai forță încă odată și cu un efort supraomenesc, reuși să scoată ușa din țâțâni, țâșnind pe culoar și ajungând îl living.

Aici, Malko se opri, oripilat de spectacolul ce i se oferea. Ira Cornfeld stătea aplecată deasupra bulgarului, mâncându-l din ochi pe Krisantem, ce stătea pe vine lângă prizonier, cu lațul său petrecut în jurul gâtului acestuia.

Pantalonii lui Georgi Eof erau dați în jos, dezvelindu-i două fese negre ca două măsline. Vârful vătraiului dispăruse între ele.

Tânăra femeie își dusese planul la îndeplinire...

Malko se repezi:

— Ira! Lasă-l!

Ira Cornfeld întoarse capul. Era total schimbată și un rictus de ură îi deforma gura sa frumoasă.

— Duceți-vă dracului! spuse ea, simplu. Acest nenorocit ori va vorbi, ori va crăpa.

Ea continuă să învârtă vătraiul, împingându-l și mai adânc în intestinul bulgarului, care scoase un nou urlet și își pierdu cunoștința. Malko realiză că vătraiul intrase circa 20 cm în corpul bulgarului! El o trase pe Ira Cornfeld, smulgând-o de lângă cel torturat. În pofida loviturilor ei de picioare, o trânti pe canapea.

— Elko, spuse el, orbit de furie, este nedemn pentru dumneavoastră. Împiedicați-o să reînceapă.

Turcul plecă ochii-n jos, deloc convins și murmură o scuză vagă. Niciodată nu practicase „lupta de dantelă".

Lăsat în voia lui, vătraiul se înclină, scoțându-l pe Georgi Eof din sincopă și provocând un nou concert de urlete.

Ira se ridică precum o cobră și îl înfruntă din nou. Din gura ei ieșeau o grămadă de obscenități. Cu siguranță, nu fusese educată într-o mânăstire, gen *„Couvent des Oiseaux"*...

— Trebuie să chemăm o „Salvare", spuse Malko.

La cuvântul „salvare!, Ira tresări.

— Aici mă aflu la mine în casă! schelălăi ea. Nu doresc să fie îngrijit...

Femeia era în plină criză de isterie. Discret, Elko desfăcu lațul din jurul gâtului bulgarului și imediat, acesta începu să grohăie ca un porc strangulat... Durerea era probabil atroce.

Cu ochii scoși din orbite, Ira încercă din nou să manevreze vătraiul. Enervat, Malko o luă în spinare, căutând un loc în care s-o închidă. El o târî până în salon, unde o încuie, neputând evita niște zgârieturi și o ploaie de injurii.

Răsuflând ușurat, Malko reveni transpirat în living. Elko stătea aplecat peste bulgarul ce gemea să-ți frângă sufletul. Când îl văzu, Krisantem, zâmbi, spunând:

— S-a hotărât să vorbească.

— Ce i-ai făcut? întrebă Malko, oripilat din start.

— Nimic, vă jur. L-am amenințat doar că vom pleca și-l vom lăsa singur cu ea.

* * *

— Cine este Baginziz? întrebă Malko.

Bulgarul transpira cu picături mari, având fața crispată de durere, iar ochii ieșiți din orbite erau marcați de riduri vineții.

— Jurați că nu-i veți spune niciodată...

— Da, promise Malko.

— Este Celk Osman, murmură Georgi Eof, cu voce de muribund, criminalul cel mai periculos al „Lupilor Cenușii". La 17 ani, asasinare deja 22 de persoane, la Istanbul. Fusese condamnat la moarte, dar complicii săi din armată l-au ajutat să evadeze.

Malko asculta, mai degrabă neîncrezător: „Lupii Cenușii" fusese o organizație turcă de extremă dreapta, care nu-i alacaseră niciodată pe americani... De ce acest Celik Osman ar fi omorât un agent CIA?

— Acest Osman v-a cumpărat arma Herstall?

— Da.

— Unde și când?

— L-am întâlnit la Sofia, la hotel Vitoșa, acum două luni. Se afla în Bulgaria cu un pașaport fals. Mi-a cerut să-i procur un Herstall și mi-a dat întâlnire în Cipru, peste o lună. Atunci i-am dat arma.

— De ce dorea neapărat numai acest tip de armă?

Bulgarul își trase sufletul, înainte de a răspunde. Avea tenul cenușiu și fruntea acoperită de sudoare.

— Pentru a onora un important „contract", declară el. Acesta i-ar fi adus o grămadă de bani. Numai că el nu e un trăgător de elită. Are mare curaj, dar ține prost. Din această cauză a vrut o armă cu 13 cartușe. În țările din Est, nu se fabrică așa ceva, iar Herstallul e foarte bun...

— Unde i-ați livrat arma?

— La Limassol, într-o cafenea.

— Ce cafenea?

— Nu-mi amintesc.

— Cum v-ați dat întâlnire cu Celik Osman?

— Mi-a telefonat la hotel. Știa că sosisem.

Malko asculta, din ce în ce mai intrigat.

— El e turc, nu-i așa? De ce se găsea în zona grecească?

— Trece mereu dintr-o zonă în cealaltă. Cunoaște mulți oameni care îl protejează...

— Descrieți-mi-l.

Georgi Eof își înghiți saliva și începu:

— E slab, cu părul scurt, cu ochii foarte înfundați în orbite. E mereu foarte calm, totuși, mereu se teme. Mulți vor să-l omoare. I s-a promis că dacă duce acest „contract" la bun sfârșit, va obține mulți bani și un pașaport valabil... și că nimeni nu-l va mai găsi. Cu toate acestea, se teme. E obligat să continue a omorî, pentru a putea trăi și a aduce servicii celor ce-l ajută...

— Cui?

— Nu știu. Cunoaște multă vreme. Se știe că e capabil de orice și că se încadrează în termenele date.

— Cine sunt persoanele care îi dau ordine?

— Nu știu. Probabil, oameni din organizația sa.

— Ce făcea în Cipru?

Georgi Eof se răsuci, palid de durere, cu ambele mâini apăsate pe burtă. El reluă...

— Nu știu. Avea o întâlnire, în legătură cu „contractul".

— De ce dorea el s-o ucideți pe Ira Cornfeld?

Bulgarul răspunse, aproape imperceptibil:

— Din cauza armei Herstall.

— Deci ați luat legătura cu el, după ce o folosise? Cum?

— Prin cineva care îl cunoștea.

— Cine?

— Un turc. Nu-i cunosc prenumele, Aldan.

— Ce v-a promis pentru această crimă?

— Vă jur că nimic, se strâmbă bulgarul. Mi-a spus doar că mă va ucide dacă n-o voi făptui și că va afla asta din ziare. Mi-a fost teamă. Tipul e nebun. La 16 ani, își omorâse toată familia, tăindu-le gâtul, iar pe copii, lovindu-i de copaci.

Avea de ce să-i fie frică de un asemenea personaj... Malko îi privea chipul înspăimântat. Traficantul se condamna singur la moarte și era conștient de acest lucru. Lui Malko îi lipsea însă informația vitală.

— Unde se ascunde Celik Osman, în Cipru?

— V-am spus că nu știu. El a fost cel care m-a contactat. E un tip extrem de prudent.

Tăcu și închise ochii.

Malko, perplex, îi contemplă rana. Obținuse informații prețioase, certe, dar insuficiente pentru a-l găsi pe Celik Osman. Era convins că traficantul nu-i spusese încă tot ce știa.

— Vreau să aflu cum poate fi contactat Celik Osman, repetă el. Până ce nu-mi veți spune, nu voi chema „Salvarea".

— Nu știu, gemu Georgi Eof. Lăsați-mă, mi-e rău.

Privirea lui Elko Krisantem mângâie vătraiul cu drag... În clipa în care Malko se pregătise să-i pună o nouă întrebare, o detunătură zgudui vila, venind dinspre salonul în care o încuiase pe Ira Cornfeld. Malko se repezi în salturi.

După zece secunde, Ira Cornfeld țâșni în living, cu un aer mai puțin desfigurat, dar la fel de răutăcios. În mâna dreaptă strângea un enorm Police Python 37 Magnum, pe buze având un surâs sadic. Ea se apropia de Georgi Eof, care scoase un urlet de groază.

— Nu știți să vorbiți cu drojdia societății, spuse ea. Mie însă îmi va spune de ce a vrut să mă omoare.

— Ira!

Malko se întrerupse, dar țeava armei se îndreptă spre el.

— Lăsați-mă în pace, sau jur că vă voi omorî, spuse ea, sec.

Lui Malko nu-i fu necesar mult timp pentru a-și da seama că vorbea serios. Nici Krisantem nu avu timp să-și atingă Astra... Ochii bulgarului păreau a ieși din orbite...

— Vrei să jucăm ruleta rusească? întrebă ea.

Terorizat, acesta negă cu capul.

— Cine ți-a ordonat să mă omori?

— Baginziz! Celik Osman, murmură bulgarul.

— Unde se află el acum?

— În Cipru.

Țeava ventilată a armei Police Python se îndreptă spre nasul lui, sfârșind prin a-i zdrobi cartilajul. Sângele țâșni imediat din nări, iar Georgi Eof urlă.

— Răspuns greșit, spuse calm Ira. Nu e suficient de precis.

Liniște.

Cu mâna stângă, ea învârti trăgaciul și apăsă extremitatea țevii pe tâmpla bulgarului.

— Primul tur al ruletei rusești, anunță ea, ca la cazinou.

— Nu, urlă Georgi Eof. Voi vorbi!

— Repede.

— Nu știu unde se află! țipă el. Încontinuu umblă între cele două zone, dar nu stă multă vreme în același loc. Doarme întotdeauna în locuri diferite...

— Cum îl putem întâlni?

Din nou, liniște.

— Idiotule!

— Nu trageți! imploră bulgarul. Trebuie să-l întâlniți pe Lepsos, în Lamassol. Acolo se știe unde poate fi găsit...

— Cine e Leptos? întrebă Malko, impresionat de eficacitatea Irei. Unde îl putem găsi?

— Nu știu nimic mai mult, am uitat numărul lui de telefon! țipă Georgi Eof cu voce isterică. Vă jur! Vă jur!

El se tăvălea pe toate părțile, ca un șarpe tăiat în două. De data asta, transpirase de sinceritate.

— Bine, spuse Ira.

Indexul său apăsă pe piedica armei. Detunătura fu teribilă. Capul bulgarului păru că se pulverizează într-o jerbă purpurie, ce căzu violent pe sol. Un ochi ieșit din orbită, rămăsese suspendat pe obraz, ținut de nervul optic... Din calota craniană spartă, sângele țâșnea împreună cu fragmente de creier. Ira se arăta calmă ștergându-și arma.

— E cam nedrept, spuse ea. Erau șase cartușe în această armă. El știa că va pierde...

Ochii ei aveau o luciditate de nebunie.

— Cred că nu v-ați gândit că aveam de gând să las să-mi scape un astfel de nenorocit, care m-a violat și a vrut să mă omoare...

Malko privea trupul inert. Acum știa unde trebuie să caute în Cipru, numai că moartea traficantului nu va rămâne neobservată. Misteriosul Celik Osman va avea timp să dispară... Era posibil ca misiunea lui să fie superimportantă, pentru ca un bulgar să vină din alt colț al Europei și să încerce lichidarea unui martor jenant...

Vocea calmă a Irei, îl aduse la realitate.
— Voi chema poliția.
Asta ar fi însemnat o catastrofă.

Capitolul VII

Malko puse o mână fermă pe cea a Irei Cornfeld, care ridicase receptorul.

— Așteptați!

Ea îi întoarse o privire rece, fără a-i păsa de corpul ce zăcea pe mochetă.

— De ce? Nu risc nimic! Puteți pleca înainte de sosirea lor. Acest ins s-a strecurat la mine-n casă, vrând să mă omoare. Eu m-am apărat cu o armă și l-am ucis. Poliția elvețiană mă va felicita. Aici, vă aflați într-o țară civilizată... În plus, nu vreau să mă amestec în afacerile dumneavoastră.

— Ați făcut-o deja, remarcă Malko, chiar în momentul în care ați schimbat arma Herstall contra Randomului. Dacă faceți public atacul al cărui obiectiv ați fost, toate ziarele vor prelua știrea, iar cel care l-a trimis pe ucigaș, va scăpa, trimițând apoi altă persoană. În plus, vă atrag atenția că victima dumneavoastră nu arată extrem de „prezentabil".

El văzu cum privirea Irei devine șovăitoare.

— Ați putea să mă protejați... începu ea.

— E greu, spuse Malko, chiar aproape imposibil. Nu există decât o singură soluție pentru a evita riscurile: nu chemați poliția. Mâine dimineață, veți pleca într-o excursie, fără a menționa ținta călătoriei. Celik Osman va crede că Georgi Eof nu v-a găsit. Ei oricum, nu comunică cu ușurință. Când veți reveni, totul va fi rezolvat...

Tânăra femeie frisona, cu tot aerul rece care pătrundea prin fereastra spartă. Mirosul neplăcut de sânge începuse să se

răspândească prin cameră. Ira Cornfeld reflectă câteva minute, apoi arătă spre cadavru:

— Și ăsta?

— Ne vom ocupa noi, spuse Malko. Aveți o grădină, nu-i așa? Acolo va fi un loc provizoriu, tocmai bun de îngropat...

Ira Cornfeld se dădu înapoi, dezgustată:

— În grădina mea!

— E dificil să-l îngropi la vecini, remarcă Malko.

— Putem să-l aruncăm în lac, propuse Krisantem.

— Hai să fim serioși, spuse Malko. Omul nu trebuie să fie găsit nici de poliție, dar nici de prieteni și oricum, nu înainte de a ajunge noi la cel care l-a trimis.

Fatalistă, Ira Cornfeld dădu din umeri. Oboseala și violența acestei seri, se făceau simțite.

— Foarte bine, spuse ea. Voi proceda așa cum m-ați sfătuit. Voi pleca mâine dimineață. În hangarul de lângă piscină, găsiți lopeți. Eu nu doresc să văd nimic. Mă voi duce să mă culc, iar voi veți încuia, atunci când veți pleca.

Malko o urmă până în camera sa, unde Ira căzu pe pat, suspinând.

— Ce nebună am fost, spuse ea cu amărăciune. Un frumos colecționar de arme, îndrăgostit de mine...

— Nu fiți cinică, spuse Malko. Voi fi încântat să vă revăd. Vă las și numărul meu de telefon din Austria. Sunați-mă săptămânal. Eu vă voi ține la curent cu noutățile.

Ea luă cartea de vizită și o aruncă pe pat.

— Nu vă voi mai revedea, decât dacă voi fi obligată, șopti ea. Puneți ustensilele la locul lor.

Malko se alătură lui Krisantem, care trăgea de cadavru, după ce-i învelise capul într-un prosop, pentru a nu lăsa dâre de salivă... Bulgarul avea parte de o înmormântare de lux. Metrul pătrat din groapa sa valora mai mult decât tot ce câștigase el, în viața sa aventuroasă. Pentru el, totul se sfârșise, dar pentru Malko, treaba de-abia începea: trebuia să-l găsească pe Celik Osman.

* * *

Apartamentul lui Malko mirosea cumplit a fum de țigare. El era singurul care nu fuma. Max Barney nu se mai oprea, Harry Soames părea să fi adormit cu țigarea în gură și noul venit, Herbert Leonard, analist-specialist în probleme de terorism, venit special din Frankfurt, avea o pipă în gură. Se scurseseră pe puțin 24 ore de la masacrul din Lausanne. Ira Cornfeld plecase cu primul zbor spre Mombasa, în Kenya, iar Georgi Eof se odihnea cu fața spre lacul Léman. Telexurile funcționaseră din plin.

— Herbert, spuneți-ne tot ce știți despre acest Celik Osman, îl rugă Harry Soames.

Herbert Leonard trase o fișă dintr-o mapă de 40 cm. grosime; el avea câte una pentru fiecare terorist înregistrat de C.I.A., cu biografia, evoluția sa politică, prietenii și obiceiurile acestuia, precum și crimele făptuite.

— Este unul dintre cei mai periculoși criminali din lume, spuse americanul. Celik Osman a omorât un jurnalist turc și zeci de comuniști. Poliția turcă îl caută în zadar, din clipa în care a evadat dintr-o închisoare militară, cu ajutorul unor complici din interior. Prezența lui a fost semnalată în Liban, în Bulgaria, în Turcia și în Italia. Se pare că dispune de bani și de documente false. Fotografia pe care o dețin e de-acum doi ani...

Malko luă fotografia și întrebă:

— Pot s-o păstrez? Cum de nu ne-am gândit la el mai devreme?

Herbert Leonard se tulbură vizibil.

— Fișele au fost defectuos întreținute. Osman era considerat mereu „în afara circuitului", în închisoare la Istambul. Asta se întâmplă uneori...

— Nu a fost niciodată implicat într-un atentat anti-american? întrebă Harry Soames.

— Nu! răspunse Herbert Leonard, „Lupii Cenuşii" sunt specializaţi în special în lupta anticomunistă... Dar, în urma unor regrupări, anumiţi şefi ai lor s-au infiltrat în K.G.B....

Din ce în ce mai simplu.

— John Hence a fost şeful secţiei C.I.A. din Ankara, sugeră Max Barney. Nu ar putea fi o veche reglare de conturi?...

— Extrem de improbabil, observă scurt Malko. Ar fi fost o întâmplare miraculoasă ca Celik Osman să dea tocmai peste John Hence. Aţi găsit ceva în legătură cu Georgi Eof, cu ajutorul documentelor pe care vi le-am dat?

— Încă nu, explică Max Barney. Calculatoarele caută, iar noi am cerut date tuturor secţiilor implicate, cu menţiunea *„Extremă atenţie"*... În 24 ore, vom afla mai multe.

— Dar despre acel Leptos din Cipru?

— E un traficant notoriu. Nu are dosar politic. C.O.S.[1] din Cipru, Robert Harriman, mi-a telefonat cu o oră în urmă...

Harry Soames trase un fum din ţigara sa.

— Dragă Malko, spuse el, în Cipru nu mai aveţi decât o treabă de aflat. De altfel, noi am dat deja ordinele necesare. Am aranjat cu divizia specială de acolo, ca să fiţi însoţit de doi bodyguarzi: Chris Jones şi Milton Brabeck. Îi veţi întâlni mâine pe aeroportul din Atena. Domnul Barney vă va da toate detaliile.

Malko nu păru deloc surprins. De obicei, nu-l gratificau atât de uşor cu o protecţie atât de costisitoare. Ori cota sa urcase, ori C.I.A. avea suficiente motive pentru a crede că voiajul său în Cipru, nu era doar o cură de sănătate... Cele două „gorile" propuse, constituiau crema acestei meserii...

— Mulţumesc, spuse el. Prevăzusem să-l iau cu mine pe Elko Krisantem, care s-a dovedit extrem de eficace.

— De ce nu? aprobă Harry Soames, cu un gest de generozitate. Această problemă este extrem de importantă şi

1. *Şeful secţiei (n.a.)*

trebuie să avem totul de partea noastră. Nu ezitaţi să ne cereţi lucruri suplimentare, dacă le necesitaţi.

Malko nu-şi revenea. Dacă ar fi cerut o caleaşcă cu doi lachei, i-ar fi dat-o. C.I.A. se schimbase.

— Aţi devalizat Fort Knox? întrebă el.

Harry Soames surâse, exalând pe nas fumul de ţigare.

— Nu! Avem doar un nou preşedinte care doreşte ca totul să se termine cu bine şi noi să câştigăm, în special când e vorba de pielea sa. Langley îmi trimite zilnic, sute de telexuri. Sunt mândru să renasc secţia din Cipru... Găsiţi-l pe Celik Osman şi, în primul rând, pe cei care se află în spatele lui. În Cipru va pleca şi domnul Leonard, ca să câştigăm timp în identificarea eventualilor suspecţi. Dosarele lor sunt complete.

Herbert Leonard aplecă modest capul în jos. De câţiva ani buni, el se ocupa de fişierul său. Era un adevărat „Who's who" al terorismului.

Malko era încântat că va părăsi Geneva, care, de altfel, nu era decât o imensă Bancă, sprijinită pe un fundal de tristeţe. Ira Cornfeld fiind plecată, Elveţia nu mai prezenta nici un interes pentru el.

— Domnule Leonard, întrebă el, nu aţi găsit nimic în fişierele dumneavoastră care să se asemene cu persoana apărută în bar, cu puţin înaintea triplului asasinat?

— Este o întrebare care mi-a mai fost pusă deja, replică Herbert Leonard. Nu ştiu nimic.

— Robert Harriman e în Cipru de doi ani şi vă va putea ajuta, completă Harry Soames. Totuşi, dacă acţiunea dumneavoastră va trebui să se interpună cu „Homo", respectaţi regulamentul: nimic nu trebuie să-i implice pe membrii C.I.A. Altfel spus, asasinaţi-i discret, chiar dumneavoastră însuşi.

Malko căzuse pe gânduri, intrigat. Ce va descoperi oare pe această insulă ascunsă în fundul Mediteranei şi foarte apropiată de Orient?

* * *

Aerul avea deja un miros aromat. Grecia nu prea semăna cu Europa. Malko privea sala de aşteptare a Companiei Aeriene Olympic. Acum o oră, un Airbus ai Companiei Air France îl adusese de la Paris, unde stătuse pentru o seară, reprinzând gustul de viaţă. Clasa „afaceri" fiind deja plină, el călătorise în ECO, aflându-se în mijlocul unui roi de „pisicuţe" ce profitau de tarifele „zborurilor de weekend", pentru a se iniţia în faţa monumentelor străvechi.

Un autobuz se opri în faţa clădirii, debarcându-şi pasagerii. Printre primii care coborâră, se găseau doi bărbaţi masivi, în costume gri, cu pălării negre, cu umeri de docher şi minunate cravate multicolore: Chris Jones şi Milton Brabeck, adică forţele titanice ale C.I.A.

Malko se îndreptă spre ei.

— Chris! Milton!

De bucurie, ei îmbrânciră câţiva pasageri, în dorinţa de a se fofila spre uşă. Priviţi de aproape erau impresionanţi: 1,90 m, 130 kg şi ochi cenuşii, reci, pătrunzători, ce despicau chiar şi un pai. Nu se schimbaseră deloc, cu excepţia câtorva fire cărunte şi a micilor riduri din jurul ochilor. Pumnul lui Milton Brabeck semăna cu o presă hidraulică, iar bătaia pe umăr cu care îl întâmpină Chris Jones pe Malko, ar fi putut dărâma chiar şi un perete de grosime medie. Ignorând starea lor de spirit, ei serveau C.I.A. şi, câteodată pe Malko, cu un devotament orb.

— Chris, te-ai îngrăşat, remarcă Malko.

„Gorila" îşi supse stomacul şi se aplecă spre Malko, ca pentru a-i încredinţa un secret.

— Oricum, nu de la „crăpelniţă" M-am umflat doar în timpul zborului cu Air France. Pentru prima data, Compania nu ne-a mai tratat ca pe nişte animale, lăsându-ne să zburăm cu o linie" de doi bani", aşa cum procedează de obicei. În avionul cu care am plecat, mâncarea era „super", asezonată chiar cu vinuri

franţuzeşti. Apoi, în Olympic, erau măsline la discreţie. Asta m-a umflat. Spuneţi-mi, acolo unde mergem se găseşte ceva bun de mâncat?

— În tot cazul, măslinele sunt excelente, promise Malko. Doar sunt specialitatea ţării.

Chris Jones nu credea decât în Dumnezeu, ape poluate şi mâncăruri exotice. Adică în tot ce nu era *T-Bone-Steak* şi hamburger.

— Sper că acolo nu există păduchi, spuse Milton Brabeck.

— Grecia este membră O.T.A.N., afirmă Malko, cu severitate.

— Să-l ia dracu de O.T.A.N., spuse Milton cu voce scăzută, el neavând încredere în europeni. În ochii lui, locuitorii Californiei erau deja nişte venetici... Deci, o insulă din Mediterană...

Cele două „gorile" îl văzură imediat pe Elko Krisantem, rămas discret pe o banchetă.

— Elko! *Old son of a bitch!*

Reîntâlnirea celor trei fu la fel de emoţionantă, ca şi primirea Legiunii de onoare. Primul lor contact, la Istambul, cu 15 ani în urmă, se petrecuse cu totul altfel, cele două gorile şi Elko Kristantem, încercând fiecare să se trimită... *ad patres*... Timpul pusese totul în ordine. O undă de interes străbătu ochii cenuşii ai lui Chris Jones.

Pasagerii pentru zborul lor erau deja rugaţi să se prezinte. Ca printr-o minune, Chris Jones se regăsi la clasa întâi.

* * *

O tăbliţă cu un cap de mort, urât desenat, apăru pe partea dreaptă a drumului, după o curbă. Conducerea maşinilor pe stânga, făcea ca drumul să pară şi mai greu de parcurs. Ruta Larnaca-Nicosia era principala arteră a insulei.

— Iată linia Attila, anunţă Robert Harriman, ce conducea un Chevrolet, aproape fără amortizoare. Uitaţi-vă la soldatul turc de acolo.

Șeful secției C.I.A. venise să-i întâmpine la aeroport. Scund, cu ochelari cu lentile groase și cu o vestă în carouri, semăna cu un reprezentant al unei firme de aspiratoare. Chris, Milton și Elko, înghesuiți în spate, își sucură gâtul pentru a vedea linia imaginară...

Acest peisaj auster, ce făcea legătura cu micul aeroport, nu părea deloc încurajator. După zece minute, ei trecuseră de linia Attila, care se prelungea cu viraje gen „agrafă". Cei 60 km ce mai despărțeau Larnaca de Nicosia, păreau interminabili. Singurul lucru bun: temperatura era moderată.

Ei traversară un sat, iar Malko observă că fiecare casă avea deasupra un aparat ciudat, ce semăna cu o morișcă.

— Ce sunt astea? întrebă el.

— Energie solară, răspunse Robert Harriman. 90% din case au așa ceva.

Un camion imens trecu în sens invers, după care văzură și semnul *freeway*, ce arăta spre colinele Nicosiei.

— Iată autostrada scandalului! anunță Harriman. Au construit 15 km., cu credite pentru 100... Restul a dispărut în buzunarele prietenilor Președintelui. Profitați! Este singura din Cipru. Iată și *Hiltonul!*

Hotelul era dreptunghiular și avea dimensiuni moderate, cu un apendice în construcție, spre Makarios.

Malko înaintă câțiva pași, oprindu-se la intrarea în bar. Pianul era mut, iar în *Paddock* era pustiu. Aici fusese omorât John Hence. Robert Harriman îi spuse:

— Domnul Leonard a sosit deja și se află în camera 410. În plus, am primit un telex, în legătură cu Georgi Eol. Acesta a lucrat la *Kotex* [1], înainte de a face afaceri pe cont propriu. El avea legături strânse cu Serviciile bulgare. După istoria din Langley, nu putea trece la acțiune fără a avea undă verde de la ei... Cât despre Leptos, pe acesta îl mai cheamă Stavros și

1. Organizație bulgară de stat (n.a.

are adresa: Ayia Phlaxis Street, 130, în Limassol. Nu am avut nici un contact cu el.

— Mulțumesc, răspunse Malko. Altceva?

— L-am avertizat pe cel cu care vom lua legătura aici. Se numește Mathias Elefteros, e ziarist și are o cârciumă. E foarte descurcăreț și vorbește engleza. Cârciuma lui se numește *Afrodita*, este în Stasinos Avenue, unde el poate fi găsit zilnic, seara. Dacă nu sunteți prea obosit...

* * *

Malko, la volanul unui Ford închiriat, urca pe strada Makarios, spre meterezele ce înconjurau vechiul oraș. Cele două „gorile" și Krisantem rămăseseră la hotel. Pentru moment se păzeau, de *„low-profile"* [1]...

Cu toate că nu era decât ora 11 seara, te puteai crede într-un oraș mort: nici trecători, dar nici mașini. Bulevardul era și el pustiu. În sfârșit, Malko reperă o firmă de neon pe care scria *Afrodita*; era o clădire micuță, în fundul unei grădini... Părea închis.

El traversă grădina, coborî câteva trepte, împinse o ușă și fu imediat asurzit de muzică și cântece. Tineri de ambele sexe, înghesuiți în jurul unor mese rustice, reluau refrenul în cor, într-o fumăraie de nedescris... Era ca un ostrov într-o insulă pustie și sinistră. Malko se strecură printre mese, până ajunse la barul în fața căruia stăteau niște mustăcioși care beau uzo, sub un imens portret al lui Makarios. Barmanița, în bluginși și pulover și care avea o față ovală, se aplecă spre el, întrebând:

— *What do you drink?* [2]

Părul lui blond și ochii aurii dovedeau că era străin.

— Mathias e aici?

— Da! Cântă.

1. A nu se face remarcat (n.a.)
2. Ce doriți să beți? (n.a.)

Era chitaristul din orchestră. Malko ceru un uzo, privind în jur. La un moment dat, muzica încetă și barmanița se apropie de chitaristul cu mustață ca „trasă pe oală". Imediat, acesta se îndreptă spre Malko.

— Mă căutați? întrebă el.

— Vin din partea lui Bob Harriman, explică Malko.

— Ah! spuse cipriotul.

El se întoarse spre prietenii săi și spuse în engleză, apoi în grecește:

— Un ziarist european. Bine ați venit...

Malko fu nevoit să dea pe gât o jumătate de duzină de uzo. Mathias avusese prezență de spirit, găsindu-i „acoperire" în nici zece secunde... Un alt chitarist reîncepu să cânte și cântecele fură reluate. După câteva momente, Mathias îi făcu un semn lui Malko și ei se strecurară printre bețivani.

Afară, prin comparație, liniștea te izbea. Mathias Elefteros își mângâia mustața.

— Vă pot ajuta?

— Sper, răspunse Malko. Stavros Leptos? Vă spune ceva acest nume? Locuiește în Limassol.

— Cu ce se ocupă?

— Nu știu sigur. Cred că e implicat în anumite traficuri.

— Eu cred numai ceea ce văd, spuse Mathias. El are o afacere de import-export, dar în Liban se face trafic cu multe produse, sau cel puțin așa se spune. E vorba de droguri, de arme. În timpul evenimentelor din Beyrouth, el a câștigat mulți bani. Foștilor barcagii le cerea 100 dolari, pentru a-i lăsa să plece pe ruta Beyrouth-Limassol...

— Îl cunoașteți?

— Nu.

— Găsiți vreo metodă pentru a vi-l apropia?

Un grup gălăgios trecu pe lângă ei, timp în care tăcură amândoi.

— De fapt, ce doriți de la el?

— O informație, spuse Malko. O voi plăti scump.

Cipriotul își mângâia în continuu mustața.

— Cu siguranță era un tip neîncrezător. Puteți încerca să vă dați drept ziarist... în cazul în care nu e prea bătător la ochi. Oricum, trebuie să mergeți la Limassol.

— Puteți merge cu mine?

— Mâine, nu! Vă pot da însă pe altcineva, adică pe Andrula, barmanița. Ea are nevoie de bani, vorbește engleza și nu e proastă.

— Ea știe că...

— Nu! E chiar mai bine! Îi veți spune ce veți crede de cuviință, de exemplu că realizați o anchetă asupra traficului de arme. Asta o va amuza.

— Bine, acceptă Malko.

Nu era prea încântat de ideea de a se lansa cu această necunoscută, într-o afacere clasificată *„Extremely Sensitive"*. Dacă cei de la contraspionaj ar fi aflat asta, ar fi urlat precum animalele. Dar, necesitatea face legea.

— Veniți, propuse Mathias. Vom reintra și o voi întreba.

Zgomotul din interior era același. Mathias o trase într-un colț pe tânara barmanță și după o îndelungată conversație, i-o aduse lui Malko, arborând un aer triumfător.

— Ea este Andrula și va merge mâine cu dumneavoastră. Unde și la ce oră vă veți întâlni?

— La *Hilton*, în hol, la ora 9, propuse Malko. Voi aduce și un fotograf.

Andrula aprobă, entuziasmată. Chipul ei plin de viață, era departe de a fi respingător, iar sânii, liberi sub un pulover, păreau fermi, ca și cum ar fi fost clădiți dintr-un bun aluat. Ochii ei negri îl cercetară cu interes pe Malko, interes ce părea a nu fi exclusiv financiar.

— Să bem o sticlă cu vin, propuse Mathias.

Malko, cu paharul în mână, se gândea la modul în care va putea aborda un traficant neîncrezător, care-și periclitase viața printr-o simplă indiscreție. Până mâine, el trebuia să găsească o soluție și să se roage lui Dumnezeu ca decesul lui Georgi

Eof să nu se fi aflat de cei ce-l trimiseseră la Lausanne. Altfel. ospitalitatea lui Stavros Leptos ar fi fost mai mult decât rece.

Ba chiar, de o răceală mortală...

Capitolul VIII

În pofida tuturor eforturilor făcute, Elko Krasantem semăna cu orice altceva, dar oricum, nu cu un fotograf, mai ales că îi și lipseau atuurile esențiale, adică aparatele de fotografiat. El avea doar o geantă din piele, dar și aceasta era burdușită cu artileria împrumutată de la „gorile", care rămăseseră la hotel *Hilton*, în Nicosia... Cu o valiză diplomat în mână,Andrula care tocmai sosise, Slavă Domnului, nu părea a fi remarcat ceva anormal.

Malko, văzând-o, rămase plăcut impresionat. Pieptul ei liber era acoperit de un maiou scurt, dând impresia că sânii ei vor să dea bineţe, tot aşa cum alţii întind mâna... Blugii perfect mulaţi se potriveau de minune cu ochii ei negri şi gura senzuală.

Plecară toţi trei, ştiind că vor pierde două ore şi jumătate pe un drum cu o lungime de 100 km. Dar fără Andrula, ei n-ar fi găsit niciodată calea spre Stavros Leptos. Ei urcară Ayia Phylaxis, o şosea mare, perpendiculară pe mare, îndreptându-se spre dealuri.

O firmă strălucitoare anunţa *STAVROS LEPTOS L.T.D.*, înconjura întreaga faţadă a unui cub de beton cu trei etaje, cu un soi de bazar, la parter.

— Am ajuns, anunţă tânăra cipriotă. Totul este al lui.Aici trebuie să vă documentaţi.

În partea opusă era rada cu zeci de cargouri şi cu clădiri noi pentru libanezi, dar care actualmente erau pustii.La primul atac asupra Beyrouthului, ele s-ar fi umplut precum stupii.

Malko ieşi din Ford şi intră, împreună cu Andrula, în băcănie. Fata întrebă:

— Stavros Leptos?

Fără a le arunca vreo privire, băcanul spuse:

— Nu e aici.

— Când se întoarce?

— Nu trece niciodată pe aici.

Bărbatul se aşeză la casa de bani şi începuse să numere hârtiile soioase şi rupte.

Discret, Malko scoase o hârtie de 10 livre cipriote şi i-o strecură Andrulei, înainte de a ieşi. Tânăra o băgă sub nasul bătrânului. Reacţia acestuia fu imediată, învăluind-o pe Andrula cu un surâs încântat. După o discuţie lungă, el înşfăcă bancnota şi-i spuse ceva fetei.

Andrula îl găsi pe Malko pe trotuar, încântată de rezultat.

— Ar fi vorbit şi numai pentru cinci livre. Se pare că Stavros Leptos e plecat în străinătate, deoarece e un tip care călătoreşte mult. Bătrânul nu ştia unde, dar Leptos este proprietarul unei agenţii de voiaj de pe strada Spyros Aranzos. Directorul acestei agenţii, se află lângă o distilerie. Directorul agenţiei Nicosia Travels, un anume Gulandris, ne poate furniza informaţii.

Ei coborâră spre centru. Agenţia semăna cu o prăvălie. Ei parcară ceva mai departe şi intrară într-o cafenea.

Malko ezita. În mod normal, el ar fi trebuit să se pună la adăpost, neriscând a fi reperat, urcând lent filiera până la Celik Osman. Din păcate nu avea timp. Singura metodă era lovitura cu piciorul în furnicar, în speranţa că va găsi furnicile. Andrula îl urmărea, cu entuziasmul unui neofit.

— Ce doriţi să aflaţi? întrebă ea.

— Oi! Nimic precis, spuse Malko. Poate nişte anecdote noi despre traficul cu arme şi cu paşapoarte... Vrea să intru singur, deoarece bănuiesc că acest Gulandris vorbeşte engleza. Aşteptaţi-mă aici, împreună cu Elko.

Malko traversă strada şi intră în agenţie. O secretară negricioasă, înălţă capul, surâzând:

— Sir?

— Mr. Gulandris.

— *Wait a minute, please.*

Ea se ridică. Fesele ei erau atât de joase, încât aveai impresia că merge în genunchi... După câteva clipe, apăru cu un levantin ce avea pleoapele umflate şi buza de jos răsfrântă.

— Îl caut pe Stavros Leptos, spuse Malko. Mi s-a spus că ştiţi unde îl pot găsi.

O lumină ciudată trecu prin ochii tulburi ai omului, acoperită imediat de un surâs siropos, comercial.

— *Domnul Leptos!Yes, yes, he is a good friend, but I don't know where he is. May I help you?*[1]

— Chiar nu ştiţi unde se află? insistă Malko. E chiar patronul dumneavoastră, nu?

— Patronul meu? răspunse Gulandris, indignat, dar surâzător. Aici, eu sunt patron. Cine v-a spus aşa ceva?

— Oh! Nu reţin exact, spuse Malko. Aşa am auzit... Totuşi, nu ştiţi unde l-aş putea găsi înCipru?

Gulandris înălţă capul, cu o figură comic decepţionată.

— Nu ştiu! Călătoreşte mult! Dar dacă vă pot ajuta cu ceva...

— Nu, răspunse Malko. Am nevoie de o informaţie pe care numai domnul Leptos mi-o poate furniza. Sunt ziarist, adăugă el, şi efectuez o anchetă asupra comerţului internaţional...

— Ah! Comerţul..., spuse Gulandris. Tema e interesantă. Aici, afacerile nu se derulează prea bine, iar libanezii nu mai investesc. Îmi puteţi lăsa o carte de vizită?Dacă îl văd pe Stavros, îi voi spune.

În schimbul cărţii de vizită, el îi dădu un prospect cu datele agenţiei şi apoi îl conduse la uşă. Malko îi simţi privirea aţintită spre spatele lui, în timp ce se îndepărta de magazin,

1. Da, da, e un bun prieten, dar nu ştiu unde se află. Vă pot ajuta eu însumi? (n.a.)

percepând ceva bizar. Era sigur că Gulandris mințea. Necăjit, îi reîntâlni în cafenea pe Krisantem și Andrula, care beau al treilea rând de uzo.

— Ați găsit ceva? întrebă Andrula.

— Nu! Nu se află acolo. Acum ne vom întoarce.

După cele 25 viraje/km, Malko ajunse în parcarea de la *Hilton*. Somnolentă, Andrula întrebă:

— Veniți deseară la *Afrodita*?

— Cred că da, răspunse Malko.

Trebuia să găsească un alt mijloc pentru a se apropia de Stavros Leptòs, altfel misiunea sa va lua un sfârșit rapid.

„Gorilele" jucau scrabble în hol, încântate de această vacanță. Când Malko le spuse că sunt libere toată seara să facă ce vor, delirul începu.

* * *

Afrodita era arhiplină. În sală, grupurile obișnuite cântau un cântec revoluționar, de pe vremea lui Makarios, în timp ce prietenii lui Mathias se grăbeau spre bar, pentru a-l întâmpina pe patron și pe invitatul său, jurnalist...

Andrula, cocoțată pe tocurile ce nu se potriveau deloc cu ginșii săi, umplu paharul lui Malko, pentru a „n"-a oară...

— Acesta e excelent! spuse ea. Trebuie să-l gustați.

Brusc, Mathias anunță:

— Mor de foame!

— Hai să mergem la *„My Friend"*, propuse unul din prieteni lui.

— E prea târziu, spuse Mathias, cu regret.

— Păcat! De două săptămâni au o fată senzațională, blondă cu părul lung și cu un fund... E o prostituată superbă! Vasili avea părul în coamă, când stătu în fața ei, ajungându-i doar până la gât...

— Nu-i adevărat, spuse un altul. El nu-și strânge niciodată părul!

Descrierea femeii corespundea perfect cu cea care apăruse la *Hilton*, înaintea crimei.

— Ce este *„My Friend"* și cine e Vasili? întrebă Malko.

— E o tavernă, explică Mathias, care nu se află departe de aici. Vasili este patronul și unul din fruntașii partidului socialist. Se mai ocupă și cu afaceri imobiliare...

Scandalul începu, iar Andrula se așeză lângă Malko, rezemându-și capul pe umărul lui și întrebându-l:

— Mă puteți însoți?

Era o ocazie perfectă pentru plecarea lui Malko. Nici Mathias nu sesiză dispariția lui.

* * *

Afară, aerul părea delicios de proaspăt. Malko respiră din plin. Andrula, își trecu cu afecțiune un braț, pe după talia lui. Ei traversară strada Stavinos și regăsiră Fordul.

— Știți unde e *„My Friend"*? întrebă el.

— Da, numai că e prea târziu. Nu vom mai găsi pe nimeni acolo.

— Să încercăm totuși. Vreau să văd unde se află taverna.

— Doriți s-o vedeți pe blondă, conchise Andrula, surâzând. Nu prea vă plac cipriotele...

— Vă înșelați, o asigură Malko.

Andrula se aplecă spre el și-și lipi buzele întredeschise, de ale lui. Limba ei se mișcă întâi ușor, apoi pătrunse brusc în gura lui. Sărutul lor se prelungi până ce un grup gălăgios ieși din cârciumă.

Andrula se depărtă și spuse:

— Hai să mergem.

Ajunși în fața barului *„My Friend"*, văzură că toate luminile erau stinse, inclusiv neonul firmei. Malko memoră adresa.

— Aș dori să vizitez orașul vechi, spuse el. Să văd linia Attila.

Andrula nu comentă. Întorcând, după câteva minute, penetrară în interiorul meterezelor. Era o întretăiere de străduțe fără trotuar, împrejmuite de garduri joase din fier. Malko conducea cu viteză mică, cu farurile mari aprinse. La capătul unei străduțe strâmte, Graniku, observă o baricadă din saci cu nisip și un steag albastru: era avanpostul O.N.U. Sub ochii curioși ai sentinelei, el coti la dreapta. În apropierea zonei de frontieră, vechile case părăsite în majoritate, se învecinau cu magma cenușie.

Andrula se ghemui lângă el.

— Să plecăm! E un loc foarte trist.

Ghidat de ea, ajunse în apropierea hotelului *Hilton*, unde locuia ea.

— Aici, spuse Andrula.

Malko opri. Fata se întoarse spre el și, fără un cuvânt, își reluă sărutul, de unde îl lăsase. În momentul în care Malko începu să-i mângâie șoldurile prin țesătura groasă a ginșilor, el avu senzația că i se smulge cu unghiile, pielea de pe ceafă.

— Să mergem la *Hilton*, propuse el.

Ea dădu negativ din cap, dar îmbrățișându-l iar. Apoi, brusc, ea puse stăpânire pe sexul lui, mângâindu-l cu stângăcie, până îl făcu să juiseze în mâna ei.

După ce îl mai îmbrățișă încă o dată, deschise portiera mașinii și-i spuse:

— Dacă ai nevoie de mine, te aștept mâine seară la Mathias.

Fata plecă, alergând, lăsându-l pe Malko liniștit, dar frustrat.

El se îndreptă spre *Hilton*, hotărât să afle dacă blonda de la *„My Friend"* era complicea ucigașilor. O altă ipoteză ar fi fost să fie aceeași, dar să nu aibă nici o legătură cu crima. Cel mai bun mod pentru a afla, era să se ducă acolo.

* * *

Ziua, *„My Friend"* semăna cu o pensiune familială. Malko, cu Krisantem în spate, pătrunse înăuntru, dând cu ochii de un

panou ciudat, decorat cu cochilii de melci. Chris și Milton rămăseseră la *Hilton*, verificându-și armamentul. Pentru ei, „războiul" nu începuse încă...

În spatele panoului, se afla un bar cu vinuri contrafăcute, apoi o sală întunecată, în care niște ciprioți ingurgitau mâncăruri asortate din plin cu pireu, chiftele, salate și clătite.

Un gigant ieșea din bucătărie. Era un fel de apariție din Neanderthal: cu frunte îngustă, păr negru, slinos, ochi negri mici, porcini, dar cu un piept și niște mâini ce impresionau. El îi conduse la o masă, reveni apoi cu o sticlă de vin roșu și plecă din nou.

Puțin câte puțin, sala se umplu cu clienții obișnuiți, dar fără apariția blondei descrise... Radioul începu să „vomite" muzică grecească. Patronul spăla paharele de la bar, arătându-și mușchii. Malko își spuse că își pierdea timpul...

* * *

Tocmai era pe picior de plecare, în clipa în care un nou client pătrunse în bar. Lui Malko nu-i fură necesare decât câteva fracțiuni de secundă pentru a realiza că nu era nimeni altul decât Gulandris, directorul agenției de voiaj din Limassol. Acesta din urmă, ocolind sala, strânse mâna patronului și începu o conversație, părând extrem de enervat.

Trecând prin fața lui, Malko îi zâmbi stăruitor. Spre marea lui surpriză, cipriotul întoarse brusc capul!

Până și patronul, care observase scena, părea intrigat. Gulandris îl apucă de braț pe patron și îl trase spre sală.

Malko se întrebă de ce Gulandris, care îl cunoștea bine, se prefăcea că nu l-a întâlnit vreodată?

Urmat de Krisantem, el urcă în Ford, încă perplex de cele întâmplate. Deocamdată însă, nu avea decât fărâme de îndoieli, deci aproape nimic.

Era momentul să intre în legătură cu șeful secției, cercetările sale în Cipru înnămolindu-se...

* * *

Robert Harriman ascultă povestirea lui Malko, jucându-se cu ochelarii, dar părând interesat de întâmplarea din restaurant, cu toate că numele de Gulandris nu-i spunea nimic... Malko îi întinsese prospectul agenției de voiaj, pe care, după ce o examină cu atenție, ridică sprâncenele.

— Asta deja îmi spune ceva...

Indexul său arăta spre marginea de jos a prospectului, unde o săgeată indica:*Corespondent în Beyrouth–Nicosia Travels, Lebanon.*

— Ce-i cu asta? întrebă Malko.

— Lăsați-mă să verific.

Harriman părăsi biroul și Malko fu nevoit să aștepte câteva minute, după care primul reapăru cu un bilet de avion în mână.

— Priviți, spuse el. Este biletul pe care l-am găsit asupra bărbatului care a fost omorât odată cu John Hence: Mustafa Nidal.

Malko descifră cu ușurință ștampila *Nicosia Travels, Lebanon*. Acum, totul devenea amețitor: Georgia Eof îl trimisese la Leptos, de unde ricoșase la Gulandris, care avusese o atitudine bizară la *My Friend*, cu toate că omologul său P. vânduse biletul americanului asasinat..., fără a mai vorbi despre misterioasa blondă de la *My Friend!*

— Trebuie să mă întorc, pentru a-l întâlni pe Gulandris. spuse Malko.

—Vă va trimite la plimbare...

— Depinde... Trebuie să-i fie frică. Voi păstra acoperirea de ziarist.

— Mathias vă poate ajuta pentru a scormoni prin colțuri. Cred că el are o afacere dubioasă cu Serviciile grecești, dar asta n-are prea mare importanță. Eu, la rândul meu, mă voi ocupa de Vasili. Cunosc *My Friend*, unde mă mai duc uneori,

dar n-am văzut niciodată acolo o fată superbă. Mă întreb dacă nu cumva sunteți pe cale de a câștiga lozul cel mare.

— Nu vă ambalați, spuse Malko. Să așteptăm convorbirea cu Gulandris... Deocamdată, nu avem nici o pistă spre Celik Osman, ba nici măcar nu știu dacă se mai află în Cipru și unde e proiectul Armageddon...

Chipul lui Harriman se întunecă.

— Azi dimineață am primit un telex, spuse el. Am impresia că dacă nu veți avansa cu investigațiile, cei din Langley vor înnebuni.

* * *

Camioane enorme defilau ca niște monștri, gata să strivească micul Ford ce se deplasa liniștit pe mijlocul drumului, în răgetele motoarelor și claxoanelor. Cel mai caraghios lucru era că toate purtau pe capotă cele două litere fatidice — RR [1] ce semnificau *Road Restriction*. Altfel spus, erau doar tolerate.

Malko încerca să țină direcția, în timp ce Mathias mânca migdale, mângâindu-și mustața. El îl cunoștea pe Gulandris și nu dorea să-și strice relațiile cu acesta.

— Ce-i vom spune? întrebă el.

— Întâi mă voi duce singur, spuse Malko. Sper că voi reuși... (Pentru a schimba discuția adăugă) Andrula e fermecătoare și foarte cooperantă.

—Ați sărutat-o?

— Nu, răspunse Malko. Trebuia?

Mathias râse.

— Ea știe să iubească, dar are nevoie și de servici.Din când în când, și eu mai profit de ea. Ar trebui să-i dați niște bani... Păcat că nu sunt mai mulți libanezi, căci afacerile ar merge mult mai bine.

1. Restricție rutieră (n.a.)

Acum, ei coborau pe Limassol și zăreau marea. După cinci minute, se aflau pe strada 28 Octombrie, cea cu case nelocuite.

Malko opri în fața micii cafenele de lângă distilerie. Era deja ora 10. Krisantem și „gorilele" își luau probabil micul dejun, la *Hilton*... Malko intră în agenție și secretara ridică ochii de pe mașina de scris.

— Domnul Gulandris?

— Nu a sosit, răspunse ea.

— Știți unde se află?

— Nu. Poate fi la el acasă.

— Unde locuiește?

— Pe EdisonStreet, ultima casă pe stânga. Cred însă că a plecat deja, altfel mi-ar fi telefonat...

— Mulțumesc, spuse Malko.

Îl regăsi pe Mathias în cafenea, urmărind o partidă de domino.

— Conduceți-mă spre Edison Street, îl rugă el.

* * *

Porniră, lăsând în urmă cartierul de uzine și intrând pe o alee din apropierea mării, ce avea terenuri virane, cabane și câteva vile.

Ultima era cea mai mare și cea mai frumoasă. În grădină, se vedea o mașină albastră.

— E acasă, spuse Malko. Mă voi duce întâi singur. Așteptați-mă în mașină.

El traversă grădina în paragină, urcă câteva trepte și bătu la ușă: nici un răspuns. După mai multe încercări nereușite, încercă clanța și împinse ușa batantă întredeschisă. Aceasta i se păru extrem de grea și se opri. Prin plasă, zări un salon gol, stil rococo.

— Domnule Gulandris!

Nici un răspuns.

Intrigat, intră înăuntru, cu toate simțurile în alertă. Privind în jurul său, realiză de ce i se păruse ușa atât de grea.

Domnul Gulandris era într-adevăr acasă, numai că cineva îl pironise de canatul ușii, cu ajutorul unei baionete ce îi străbătea pântecul.

Semăna cu o pasăre de noapte agățată de o ușă înțepenită.

Capitolul IX

Două firişoare de sânge negru, închegat, curseseră din nările mortului, ca două cârlige lungi. O pată enormă impregnase parchetul. Ochii ficşi păreau a-l contempla pe Malko, cu reproş. Moartea se instalase de câteva ore. El auzi zgomot în grădină şi Mathias băgă vesel capul pe uşă.

— Sunteţi aici?

— Aici, răspunse Malko.

Cipriotul mai avansă cu doi paşi şi dădu cu ochii de cadavru, pălind brusc. Rămase înţepenit câteva clipe, apoi murmură.

— *My God!* Cine a făcut asta?

— Nu ştiu, răspunse Malko. Mathias îl trase spre uşă şi-i spuse cu voce tremurândă:

— Să plecăm, să plecăm...

Într-adevăr, nu aveau de ce să mai rămână. Strada Edison era pustie. Ei se urcară în maşină şi nu schimbară nici o vorbă până ajunseră pe Franklin Roosevelt Street. Mathias privea mereu în spate, iar Mako se gândea la secretara de la agenţie, care-şi putea aminti că el trecuse de dimineaţă şi întrebase de Gulandris. Din fericire, poliţia va afla rapid că ora de producere a crimei era alta, adică mult mai devreme.

— Să ne întoarcem la Nicosia, îl implora Mathias, terorizat.

Oricum, Malko nu avea ceva mai bun de făcut. Nu era momentul pentru o anchetă „la cald". El îşi amintea de baioneta înfiptă în corp şi se gândea că era nevoie de un bărbat masiv,

pentru a reuşi aşa ceva. Imaginea lui Vasili, cârciumarul, îi trecu prin minte.

Dar pentru ce să fi fost ucis Gulandris? Nu-i spusese nimic deoesbit lui Malko, iar acesta nu deţinea informaţii asupra lui. Mathias contempla şoseaua.

— Cine să fi făcut asta? întrebă el.

— Exact la asta reflectam şi eu, spuse Malko. S-ar putea spune că e un scenariu, elaborat pentru a speria pe cineva.

Malko, încerca să pună piesele jocului de „puzzle" la locul lor. Totul ducea spre Vasili. Singurul care l-ar fi putut ajuta era Stavros Leptos, ce părea de negăsit... Omorârea lui Gulandris mai însemna şi altceva: pista era aproape.

— Poate a fost ceva legat de traficanţi îşi dădu cu părerea Mathias.

— Poate..., presupuse Malko. Aţi putea totuşi întreprinde câteva cercetări asupra lui Vasili? Trebuie să aveţi câţiva amici în poliţie...

Trăsăturile lui Mathias se întunecară.

— Credeţi că el a fost? De ce?

— Nu ştiu nimic, sublinie Malko, dar el se află în centrul multor incidente.

— Bine! se hotărî cipriotul. Voi vedea. Sper doar ca nimeni să nu fi văzut în Edison Street...

— Şi eu sper acelaşi lucru.

Tăcerea se reinstală până la Nicosia. Malko începuse să cunoască deja drumul.

El îl lăsă pe Mathias în faţa podului Kanning ce ducea spre vilă şi porni în direcţia Ambasadei.

* * *

Plantele căţărătoare şi glicinele mov nu reuşeau să schimbe aerul de închisoare al Ambasadei Americane, datorat înaltelor garduri grele, din fier cât şi ecranelor de televiziune aţintite spre vizitatori. Clădirea albă cu patru etaje, situată pe o

stradă liniştită, lângă Makarios Avenue, semăna într-adevăr cu o închisoare. Malko ajunse în biroul lui Robert Harriman, trecând de toate „şicanele" electronice păzite de soldaţi atletici, dar muţi.

Acesta îl primi pe Malko, cu amabilitate.

— Am primit informaţii complete asupra lui Stavros Leptos, anunţă el. Mai bine zis, asupra agenţiei lui din Beyrouth. *Nicosia Travels Lebanon* este tot a lui şi serveşte ca acoperire pentru trafic de arme între Libia, Liban şi Cipru.

— De ce şi Cipru? întrebă Malko.

— Se pare că libienii vând arme extremiştilor turci de dreapta! Gen Celik Osman. Leptos efectuează livrările cu vase mici şi pe coasta grecească, dar şi pe cea turcească. De restul, se ocupă contrabandiştii.

Această veste reprezenta de fapt încă o piesă din jocul „puzzle": era legătura dintre Celik Osman şi traficantul cipriot.

— E mai urgent decât oricând să punem mâna pe Leptos, conchise Harriman. Cum staţi cu ancheta?

— Mă aflu într-un punct morţ, mărturisi Malko, ba chiar în două...

Robert Harriman sări în tavan când află de moartea lui Gulandris.

— *Holy shit!* răbufni el. Este în mod sigur legată de moartea lui Hence.

— Desigur, aprobă Malko. Partea proastă este însă că nu avem decât foarte puţine informaţii... Chiar dacă Osman l-a omorât pe Gulandris, nu ştim de ce a făcut-o şi nici unde se ascunde...

— Sper că nu aţi fost reperat la Limassol, spuse Robert Harriman.

— Şi eu sper. Oricum, Serviciile cipriote ştiu că ne aflăm aici.

— Da, dar deocamdată ignoră motivul. De altfel, sunt obişnuit. Când debarcă şefii palestinieni, sunt protejaţi de o

întreagă armată, însă atât timp cât nu folosesc armele ciprioţilor nu le pasă.

— Deci problema ar fi să nu tragem noi primii, afirmă Malko.

— E ciudat faptul că tocmai un cipriot a fost asasinat, suspină americanul. Lor nu le place aşa ceva... Cum veţi proceda de acum înainte?

— Voi ataca direct, adică îl voi înnebuni pe Vasili, care, deocamdată este singurul de găsit.

Americanul îl conduse până la ascensor, pentru a deschide uşa blindată.

— Nu trebuie să vă repet să fiţi prudent. Planul Armageddon a mai fost menţionat şi ieri, în cadrul unei şedinţe speciale a Consiliului Naţional de Securitate. Aşteptăm veşti din Langley.

* * *

Chris Jones, dezgustat se juca cu furculiţa în piureul roz de tarama.

— Ce e asta?

— Icre, explică Malko. Seamănă cu caviarul.

Comparaţia era aproximativă. Prudente, „gorilele" aleseră mâncarea mai cunoscută: ouă tari şi salată combinată cu Pepsi. Stomacul lor se revolta deja... Localul *My Friend* era plin de ciprioţi zgomotoşi şi gălăgioşi. Cei trei străini fuseseră aşezaţi într-un colţ, iar ospătarul îi servea când avea timp. Vasili îl fixase insistent pe Malko, când îl văzu intrând însoţit de cei doi americani.

Chris şi Milton aveau cu ei atât armament, cât să răspundă atacului, unei divizii blindate. Totul era răspândit cu migală în buzunarele lor speciale şi pe pulpe. Pe ici, pe colo, se vedeau câteva umflături, dar ei erau atât de masivi, încât întreaga atenţie se îndrepta spre umerii lor. Elko Krisantem, neutilizat pe moment, aştepta la hotel.

Malko sperase în zadar s-o întâlnească pe superba blondă din poveste. Unicele creaturi feminine prezente erau negricioase, ca prunele... El plăti și cu toții, ieșiră.

— Hai să mergem să bem ceva la Matias, propuse Malko. Trebuie să-l cunoașteți și voi. Oricum, nu doresc incidente.

În drum, nu întâlniră decât pisici rătăcite. *Afrodita* îi primi cu aceleași cântece zgomotoase. Din spatele barului, Andrula îl salută veselă pe Malko, iar Mathias le ieși în întâmpinare.

— Am luat cu mine și cameramanii, preciză Malko.

— Bravo, răspunse Mathias.

Cu toții se instalară la o masă de lângă bar.

— Cine sunt acești tipi? întrebă Chris. Ce cântă ei?

— Astă seară sunt comuniști, explică Malko. Fiece seară e diferită: ieri au fost cei de dreapta... Rareori se mai și încaieră...

— Comuniști! comentă Chris, îngrozit. Nu văzuse niciodată atâția, strânși la un loc.

Malko îl trase pe Mathias, într-un colț mai retras.

— Vești din Limassol?

— Da, răspunse cipriotul. Poliția a găsit corpul lui Gulandris. Ei nu înțeleg nimic. Stavros Leptos nu e în țară. Un prieten, polițist, mi-a confirmat acest lucru. Ei îl caută totuși, pentru a-l interoga.

— Dar Vasili?

— Încă nimic. E dificil să afli rapid ceva... Despre crima din Limassol, polițiștii cred că a fost o reglare de conturi. Se pare că Gulandris furniza câteodată pașapoarte false, prost imitate...

— Nu cred că l-au omorât pentru asta, spuse Malko, încercând să ignore vacarmul. Secretara lui nu a menționat nimic legat de vizita mea?

— Nu! Mi-ar fi spus polițiștii...

— N-ați aflat nimic despre Vasili?

— Nu încă.

Malko privi spre posterul cu Makarios, aflat pe perete. Clericul cipriot avea în spate o tradiție îndelungată de violență. Cele două „gorile" nu-și reveneau, în mijlocul acestor oameni dezlănțuiți.

Andrula se strecură în spatele lui Malko și-l îmbrățișă, oferindu-i un uzo. Mathias își luă chitara și începu să cânte. Vinul roșu băut înainte, iar acum acest uzo, îl puteau împiedica ușor pe Malko să-și continue anchela.

— Sunteți ocupată astă seară?

— Andrula surâse.

— De ce mă întrebați?

— Vreți să bem împreună un pahar, la *Hilton?*

— Dacă Mathias nu are nevoie de mine...

Ochii ei străluceau, spunând mai mult decât cuvintele.

Mathias cânta ceva în grecește, aplaudat de asistență. Andrula își scoase sorțul și începu să danseze un *sirtaki* lent, dar senzual, ce făcea să i se miște sânii. Cu fesele cambrate, cu chipul spre plafon, ea se învârtea în jurul lui Malko, ca și cum ar fi vrut să-l farmece. Fata bătea un gen de step, în ritmul muzicii și al aplauzelor.

Absorbit total de dansul Andrulei, Malko nu observă silueta unei femei ce era rezemată de unul din stâlpii barului. Înaltă și subțire, ea purta pantaloni și un pulover, avea părul negru, pieptenat cu cărare la mijloc și adunat pe ceafă. Părea că se uită după cineva...

Privirea ei mătură barul, apoi se îndreptă spre sală. Malko o urmărea mașinal, înainte ca ea să dispară. Intrigat, n-o mai urmărea pe Andrula, care dansa în jurul lui. Îi surâse totuși, dar zâmbetul lui se stinse imediat. Mental, făcu legătura cu ceea ce se întâmplase exact înaintea masacrării lui John Hence, la *Hilton*.

Capitolul X

Părăsind-o pe Andrula și sirtakiul ei, Malko se repezi spre sală, examinându-i pe toți clienții așezați la mese; în mod sigur, femeia plecase. El se întoarse la bar, Chris și Milton se legănau în ritmul dansului. Malko se așeză în fața lor și strigă:

— Chris!

Chris Jones ridică o privire încărcată de reproșuri.

— Deja plecăm? E plăcut aici, în pofida commies[1]...

— Chris, spuse Malko cu o voce mai șoptită, se va întâmpla ceva.

Cu gura lipită de urechea americanului, Malko îi explică ce văzuse.

Instantaneu, „gorila" ieși din semiamorțeală, dându-i un cot violent lui Milton Brabeck, care nu-și mai dezlipea ochii de pe ginșii Andrulei. Malko se ridică și plecă în căutarea lui Mathias.

— Mai există vreo altă ieșire?

— Da, răspunse cipriotul, surprins. E în spatele barului. Dar de ce?

— Vă voi explica mai târziu, răspunse Malko. Hai Chris!

Cei trei ieșiră prin spate, ajungând pe o stradă laterală ce corespundea cu Stasinos Avenue.

— De ce am plecat? protestă Chris Jones. Puteam aștepta. Eram deja preveniți și aveam toate mijloacele pentru a-l răzbuna pe John Hence...

1. *Comuniști (n.a.)*

— Poate că ai dreptate, spuse Malko. Dar ai reușit vreodată să faci un mort să vorbească? Noi nu avem nevoie de cadavre, ci de informații...

Șușoteala lor nu dură mai mult de doi metri de mers, când auziră brusc un zgomot de motor.

— Ce se întâmplă? întrebă Milton.

— Dacă apare cineva, îl urmărim, decise Malko.

Ei avansară pe Stasinos Avenue, la umbra unui zid, până ce văzură mica grădină. O siluetă o traversa rapid, pătrunzând în tavernă, prea sumbră pentru a i se distinge fața, dar părând tânără și subțiratică.

Chris și Milton începură activitatea. Chris alesese un Magnum 44, capabil să taie un elefant în două... După două-trei minute, necunoscutul reapăru și traversă în fugă Stasinos Avenue, dispărând înspre stânga. Malko ieși din umbră și-l văzu cum se urcă într-o mașină, dar și acesta din urmă îl observă. Malko distinse un braț întins și auzi trei focuri de armă, trase unul după altul. O cărămidă se sfărâmă chiar în apropiere.

Malko se retrase în umbra zidului. Chris Jones se așeză în fața lui, cu brațele întinse și genunchii îndoiți, el avu timp să tragă de două ori cu arma, înainte ca mașina să demareze. Malko avu impresia că vehiculul își schimbă brusc direcția. El alergă spre Ford și luă „gorilele" din mers.

După o urmărire asiduă, ei revăzură stopurile roșii ale mașinii. Ajunși pe Favieros Street, intrară pe o stradă atât de îngustă, încât lăsa impresia că poți distruge vopseaua fațadelor caselor. Vehiculul urmărit dădea impresia că se strecoară mai bine, cu toate că lipsa de spațiu îl împiedica să șofeze cu viteză. „Gorilele" urmăreau terifiate cursa. Spre norocul lor, nici o pisică nu le apăru în drum. Aparent, se învârteau în cerc. Brusc, cealaltă mașină coti la stânga, pe Pygmalion Street.

În clipa în care Malko efectuă virajul, văzu cum o portieră se deschise și cum o siluetă dispare în fugă.

El stopă brusc, sări din maşină şi-i strigă lui Chris:

— la volanul!

Celălalt vehicul redemarase. Chris nu pierdu decât câteva secunde pentru a relua urmărirea. Malko, urmărindu-l pe cel ce sărise din maşină, ajunse chiar lângă linia Attila. Un proiector semnala un post militar.

Cel pe care îl urmărea, avea 20 m avans. Brusc, acesta se ascunse sub un pridvor. Malko sosi şi el, oprindu-se în faţa acestei intrări întunecate. Nu existau uşi, iar casa părea abandonată. Scoţându-şi pistoletul extraplat de sub centură, îl armă, ceea ce produse un zgomot imens, în tăcerea absolută. Adversarul său l-ar fi putut auzi, ferindu-se cu uşurinţă. Ochii lui Malko începură să se obişnuiască cu semiobscuritatea şi el distinse o scară, de care se agăţă cu precauţie. Treptele erau acoperite de moloz şi scârţâiau la fiecare pas. Prudent, examină primul etaj, fiind sigur că celălalt ştie de existenţa lui în casa părăsită.

Malko traversă apoi culoarul şi pătrunse într-o încăpere din cealaltă parte a casei. O fereastră era deschisă şi el înţelese pe unde pătrunsese ucigaşul. Fereastra avea deschiderea spre un acoperiş în pantă lină, care se unea cu altele, la acelaşi nivel, dominând întreg cartierul. Realiză acum, că se află în zona turcă! Deci, pe aici dispăruse adversarul său. În celălalt colţ al străzii, Malko observă o santinelă a ONU, moţăind lângă sacii cu nisip...

După ce termină de cercetat casa, Malko ieşi pe linia de frontieră, dându-şi seama că pe aici fugise şi cel urmărit, dar neştiind încotro o luase... După ce rătăci pe mai multe străduţe, ajunse pe str. Elefterie, chiar în faţa şoselei Evagores. El se opri în faţa Poştei Centrale, dar nici urmă de „gorile".

Acestea apărură după câteva minute şi Chris Jones sări din maşină.

— *Shit!* Nu ştiam unde vă aflaţi, spuse el. De 10 minute străbăteam strada, de sus în jos. Cealaltă maşină s-a tot

strecurat pe străduţe înguste. Am lăsat totuşi ceva stricăciuni în urma noastră...

— Ce?

— Pe şoferul maşinii hodorogite, care a sfârşit într-un zid. A avut meritul de a continua să conducă cu un glonţ 44 în gât. Apoi, băieţii din maşină nici nu aveau documente...

— E mort?

— Foarte mort...

— Unde se află maşina?

— Chris Jones făcu un gest, arătând spre oraş.

— Undeva, în această „budă". Voi fi incapabil să regăsesc locul. Cu chiu, cu vai, am ieşit de acolo...

— Nu v-aţi întâlnit cu nimeni?

— Cu nimeni.

Malko ezita. Era delicat să se reîntoarcă la tavernă, după schimbul de focuri. Din ziare, cunoştea identitatea celui mort. Trebuia să-şi ducă şi „gorilele" la adăpost, până ce poliţia nu găsea cadavrul. În această seară, ucigaşii acţionaseră în acelaşi mod, ca la uciderea lui Jones Hence, reperarea cu o femeie şi apoi apariţia comandoului care acţionase brutal. Diferenţa consta doar în faptul că Malko nu ştia de ce se atentase la viaţa lui, doar dacă a doua sa vizită la *My Friend*, nu declanşase un resort pe care-l ignorase. Mereu îi venea în minte figura lui Vasili...

— Ne întoarcem la hotel, spuse el. Coborând pe Makarios Avenue, se încrucişară cu o maşină a poliţiei, cu girofarul în funcţiune. Malko se gândi iar la omul ce se salvase, trecând în zona turcă: cunoştea bine locul!

Această casă abandonată putea fi locul de trecere al contrabandiştilor sau a altor oameni care avea de-a face cu cele două zone. Locul trebuia supravegheat... Ajunşi la *Hilton*, Malko se gândea deja la două posibilităţi de acţiune... Portarul le dădu cheile şi le ură „noapte bună", netrecându-i deloc prin minte, de unde se întorceau.

* * *

Două fotografii ocupau prima pagină a ziarului *Cyprus Mail:* una aparţinea unui bărbat neras, de tip oriental, iar cealaltă era a maşinii strivite, intrată în zidul unei case vechi. Maşina fusese închiriată de la Avis, cu o lună înainte, de cel ce fusese găsit mort la volan. Atunci, el prezentase un paşaport libanez, ce se dovedise fals, ca şi adresa din Cipru, pe care şi-o dăduse. Schimburile de focuri din noaptea trecută, provocase emoţie la Nicosia. Ziarul emitea ipoteza unei rivalităţi între traficanţi şi profita de ocazie pentru a readuce în discuţie condiţiile grele de trai din zona turcă...

Malko replie ziarul, văzându-l pe Mathias care tocmai intra la *„Orangery"*.

La masa vecină, Chris Jones şi Milton Brabeck, împreună cu Elko Krisantem. Se înfruptau cu micul dejun...

Mathias nu prea avea un aer entuziast. Malko se aştepta la vizita sa, dar îi oleri o calea.

— Am auzit aseară focuri de armă, imediat după plecarea dumneavoastră, spuse el. Dumneavoastră aţi fost...

— S-a tras asupra noastră îl corectă Malko. A tras complicele celui găsit mort în maşină...

Tăcere apăsătoare. Mathias se uită în jurul lui, neîncrezător.

— Poate va veni poliţia, începu el. Ce trebuie să declar...

— Adevărul, răspunse suav Malko. Eu sunt ziarist şi am fost trimis la dumneavoastră de un prieten de la Ambasada SUA. Asta, în cazul în care vă întreabă de noi. Dar fiţi sigur că arma ce a fost folosită ieri, se află deja într-un loc sigur...

Chris Jones trecuse în zori pe la Ambasadă, iar acum arma sa Magnum 44 se odihnea la căldură, într-un fişet. Malko îi povesti cipriotului despre fuga pe acoperişuri a ucigaşului. Mathias nu păru prea surprins.

— E uşor să treci dintr-o zonă în alta. spuse el. Trebuie însă să ai complici. În general, contrabandiştii fug prin sud, prin oraşul Pila.

— L-aţi văzut pe bărbatul care a intrat în tavernă? întrebă Malko.

— Da, vag, admise Mathias. Era tânăr, cu părul scurt şi subţirel. Nu a stat mult timp.

Malko scoase fotografia lui Celik Osman şi i-o întinse.

— El era?

— Putea fi el, spuse Mathias, dar nu sunt sigur. Cine e tipul?

— E cel care l-a omorât pe John Hence, răspunse Malko. Cel ce s-a refugiat apoi în zona turcă... Iar femeia, e cea care a apărut înainte. Aţi remarcat-o?

— Nu. Cântam la chitară...

— Cu siguranţă e aceeaşi, spuse Malko. Probabil acum a avut o perucă. În afară de asta, n-aveţi nici un pont despre Vasili?

— Nu, răspunse Mathias. E prea devreme.

— Dar despre Stavros Leptos?

— Nici despre el. Mai fac cercetări. Treceţi pe la televiziune, să mă vedeţi.

El plecă, devorând o chiflă, tare ca piatra. Malko simţise la el o reticenţă în a-l ajuta cu adevărat, fapt ce-i zădărnicea planurile. Numără în minte că erau deja cinci morţi, de la începutul acestei probleme, plus Georgi Eof. Instinctul său şi rapiditatea de reacţie îl ajutase să nu fie al şaptelea. Fără a înţelege de ce, ştia că pentru adversarii săi, reprezenta un pericol apăsător, aşa cum fusese şi John Hence. Poate va avansa când îl va identifica pe teroristul mort: Herbert Leonard îl aştepta, cu fişierul său pe cartonaşe albe.

* * *

Specialistul, cu ţigara în colţul gurii şi cu manşetele suflecate, se învârtea în jurul mesei. Zeci de fotografii zăceau

pe biroul lui Robert Harriman. Herbert Leonard le băga pe sub nasul lui Chris Jones, alături de fotografiile din *Cyprus Mail*.

— Care dintre ăştia e?

Chris, jenat, se freca pe frunte.

— Nu l-am văzut mult timp, se scuza el. Era noapte. Totuşi, cred că e ăsta.

— Foarte bine, spuse Leonard, ca şi cum s-ar fi adresat unui eter. Acesta este Nabil Al Ezzadin, pseudo Yasser. A fost recrutat de Hammas, fiind palestian din Yaffa. A participat deja la mai multe acţiuni teroriste din Beyrouth, printre care se numără şi asasinarea lui Kamal Jumblatt, în cadrul mişcării Frontului de Opoziţie. Se credea că se află în Yemenul de Sud.

Malko rămânea din ce în ce mai perplex. Din colecţia sa, chiar lipsea un palestinian...

— Se pare totuşi că bărbatul pe care l-am zărit şi care s-a refugiat în zona turcă, poate fi Celik Osman, conchise Malko. Nu vă miră însă ca acest palestinian să se afle în compania unui extremist drept turc?

— Deloc, răspunse Herbert Leonard, cu siguranţa care ţi-o conferă cunoaşterea deplină a unui dosar. Au aceiaşi furnizori de arme, de paşapoarte şi de ascunzători. Câteodată, se înfruntă, iar alteori, colaborează, totul depinzând de serviciile ce şi le fac unii, altora. Trebuie să aflăm cine i-a ordonat să vină aici...

— Şi ce făcea, preciză Malko. Domnule Harrison n-aţi avut semnale în privinţa evenimentelor din noaptea ce a trecut?

— Puţine, răspunse americanul. Serviciile cipriote ne-au trimis un telex obişnuit. Totuşi, această explozie de violenţă i-a neliniştit şi au devenit curioşi. O să încerc să aflu mai multe date despre Vasili. E greu, deoarece tipul e cipriot...

— Mă voi ocupa eu imediat, spuse Malko.

Televiziunea cipriotă se găsea într-un fel de „ţară a nimănui". Malko îi lăsă pe Chris şi Milton în Ford şi intră singur în clădire. Mathias vorbea la telefon. El îi surâse lui Malko, ridicând degetele mâinii, în semn de victorie...

— Asta e! anunţă el, după ce închise telefonul. Am pontul, dat de tipul care-mi livrează Pepsi-Cola: Vasili se ocupă de închirierea unei vile, în care sunt găzduiţi, de obicei, cetăţeni libanezi. Casa este chiar acum ocupată. Tipul de la Pepsi aduce acolo săptămânal sticle pline, luându-le pe cele goale.

— Cui?

— Nu ştiu. Niciodată n-a văzut pe nimeni, dar probabil sunt musulmani. Niciodată nu i s-a comandat alcool... Vă interesează acest lucru?

— Unde se află vila?

— Odos Katsonis, pe o mică colină, în apropiere de palatul prezidenţial. E simplu de ajuns acolo, luând-o spre Presidential Palace Street.

— Pentru siguranţa dumneavoastră, nu discutaţi cu nimeni despre asta, spuse Malko, după ce înţelesese drumul ce trebuia parcurs.

— Am fost extrem de prudent! explică Mathias. Doar Andrula a flecărit cu tipul de la Pepsi, care o şi curtează...

— Ea ştie ceva?

— Nu! Ea crede că într-adevăr sunteţi ziarist şi că lucraţi la un reportaj. De altfel, vrea să vă mai însoţească.

— Eu nu agreez această idee, spuse Malko. Ar putea deveni prea periculos.

Mathias surâse.

— Cred că s-a îndrăgostit de dumneavoastră...

Asta era tot ce mai lipsea! Telefoanele reîncepură să sune; deci lui Malko nu-i mai rămase altceva, decât să plece.

* * *

În momentul în care intra la *Hilton*, o siluetă firavă îi apăru în cale: era Andrula, într-o rochie înflorată, machiată, cu pantofi cu tocuri înalte şi cu sânii mai impunători ca niciodată!

— Am venit să vă întreb dacă nu aveţi nevoie de mine, spuse ea, cu o voce dulce. Ziua, eu nu lucrez. Chiar dacă nu

mă puteți plăti, nu face nimic... Cunosc bine Nicosia și vă pot fi utilă.

Pudici, Chris și Milton o șterseră spre bar.

Malko ezită. Tocmai trecuse prin fața vilei lui Vasili. În fața Palatului Prezidențial, oprirea era interzisă, ceea ce făcea imposibilă o supraveghere. Singura ascunzătoare ar fi putut fi *Olympia Tavern*. În cuplu, risca mai puțin să fie remarcat.

— Bine, spuse el. Vă voi oferi un dejun... Cameramanii mei vor veni mai târziu... Trebuie să-i anunț.

Malko intră în bar, reperându-i pe cei doi americani și explicându-le situația. Ei vor fi protejați, neputând fi observați din vilă, dar având în câmpul lor de vedere terasa Olympia, ascunși în mașina închiriată și pregătiți să intervină. Andrula aștepta, cuminte. Încântată, ea luă brațul lui Malko, care simți că era parfumată cu același parfum.

* * *

Cu toate că afară era plăcut, pe terasă nu se aflau decât vreo cinci-șase clienți. Malko asculta cu o ureche șușotelile Andrulei, supraveghind drumul ce urca spre vila albă. Copacii ascundeau ferestrele...

Pe neașteptate, el văzu o siluetă care tocmai se strecura pe mica stradă în pantă. Era o femeie în pantaloni, cu ochelari negri și un batic pe cap. Ea traversă, îndreptându-se spre terasă. Malko își simți mărul lui Adam, blocându-se de bucurie, dar și de îngrijorare. Era necunoscuta de la Afrodita. Rapid, el își aplecă fața spre Andrula, care nu întrebă nimic. După ce-și debarasă amigdalele de limba Andrulei, el o reperă pe necunoscută. Ea părea că așteaptă autobuzul. Sperând că și Chris, cu Milton au văzut-o. Brusc, ea traversă înapoi și dispăru pe unde apăruse. Sânii ascuțiți ai Andrulei îl apărau, iar fața ei cerea o nouă săruțare. Înlănțuiți de tânăra fată, avu o străfulgerare. Oprirea în stația autobuzului trebuia să reprezinte un semnal „fără fir".

Antreurile sosiră și Andrula se repezi, de parcă era nemâncată de o săptămână. Malko privea spre stația de autobuz, întrebându-se cum vor proceda. Brusc, observă un bărbat ce mergea liniștit. Era cam de 50 de ani, cu un chip oarecare, dar în mod sigur, nu era cipriot.

La rândul său, se opri în același loc în care așteptase și necunoscuta. Ajutat de lăcomia partenerei sale, Malko nu-l lăsa din ochi. După câteva minute, necunoscutul, cu un gest firesc, se aplecă pentru a-și aranja șireturile încălțărilor. Mâna sa rămase preț de câteva secunde jos, spre șosete, apoi el se ridică, se uită de jur împrejur, îndepărtându-se fără grabă. Malko spuse:

— Așteaptă. Cred că am văzut mașina cameramanilor mei.

El coborî treptele terasei, ajungând pe Presidential Palace Street și privi spre dreapta. Stomacul său se crispă de furie. Necunoscutul urcase într-o mașină neagră, care se afla prea departe pentru a i se distinge numărul. Bine lucrat... El înaintă până în stația de autobuz, se aplecă și găsi ceea ce căuta: o mică gaură lângă stâlpul stației de autobuz, adică practic, o cutie de poștă.

Dezlegase acum încă o părticică din jocul de puzzle, dar care punea o serie de alte întrebări... Când reveni, Andrula îl privi, intrigată.

— N-ați văzut pe nimeni?

— Nu, răspunse Malko.

El privi spre vila albă, parțial ascunsă de arbori, sigur că acum descoperise baza secretă a comandoului ce-l asasinase pe John Hence. Trebuia doar să meargă mai departe, să-i identifice și să-i neutralizeze.

Andrula, pregătindu-și o tartină cu icre tarama, îi spuse:

— Mâncați! Veți prinde forță!

În fond, de așa ceva avea nevoie și Malko.

Capitolul XI

Malko se strădui să înghită câte ceva. El nu se putea împiedica să nu privească vila albă care probabil conținea răspunsul la multiplele sale întrebări, puse încă de la sosirea în Cipru. Andrula, literalmente încolăcită în jurul lui, înflorea precum o plantă verde în plin soare. Era din ce în ce mai îndrăgostită. Rămăseseră ultimii clienți ai terasei și trebuiau să plece, căci erau vizibili precum o muscă în lapte.

„Gorilele" închise în ascunzătoarea lor, mureau probabil de foame... Malko simțea nevoia de a reflecta. El își termină cafeaua și plăti. Andrula îl privea languros.

— Mergem să facem o plimbare? propuse ea.

— Trebuie să trec pe la hotel, răspunse Malko. Am de dat câteva instrucțiuni fotografului.

— Cum doriți...

Privirea Andrulei spunea însă altceva. Ei se urcară în Ford și Malko observă cu coada ochiului, cum „gorilele" îi urmează. Athalassa Avenue era atât de aglomerată, încât fură nevoiți să meargă la pas. Andrula pusese mâna pe pulpa lui Malko, cu un gest posesiv.

Acesta nu știa cum să procedeze, cu atât mai mult, cu cât nici nu era sigur că Celik Osman se află în vila albă.

Soluția cea mai cuminte era să afle mai multe despre Vasili. Acesta avea o afacere înCipru, care era destul de importantă pentru a justifica toate crimele, fapt ce ducea la planul Armageddon al C.I.A.

— La ce te gândești? întrebă Andrula.

— La misterioasa blondă de la *My Friend*, răspunse Malko.

Ea îl ciupi.

— Ticălosule!

El surâse, continuându-și gândurile. La un capăt al urzelii sale se aflau Celik Osman și Georgi Eof, având între ei Serviciile bulgare. La extremitatea cealaltă era o nebuloasă cipriotă: un ucigaș palestinian și o susținere logistică cipriotă, formată din Stavros Leptos, Vasili și Gulandris, cu același ucigaș lurc, Celik Osman.

Între cele două capete, apărea misterioasa femeie transformată: când blondă, când brunetă. Unde se situa ea? De la cine primea ordine? Cine fusese bărbatul observat în stația de autobuz?

Când ajunse la *Hilton*, Malko nu avea răspuns la nici una din aceste întrebări.

* * *

Lăsând-o pe Andrula să aștepte în hol, Malko îl întâlni pe Chris Jones la intrarea în restaurant.

— Am reflectat, spuse Malko. Vom încerca o intercepție chiar astă seară, la casa pe unde a dispărut ieri Celik Osman. Chiar dacă nu iese nimic... Voi odihniți-vă, căci nu putem sta ascunși în plină zi. La căderea nopții, te vei duce acolo cu Elko. Eu voi lua legătura cu Milton, spre ora 23.

Chris făcu o grimasă.

— Dacă nu mănânc ceva în cinci minute, voi leșina. Oricum, ar fi bine să nu vă obosiți dacă vreți să fiți în formă diseară.

Malko îl părăsi, în pofida ironiei. Andrula urcă împreună cu el în ascensor. De-abia avu timp să închidă ușa apartamentului său, că fata îi sări în brațe, îmbrățișându-l cu foc. El nici nu văzu bine în ce colț al camerei zboară diversele piese ale îmbrăcămintii ei, dar și ale lui.

Ea se încolăci precum o reptilă, cu gura lipită de a lui, aproape nelăsându-l să mai respire.

Ajunşi în pat, ea alunecă de-a lungul corpului său, se aşeză pe vine între picioarele lui şi începu o mângâiere, pe care nici Afrodita — patroana insulei — nu ar fi aprobat-o. Apoi ea se ridică, mândră de rezultatul ei.

—*Tora.*[1]

Ea se lăsă să alunece pe spate şi-l atrase pe Malko deasupra ei, strângându-l cu o forţă incredibilă, împingându-l în ea, prin uşoare mişcări din şold. Ea se ondula, iar el o simţea întinzându-se spre punctul sensibil. Apoi Andrula se opri brusc, îşi încordă muşchii pântecului, astfel încât el să nu mai poată mişca. Malko prinse gustul acestui joc. La rândul lui, când o simţea în apropierea orgasmului, se imobiliză în ea.

Făcură astfel dragoste timp îndelungat. Malko asudase, dar de fiecare dată simţea o voluptate nouă, atunci când trupul partenerei sale se anima; în sfârşit, ajunseră amândoi la capătul călătoriei. Malko grăbi finalul, iar partenera sa părea că va muri în braţele lui, scoţând sunete nearticulate.

Ea se linişti, cu un zâmbet fericit.

— Nu mai pot, spuse ea. E de ajuns...

Malko se simţea, şi el, extrem de bine. De mult timp nu mai făcuse dragoste cu o asemenea senzualitate.

Când ea ieşi din baie, el îi spuse:

— Te conduc acasă.

Încă în pielea goală, ea veni şi se frecă de el.

— Te-ai plictisit de mine...

Erau lucruri dificil de explicat. Îmbufnată, ea se îmbrăcă şi coborâră împreună. Malko, ajuns în apropierea domiciliului fetei, observă un bărbat ce părea să stă în aşteptare. Acesta, văzând maşina, se „topi", luând-o la fugă pe strada cu sens unic. Andrula nu părea a fi remarcat ceva, dar Malko simţea o nelinişte.

1. *Acum (n.a.)*

— Vrei să rămâi neapărat cu mine? întrebă el.

Ea dădu din cap, afirmativ.

— Programul pe care îl am astă-seară nu e prea amuzant, dar mă poţi aştepta la hotel.

— Nu, decise ea. Prefer să vin mai târziu.

— Dar munca ta?

— Mathias nu mă plăteşte, ci doar îmi dă de mâncare..., ca şi tine...

— Bine, spuse Malko. Te voi apăra.

El îşi aminti că Mathias o folosise pe Andrula, pentru a afla informaţii despre Vasili, motiv pentru care era aşteptată. Cu el şi cu „gorilele" se va afla în siguranţă... În timp ce se reîntoarceau la *Hilton*, Andrula îl îmbrăţişa cu pasiune, cu riscul de a intra într-un zid.

— Ne vom distra de minune, murmură ea, iar apoi vom face dragoste. E incredibil de bine!

* * *

Înlănţuiţi, Malko şi Andrula trecură de sacii de nisip ai postului Granikou, urmăriţi de privirile invidioase ale santinelei. Milton Brabeck îi urma, la câţiva metri în spate, jucând rolul de turist.

Strada îngustă era ca şi moartă, împrejmuită de case abandonate. Ei ajunseră în locul care-i interesa şi care forma o boltă deasupra străzii. Veniseră la finele după-amiezii şi îl depuseră pe Elko şi Chris, reperând apoi locul. Aici, gălăgia era făcută doar de vânzătorii de ţesături şi cei cu feronerie. Malko îi explicase Andrulei că dorea să-i surprindă pe contrabandişti, în „carne şi oase". Ea părea a-l fi crezut. Ori era orbită de dragoste, ori nici nu dorea să afle mai mult...

— Aici este, anunţă Malko.

Andrula privi intrarea întunecată.

— Eşti sigur că nu e periculos?

— Cameramanii mei se află în spatele nostru, o asigură Malko. Un altul se află înăuntru, cu fotograful, chiar de azi-noapte!

Milton Brabeck îi ajunse din urmă.

— Rămâi aici, ca să evităm orice surpriză.

El intră primul în sală, apoi strigă:

—Chris!

Nici un răspuns.

Malko continuă să urce, ținând-o pe Andrula de mână.

— Chris! strigă el, din nou.

Nici acum nu primi răspuns. Simțea mâna Andrulei încleștată de a lui, gata să-i strivească oasele. Femeii îi era frică. În casă se simțea un ușor miros de eucalipt.

— Unde sunt? întrebă Andrula.

Era și întrebarea pe care și-o punea Malko: dacă ar fi fost aici, Chris și Elko ar fi răspuns. Atmosfera devenea neliniștitoare. Dacă ar fi plecat, de ce nu l-ar fi anunțat? Teama începea să-l cuprindă. Continuând să urce, ajunse la primul etaj.

— Mi-e teamă, șopti Andrula.

— Așteaptă-mă aici, spuse Malko, după ce o strânse de mână. Vreau să verific toate camerele. Nu-ți fie teamă, cameramanul meu se află jos, iar soldații se găsesc în capătul străzii.

Malko tocmai încerca să se îmbărbăteze, când auzi un zgomot ciudat ce venea dinspre fundul galeriei, semănând cu un mormăit.

Abandonând-o pe Andrula, înaintă spre spațiul descoperit, de unde auzise zgomotul. Se afla acum destul de departe de ea, pentru a putea scoate arma. El făcu un pas și ajunse în locul pe unde se putea ajunge în zona turcă!

Totul se petrecu atât de rapid, încât nu mai avu timp să-i fie teamă. Ceva enorm părea că trece prin zid și două mâini imense îl strângeau de gât, cu o brutalitate ne mai întâlnită. El deschise gura pentru a țipa, dar din gura lui nu ieși nici un sunet. Greutatea unui atlet îl lipi de un perete, împiedicându-l

să se prăbușească, dar strângând din ce în ce mai tare. În același timp, fu lovit în pumn și scăpă pistoletul. Bărbatul care-l strangula, mirosea a măsline, sudoare și tutun. O ceață negricioasă trecu prin fața ochilor lui Malko, ale cărui picioare se prăbușiră sub el; numele lui, strigat de o voce de femeie, ajunse slab la urechile lui, după care își pierdu cunoștința.

* * *

Milton Brabeck se dădu cu un pas înapoi, ascuțindu-și auzul. El auzise un zgomot ciudat, venind din partea de sus a clădirii, pe unde dispăruseră Malko și Andrula. El strigă ușor:

— Prințe!

Răspunsul se dovedi a fi un urlet de groază ce era incontestabil scos de o femeie: *Malko!*

Ca un nebun, Milton se repezi pe scări, împiedicându-se de o treaptă putredă și lungindu-se, cu un zgomot violent. De sus, se auzeau țipete violente, ca într-o luptă. După câteva mișcări, ajunse la primul etaj. Era întuneric și nu văzu pe nimeni, dar, dintr-o cameră din spate, auzi un zgomot de țiglă spartă.

Milton traversă galeria, ajungând în camera ce dădea spre partea grecească. Nimeni! Când era gata să sară pe un acoperiș, auzi vocea lui Malko.

Riscând, aprinse o mică făclie electrică, pe care o ținu în mâna stângă, cu arma Python în dreapta, traversând astfel galeria în fugă.

Fasciculul făcliei îl lumină pe Malko, care încerca să se ridice. Milton remarcă dungile roșii, rămase după strangulare. Malko se clătina pe picioare. „Gorilele" ridicau pistoletul, iar el îl strânse din nou în mână, respirând cu greu.

— Unde sunt ei? întrebă, tușind.

— Cine?

— Krisantem și Chris?

— *Mother fucker!*

Milton, asigurându-se de soarta lui Malko, se repezi spre galerie și lumină primul etaj cu torța lui. În ultima cameră, văzu două corpuri, lungite pe podea. Cu mâna, atinse un obraz cald. Lampa îl lumină pe Chris și pe Elko, fiecare cu un căluș în gură, cu mâinile și gleznele legate. Eliberați de Milton, se ridicară, spumegând de furie.

— *God damn it!* Ce s-a întâmplat?

Chris Jones se pipăi: îi dispăruseră toate armele! Elko mai avea bătrâna Astra, neluată în seamă de agresori.

— Totul s-a întâmplat rapid. explică Chris, imediat după apariția lui Malko. Ei ne așteptau deja și fiecare am primit un sac de nisip în cap, după care, ne-am reîntâlnit aici. Nu am putut vedea pe nimeni, decât că erau vrea doi-trei. Oricum, acum suntem toți aici...

— Unde e Andrula? întrebă brusc Malko.

— N-am văzut-o, răspunse Milton.

Malko era încă amețit. Gâtul lui tumefiat, demonstra forța celui ce încercase să-l stranguleze.

— Dă-mi lampa, îl rugă el pe Milton.

El străbătu toate camerele casei abandonate, dar nici urmă de Andrula. Își aminti vag de chemarea ei, în clipa în care leșinase. Țipătul avusese un ton de coșmar. Jos, santinelele nu auziseră nimic...

— Pe unde au plecat? întrebă Malko.

— Pe acoperișurile din spate, explică Milton. În zona noastră.

Mânia îl împiedică să mai judece. Era pentru prima dată când echipa lui pățea așa ceva. Chris Jones avea senzația că se află în pielea goală. Și el era negru de furie.

— Să plecăm, spuse Malko. Aici, nu mai avem nimic de făcut.

După cinci minute de mers, ajunseră la mașină. Direcția era spre *Hilton*. Malko se gândea la Andrula. Era oare posibil ca ea să fi fost parteneră cu cei ce i-au atacat? Insistența lui de a o însoți, devenise suspectă? Totuși, își amintea țipătul ei. Ori

merita diploma de absolventă a Conservatorului, ori fusese într-adevăr terorizată...

Cine să fi vrut să o ucidă? Malko era aproape sigur că fusese Vasili, cârciumarul. Dar cum să demonstreze?

Un alt fapt îl mai intriga: adversarul său putuse să-i tragă un glonț în cap, dar de ce nu o făcuse? Un motiv ar fi fost santinelele, dar s-ar fi putut folosi oricum de o armă albă...

Portarul de la *Hilton* nu păru că remarcă vânătaia din jurul gâtului său. Fiecare se îndreptă spre camera lui. O idee zvâcnea în capul lui Malko: de ce fusese răpită Andrula?

El se dezbrăcă, simțindu-și gâtul dureros. Nici dușul nu-l calmă. Nu numai că adversarii îi dejucaseră planul, dar se aflau și în avantaj! Trebuia să mărturisească C.I.A. acest incident. În final, faptul că-l lăsase pe Milton la parter, fusese o greșeală. Dacă s-ar fi aflat cu toții sus, ar fi reușit.

Era încă în curs de a-și îndepărta murdăria, când sună telefonul. După o scurtă pauză, auzi o voce slabă:

— *Malko. It's me, Andrula. I...*

Telefonul se întrerupse brusc. După o scurtă pauză, se auzi vocea aspră a unui bărbat, ce vorbea engleza cu accent străin. O frază se înfipse în creierul lui Malko:

— *You leave Cyprus tomorrow or the girl is dead*[1]

[1] *Părăsești mâine Ciprul sau fata va muri (n.a.)*

Capitolul XII

Malko auzi „clicul" telefonului ce se închisese. Se aştepta la un şantaj, dar nu chiar atât de brutal. Cuvintele îi răsunau încă în urechi: nu exista decât o singură alternativă! În meseria sa, nu îşi putea permite astfel de sentimente, mai ales că Andrula nu făcea parte din Companie. Ea va muri, căci cel care-l avertizase, nu glumise. Nu-i rămânea decât o soluţie: s-o regăsească pe Andrula, înainte ca ucigaşul să-şi pună planul în aplicare. Şi asta, înainte de ivirea zorilor! Privindu-şi ceasul, văzu că e ora 23.50.

Singura pistă era Vasili, dar la această oră, *My Friend* închisese. Mai rămânea vila albă, sau adresa cârciumarului.

Malko apelă camera „gorilelor".

—Trebuie s-o salvăm pe Andrula, spuse el. Să fiţi jos, peste cinci minute. Anunţaţi-l şi pe Krisantem.

— Unde mergem?

— Încă nu ştiu.

Malko îşi verifică pistoletul extraplat, îmbrăcă o vestă antiglonţ, îşi puse trei încărcătoare în buzunar şi coborî. Ceilalţi se aflau deja acolo. Văzând umflăturile din costumele „gorilelor", puteai crede uşor că ei vor înfrunta o întreagă armată turcă. Chris Jones avea o superbă echimoză pe tâmplă. De această dată plecară cu o singură maşină, direcţia fiind *Afrodita*.

* * *

Malko intră singur. *Afrodita* era ticsită, ca de obicei.

Mathias îl observă şi se îndreptă către el.

— Aţi răpit-o pe Andrula? întrebă, râzând. Îmi lipseşte...

— Cam aşa ceva! Am nevoie de o informaţie: unde locuieşte Vasili?

Mathias simţi ceva neobişnuit în glasul lui Malko.

— E ceva grav? întrebă el.

— Nu ştiu încă, răspunse Malko. Dar trebuie să-l întâlnesc imediat pe Vasili.

— Locuieşte într-o vilă, pe o alee ce corespunde cu George Grivas Avenue şi care este înconjurată de chiparoşi. După un schit, trebuie să coborâţi prin Evagoras.

— Mulţumesc, spuse Malko.

El se urcă din nou în maşină. În timpul drumului, le explică planul său, extrem de simplu: utilizarea forţei brute.

Străzile din Nicosia erau deşerte, ca de obicei, iar după cinci minute, ei ajunseră pe aleea cu chiparoşi, văzând schitul luminat de lună şi apoi vila izolată. Malko opri în faţa ei.

— Chris, spuse el, vei rămâne cu mine. Milton şi Krisantem vor inspecta împrejurimile, dar fără zgomot.

Din vilă nu se vedea nici o lumină. Cei patru bărbaţi săriră gardul spre grădină.

Milton Brabeck şi Krisantem se strecurară în spatele vilei, în timp ce Malko şi cu Chris, urcară pe treptele din faţă. Era ciudat că se putea pătrunde atât de uşor în grădină, fără a întâlni pe nimeni cu toate că Andrula se afla acolo. Chris Jones încercă uşa cu vârful degetelor, vrând să se convingă de rezistenţa ei.

— Intrăm?

Actul era total ilegal, ar fi fost total neaprobat de C.I.A., dar reprezenta ultima şansă de salvare a Andrulei.

— Intrăm! răspunse Malko.

Chris Jones coborî scările și își luă avânt. Izbind cu forța ușa batantă. Ușa se deschise, cu broasca smulsă, rabatându-se spre interior, spărgând și partea cu geamuri. Chris se afla deja în hol, cu arma Magnum 357 în mână. Malko găsi comutatorul și aprinse lumina.

Aproape în aceeași clipă, din înaltul scărilor apăru o lumină. Silueta gigantică a lui Vasili se profilă, cu bustul gol, cu un pantalon de pijama și cu părul zbârlit. El îi recunoscu pe cei doi intruși, scoase un mormăit de furie și se repezi, cu mâinile înainte.

— Nu-l omorî! țipă Malko.

Chris, ascultător, lăsă arma în jos, lipindu-se de perete, gata să primească șocul monstrului ce „înghițea" treptele, fără teamă de pistolul lui. Altcineva, mai puțin robust decât Chris, ar fi fot făcut una cu peretele. Cele două mâini ale lui Vasili se strânseră în jurul gâtului musculos. Față de Vasili,Chris avea aerul unui pitic.

Răsuflând ca două foce, cei doi se învârteau, încleștați. În luptă, rupseră o mobilă și spărseseră mai multe obiecte. Chris Jones reuși să se degajeze, devenind vânăt la față. Malko interveni, îndreptând pistoletul spre Vasili.

—Gata!

Cipriotul părea însă a nu fi auzit. Cu dosul mâinii; el mătură arma și se aruncă iar asupra lui Chris, care nu avu timp să reacționeze. Cu o lovitură violentă dată cu capul, Vasili îl ameți, întorcându-se apoi spre Malko, luând de pe un perete o sabie turcească cu tăiș lat și curbat. Avansă apoi spre Malko, cu o expresie de răutate, de nedescris:

— *Mother fucher!* urlă „gorila".

Îndreptându-și arma Magnum 357 spre tavan, trase o împușcătură.Detunătura explodă ca un tunet, făcând să se zgâlțâie geamurile. Un nor de ciment căzu în capul cipriotului, care se întoarse. Arma era acum îndreptată spre el, iar Chris avea degetul pe trăgaci. Cipriotul, cu sabia în mână, căuta o

ieșire. Malko profită și își recuperă pistoletul. După ce se priviră câteva secunde, cipriotul mormăi:

— Plecați!

În spatele lui se auzi o alunecare, iar acesta nu mai avu timp să se întoarcă. Elko Krisantem sărea asupra lui, trecându-i lațul său în jurul gâtului, strângând din ce în ce mai tare.

Vasili se învârtea, încercând să se debaraseze. Chiar și pe trei sferturi strangulat, mai avea încă o forță gigantică. În sfârșit, Chris Jones îi imobiliză pumnul drept, împiedicându-l să se mai folosească de sabie, timp în care Malko i-l imobiliză pe stângul. Vasili se zbătea ca o fiară sălbatică prinsă în capcană.

Ochii lui Vasili începeau să iasă din orbite. Chris, răsucindu-i brațele, apăsă cu două degete pe carotidele gigantului, privând de oxigen creierul lui Vasili. Ochii cipriotului deveniră vitroși, după care se prăbuși în mijlocul holului. Elko scoase lațul, îl întoarse pe burtă și începu să-i lege solid mâinile la spate.

Malko întredeschise ușa de la intrare: aleea era la fel de pustie.

— Unde e Milt?

— În spate, răspunse Krisantem.

— Să scotocim prin casă. Chris, tu supraveghează-l.

Ei trecură rapid prin camerele de la parter, înainte de a urca la primul etaj. O singură cameră era luminată și avea patul în dezordine; era a lui Vasili. O altă cameră era de femeie și părea a nu fi fost ocupată de multă vreme.

Când Malko coborî, gigantul, cu spatele lipit de perete, părea a-și fi revenit. El întrebă simplu:

— Unde e Andrula?

— Nu înțeleg nimic, spuse Vasili. Nu știu nimic, dar voi chema poliția pentru că m-ați atacat. Eu nu vă cunosc.

— Dar eu vă cunosc, Vasili, spuse Malko. L-ați omorât pe Gulandris, la Limassol.

Ochii lui negri se întunecă și mai tare, dar el repetă:

— Nu înțeleg nimic. Dați-mi drumul.

El își recăpătă forțele și reîncepu să devină periculos. Malko văzu cum se încontrează pentru a-și rupe legăturile. Malko se aplecă spre el, mirosindu-l. Acesta era bărbatul ce fusese gata să-l strangulеze, în urmă cu două ore.

—Tu ești, spuse Malko. Te-am recunoscut. Ai vrut să mă ucizi!

Brusc, deveni furios. Trebuia s-o regăsească pe Andrula. Ceea ce nu ar fi făcut pentru Companie, ar face pentru ea. Ochii lui aurii aveau deja culoarea verde. Se apropie de Vasili.

— Vreau să aflu unde se află această fată. Timp avem, cu riscul de a vă ucide.

Elko Krisantem îl lovi în cap cu patul Astrei, smulgându-i un țipăt. Chris Jones avansă și el, cu un aer glacial.

— Lăsați-mă pe mine să-l aranjez. Cunosc bine acest gen de jigodii...

Cu mâna stângă, trase spre spate capul gigantului, punându-i apoi țeava armei la gură.

— *Eat!*[1]

Vasili strânse din dinți, cu încăpățânare... Chris își luă elan și-i dădu o lovitură violentă, care făcu să-i sară toți incisivii. Acesta scoase un urlet de durere și închise restul dinților peste oțelul armei, ca și cum ar fi vrut să-l mănânce. În ochii lui negri avea lacrimi.

Chris Jones trase înapoi arma, în zgomotul sinistru al unui clănțănit, după care, degetul său se fixă pe trăgaci.

— Număr până la zece, anunță el. Apoi, nu te va mai interesa întrebarea.

Vasili își dădu seama de pericol. Privirea lui o întâlni pe cea a lui Malko, dar nu văzu nici o încurajare, așa cum nu o găsi nici la Krisantem.

—Unu, începu calm numărătoarea Chris, doi... trei... patru... cinci... șase...

1. Mănâncă (n.a.)

Ajuns la „nouă", văzu că cipriotul se confruntă cu o gravă problemă. Când Chris pronunță cuvântul „zece", Vasili scoase un geamăt rugător.

Fără a scoate arma, Chris întrebă:

— Unde?

— Într-o vilă..., lângă Palatul Prezidențial, Odos Katsonis.

Malko știa că gigantul nu mințea, dar asta nu era suficient.

—Cu cine se află ea?

— Cu Sylvia și turcul.

—Cine e Sylvia și cine e turcul?

Acum, Vasili nu mai răspunse.

— Vei merge cu noi, spuse Malko.

— Nu, mormăi Vasili.

Chris râse cu răutate.

— *Mother fucker!* De data asta nu voi mai număra până la zece... De trei ori, ajunge. Apoi, nu vom mai avea nevoie de tine. Ridică-te.

Împreună cu Elko, îl forțară să se ridice în picioare.

— Ia-ți cheile.

— Am dublurile la mine, mormăi Vasili.

— Haideți să-l căutăm pe Milton, spuse Malko.

Cu arma în spate, Vasili se lăsa împins spre ușă.Chris îi șopti:

— Dacă faci vreo prostie, îți zbor creierii!

Capitolul XIII

Odos Katsonis era negru ca un furnal. Malko parcă mașina în fața stației de autobuz, unde o văzuse pe Sylvia. Cu toții urcară, ajungând în fața unei uși de fier.

— Aici e? întrebă încet Malko.

— Da.

— Cum se intră?

— Pe ușă...

În șir indian, pătrunseră în grădină, care părea la fel de liniștită, ca și cea a lui Vasili. Malko se întrebă dacă cârciumarul nu dorea să tragă de timp. Numai că acesta, pipăi broasca și învârti cheia.

Ușa se deschise fără zgomot. Malko intră primul în micul hol. Milton și Krisantem îl urmară. Aerul mirosea a iasomie și paciulii. Nu se auzea nici un zgomot: ori Vasili mințise, sau răpitorii lui Andrula dormeau, siguri pe ei.

— Unde e Andrula? întrebă Malko, lipindu-și gura de urechea cârciumarului.

— Cu turcul, la subsol, într-o cameră ce dă în grădină. Există o scară în hol, ce coboară acolo.

— Foarte bine, spuse Malko. Ne veți conduce acolo.

Chris îl împinse pe Vasili, care se îndreptă spre scări. Malko coborî primul, urmat de Krisantem.

Scările de marmură nu scârțâiau. Ajunși jos, Vasili se opri în fața unei uși încuiate.

Malko îi șopti lui Milton.

— Urcați și păziți parterul, împreună cu Elko. Să nu avem surprize...

El așteptă ca ei să dispară, apoi îi șopti lui Chris:

— Spune-i să deschidă.

Vasili, sub amenințarea armei Magnum 357, bătu de trei ori. Dinăuntru se auzi un zgomot slab. Cu revolverul la gât, Vasili spuse:

— It's me, Vasili.

De dincolo se auzi imediat o voce:

— *Vasili! What is it?* [1]

— *A problem. Open the door.* [2]

Din nou liniște. Apoi, Malko auzi o alunecare în spatele ușii și iar liniște.

— *Himmel!* Încearcă din nou să fugă, țipă el.

Chris Jones se repezise deja spre ușă. Aceasta era mai puțin solidă, în comparație cu cea de la vila albă și zbură rapid din țâțâni. Malko se strecură înăuntru, pipăi, găsi comutatorul și aprinse lumina. Văzu o cameră minusculă și o fereastră deschisă, pe unde sărise probabil turcul, care acum se afla departe. Lângă pat, găsi un pansament cu sânge închegat.

— Unde e fata? îl întrebă pe Vasili, rămas imobil în mijlocul camerei.

— Nu știu, bolborosi el. El a vrut s-o păzească. Poate e alături.

Privirea lui era ațintită spre o altă ușă încuiată. Malko o forță și intră iar într-o cameră întunecată. Când aprinse lumina, după ce rămase o secundă ca trăsnit, strigă sec:

— Vasili! Veniți aici!

Auzind tonul vocii sale, lui Vasili îi înghețe sângele-n vine. El înaintă, împins de Chris Jones și se opri în cadrul ușii, ca și cum intra în infern...

Camera era goală, cu excepția unei saltele, puse pe jos și pe care se odihnea Andrula. Rochia și ciorapii ei erau scoși ea nemaiavând decât sutienul. O eșarfă lungă și albă îi împrejmuia gâtul. Era cea care o strangulase. Picioarele îi erau

1. Ce se întâmplă? (n.a.)
2. Un necaz. Deschide ușa (n.a.)

desfăcute într-o poziție obscenă, descoperind triunghiul negru. Turcul avusese cu ce se distra...

Privirea lui Malko se încrucișă cu cea a lui Vasili, care plecă ochii, cu fruntea tremurând precum gelatina.

— Nu știam, bâlbâi el. Vă jur. Nu trebuia să-i facă rău...

— Tu mi-ai telefonat... spuse Malko. Vasili scoase un „da", aproape de neperceput. Privirea lui Malko se întoarse spre fata sugrumată. Brusc, Vasili începu să se agite.

— E Sylvia, spuse el. Ea i-a spus turcului să o omoare. E sus. Vă va spune tot.

— Cine este Sylvia? întrebă Malko.

— Cea căreia i-am închiriat casa, explică Vasili, ceva mai volubil. A fost trimisă de niște prieteni libanezi.

— Cui îi aparține vila?

— Unui prieten libanez. Eu mă ocup doar cu închirierea ei, motiv pentru care dețin și o cheie.

— Numele lui!

— Samir El Khouri.

Faptul era de neverificat: El Khouri în arabă, însemna Dupont. Vasili se purta ca un miel, dar Malko își continua interogatoriul.

— Cine e bărbatul care a fugit?

— Un turc foarte periculos.

— Cum se numește?

— Nu știu.

— Nu a fost rănit cumva la mâna dreaptă?

— Ba da, răspunse mastodontul rapid și dintr-o sufflare.

Era deci aproape sigur Celik Osman, rănit de body-guardul lui John Hence. Cercul se închidea...

— Tu, grec, îi ajuți pe turci?

Fără a răspunde, Vasili, înclină capul.

— Ce face el în Cipru?

— Cipriotul nu răspunse imediat, dar după ce teama trecu, răspunse:

— Se distrează cu un prieten...

— Gulandris?

— Privirea lui Vasili se îngrozi, ca și cum l-ar fi văzut pe diavol. El căscă gura precum un pește, apoi spuse:

— Nu, nu...

— Dar această Sylvia? Cine e?

— Nu știu nimic, în afara faptului că a închiriat casa. Câteodată, mai vine și la restaurant...

Era deja osândit! Malko se gândea la cadavrul din camera învecinată și fu invadat de furie. Se apropie de cipriot, privindu-l în ochi:

— Știu că minți, Vasili! Eu vreau să aflu ce se urzește aici! Vom rămâne în acest loc, cât va fi necesar.

— Dar mergeți și întrebați-o pe ea! repetă masivul cârciumar. V-am spus doar că ea doarme sus...

— Ce naționalitate are această Sylvia? întrebă Malko.

— Italiană.

Doar o italiană mai lipsea din acest joc de „puzzle" sângeros! Era probabil o transfugă din Brigăzile roșii, adoptată de palestinieni. Răpirea, urmată de șantaj, era modul lor de lucru.

Înlăturarea Andrulei nu rezolva — din nefericire — problema. Lipsea chiar personajul comun tuturor acestor acțiuni, ce-i reunise pe ceilalți în acțiunile feroce.

— Ce îi adunase pe toți în Cipru?

— Se află de mult timp aici?

— De două luni.

Asta era explicația dispariției ei, după lichidarea lui John Hence... Poliția cipriotă nu putea răscoli prin toate vilele rezidențiale. Singurul care o putea denunța era Vasili, dar acesta nu avea nici un interes.

— Și turcul? întrebă Malko. Și el se află aici de două luni?

— Da, așa cred...

— Știți că a omorât trei persoane...

— Nu, nu...

Negarea era neconvingătoare. Malko renunță, gândindu-se că va relua interogatoriul mai târziu.

— Veniți să ne arătați camera unde se odihnește Sylvia.

Cu arma Magnum 357 a lui Chris în spate. Vasili urcă docil scara strâmtă. Elko Krisantem supraveghea parterul.

* * *

Malko răsuci ușor mânerul ușii, care nu era încuiată. Pe culoar, cei doi americani își țineau răsuflarea. Malko pipăi peretele, până ce găsi comutatorul. O lumină crudă apăru din plafoniere.

Era o cameră micuță, cu un pat larg din piele, iar pe un fotoliu înțesat de haine, trona o armă Beretta, 9 mm. În cearșafuri era învelită o creatură blondă, care se ridică, când observă că Malko fixa Beretta. Mâna ei se îndreptă spre armă.

— *Take it easy, Sylvia* [1], spuse Malko, îndreptând spre ea pistoletul său extraplat.

Malko o privi, cu de-amănuntul. Chiar și nemachiată, era extrem de frumoasă, cu o gură senzuală, pomeți înalți de slavă, nas ușor arcuit și ochi mari, cenușiu-albăstrui. Rămasă mută, avea doar o venă ce-i pulsa cu putere pe frunte... Îndepărtând cearșaful, ea dezveli o pereche de sâni magnifici, tari, și ascuțiți. Privirea ei îi analiză pe Malko, apoi pe Chris și în final pe Vasili, lipit de Milton, adresându-se apoi lui Malko:

— Cine sunteți? Ce doriți?

— Deocamdată eu sunt cel care pune întrebările, spuse Malko. De ce amicii dumneavoastră l-au ucis pe John Hence?

Privirea femeii deveni impenetrabilă, iar ea tăcu. Malko repetă întrebarea, dar fără succes. Sylvia îl fixa acum pe Vasili, știind că el era singurul care-i putea conduce aici. Cipriotul, livid, țipă:

— Sylvia, te rog, trebuie să mă crezi. Știi bine că n-am spus nimic...

Ea se strâmbă, fără a comenta. Vizibil, cârciumarul era îndrăgostit lulea de frumoasa italiancă... Din acest motiv, cel mai bun lucru era să-i arate femeii, cadavrul Andrulei.

1. *Cu calm (n.a.)*

— Veniți, spuse el.

— Unde?

— Nu departe! Vă voi arăta doar opera amicului dumneavoastră, Celik Osman.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, spuse ea simplu, fără a ridica vocea.

— Sunteți italiancă, nu-i așa?

— Pentru prima dată, o privire neliniștită se adresă spre Malko.

— Dacă știți asta, de ce mă mai întrebați?

Fără a răspunde, Malko ordonă:

— Veniți cu noi!

— Pot să mă îmbrac?

— Vă rog...

Aruncând complet cearșafurile, ea se ridică, purtând ca singur articol de îmbrăcăminte, un mănuscul bikini alb. Mușchii picioarelor erau puternici, pântecul plat, iar șoldurile minuscule. Avea deci un superb corp de atletă... Ochii lui Chris ieșiseră din orbite... Sylvia se aplecă, întorcându-le spatele, apoi își pusese un pantalon super-mulat, șosete și mocasini negri, trăgându-și peste sânii goi, un pulover gri.

— Sunt gata! îi spuse lui Malko.

Chris ieși primul, ea aflându-se în fața lui Vasili și a lui Milton. Ceea ce se întâmplă imediat, semăna cu un coșmar.

Trecând pe lângă pat, Sylvia întinse mâna, cu o mișcare naturală, spre o mică umbreluță. Malko nici nu avu timp să ia în seamă acest gest bizar. Tânăra femeie făcu un salt, ținând umbrela ca pe o lance. Vasili scoase un urlet e groază, și se aruncă în spate, gata de a se zdrobi de Milton, dar nu atât de rapid, încât să evite împunsătura în burtă a vârfului umbrelei.

Precum o scrimeră care se lupta cu mai mulți adversari, Sylvia se învârtea, ochindu-și adversarii. Privirea ei se îndreptă spre Malko, care sări de cealaltă parte a patului. Cu o săritură de fiară sălbatică, femeia se urcă pe pat, aruncându-i o privire inumană. Vasili se ținea de stomac cu ambele mâini, având o expresie de durere întipărită pe trăsăturile-i groteşti.

Malko înțelese rapid: cipriotul nu suferea de o perforație intestinală. El se prefăcea în fața mortalei „umbrele bulgărești"... Malko ridică pistoletul. Sylvia se încordă și sări spre el, cu umbrela în față. Chiar dacă el i-ar fi tras un glonț în cap, ea mai avea timp să-l împungă cu vârful otrăvit.

Capitolul XIV

— Opriți-vă! țipă Malko, cu pistoletul îndreptat spre Sylvia.

Ochii cenușii mici nu clipiră. Milton, disperat, se aruncă spre femeie, dar o rată la câțiva centimetri. Malko simți vârful umbrelei pătrunzându-i în stern. Într-o fracțiune de secundă, simți o panică viscerală. Cu mâna stângă, el se opuse; instinctiv atacului Sylviei. De altfel, aceasta, cu un surâs ironic, aștepta reacția.

— Sunteți rănit? întrebă Chris.

— S-ar putea, răspunse Malko. Uitați-vă la Vasili.

Cipriotul alunecase de-a lungul peretelui, respirând zgomotos, cu fața congestionată și stomacul spasmodic, prezentând simptomele unei paralizii respiratorii.

Rapid, Milton îi descheie cămașa. Deasupra buricului, avea o mică pată de sânge.

— Priviți, spuse el. Este un ac!

Într-adevăr, era un ac fin, ce fusese fixat în capătul umbrelei, uns ca de obicei cu otravă. Malko simți că i se ia greutatea de o tonă, din stomac. Sub violența șocului, acul mortal se desprinsese din mecanismul său, înfigându-se în pielea cipriotului. Malko nu fusese deci lovit decât de învelișul acului, care nu era mortal!

Italianca își înțelese eșecul. Scăpându-i lui Milton, ea se repezi spre ușă, pocnindu-l în fuga ei pe Chris, chiar în nas. Milton o apucă de picioare, primi o lovitură dată cu tocul și nu reuși să o rețină decât cu ajutorul lui Malko. Ei o imobilizară pe pat. Dându-și seama că e înfrântă, Sylvia se calmă și începu

să respire profund. Stupefiat, Malko o privea: după ce omorâse un om, trăsăturile ei erau la fel de destinse, ca ale unui bebeluş.

— Trebuie să-l îngrijim pe Vasili şi să chemăm un doctor, spuse el.

Chris Jones tocmai îi lua pulsul.

— Nu mai e nevoie. Va muri în câteva secunde.

Malko se aplecă spre muribundul ce avea ochii vitroşi:

— Vasili? De ce se află Sylvia aici? Ce face turcul?

Nu va afla niciodată dacă Vasili îl auzise, căci acesta înţepeni, iar figura sa luă trăsăturile unui mort. Malko îl privi îndelung, gândindu-se că putea fi el în locul acestuia. Îndreptându-se spre femeie, o întrebă:

— De ce l-aţi omorât?

Sylvia nu răspunse, mută ca un perete.

— Cotrobăiţi casa, ordonă el celor doi americani. Eu cobor cu ea, la Elko.

— Veniţi, îi spuse Malko italiencei.

În timp ce americanii inspectau casa, el o împinse, cu pistolul în spate. Ajunşi jos, Malko îi spuse lui Krisantem:

— Mergem la subsol.

Încadrată de cei doi, italianca coborî docil scările. Malko o împinse pe femeie în camera în care zăcea Andrula.

— Dumnevoastră aţi dat ordin pentru această execuţie? întrebă Malko.

— Eu nici nu o cunosc pe această fată, răspuns Sylvia. Nu eu am omorât-o. De ce nu chemaţi poliţia? adăugă ea, cu ironie.

— Dar Vasili? întrebă Malko, indignat de cinismul ei. Nu dumneavoastră l-aţi ucis?

Sylvia se întoarse calmă spre el.

— Eu? În nici un caz! Eram nervoasă pentru că v-a adus în camera mea, fără a mă preveni. L-am lovit cu ce aveam mai la-ndemână. Bănuiesc că a făcut un infarct, lucru frecvent la cei graşi...

Malko o apucă de braţ şi o împinse pe scări. Ea se lăsă purtată uşor, ca şi cum nimic n-a fi implicat-o. În micul living, „gorilele" aşteptau.

— Nicăieri, nu există altcineva, spuse Chris Jones.

Sylvia îl privi ironic pe Malko.

— Ce treabă aveţi în Cipru?

Liniştită, ea răspunse:

— Nu-mi puneţi întrebări, căci nu voi răspunde. Vreau să ies de aici.

Ea se îndreptă spre uşă, dar imediat, Chris se interpuse.

— Sunt sechestrată?

— Da, spuse Malko. Noi nu ne jucăm. Nu vă veţi mişca de aici, până la noi ordine. Dacă va fi nevoie, vă vom împiedica cu forţa.

Expresia Sylviei nu se schimbă, ea aşezându-se pe o canapea. Ceasul lui Malko arăta ora 1.45 dimineaţa. Era neapărat necesar s-o sechestreze pe Sylvia într-o cameră de la *Hilton*, fără intervenţia poliţiei.

Malko trebuia să ia neapărat legătura cu şeful C. I. A., pentru a stabili planul de urmat.

Telefonul ce se găsea pe măsuţa din faţa Sylviei, începu să sune strident. El îi ordonă:

— Răspundeţi!

— Nu.

Ea nu ridicase vocea, dar hotărârea ei era evidentă. Malko se întoarse spre Krisantem.

— Elko, răspunde tu, vorbind turceşte.

Krisantem ridică receptorul, spunând:

— Alo! Cine e?

Imediat, i se trânti telefonul în nas. Cel ce sunase, nu căzuse în capcană...

Fusese probabil Celik Osman, ucigaşul pus pe fugă. Rătăcind prin Nicosia, neputând trece încă de cealaltă parte a liniei Attila, unde, aparent era în siguranţă.

Malko încercă o nouă tentativă cu Sylvia.

— Ştiti unde se află turcul care a asasinat-o şi a violat-o pe tânăra femeie?

Ea îl privi ironic.

— Nu cunosc nici un turc.

Milton coborî cu un paşaport în mână, verde, ca al americanilor.

— Iată ce am găsit, spuse el.

Malko luă documentul şi îl examină. Era un paşaport italian pe numele de Sylvia Curzio, născută pe 14.XI.1945, la Sofia în Bulgaria. Domiciliul era pe Via Bocca di Leone, 34, la Roma. Profesia: curtezană... În interior se găseau multe vize şi ştampile, din care: trei libaneze, una americană şi una turcă. Sylvia îi urmărea gesturile.

— Sunteţi italiană sau bulgară?

Era ciudat să aibă de-a face iar cu Bulgaria, după ce-l cunoscuse pe Georgi Eof şi Vasili.

— E un paşaport italian, nu? răspunse ea sec. Sunt italiancă. Părinţii mei au părăsit Bulgaria, când eu eram copil.

Malko se gândi că nu avea rost să-l trezească la această oră pe şeful C. I. A. Singura şansă ar fi fost ca turcul să se întoarcă cu întăriri, formate din alţi clienţi.

— Chris, ordonă Malko, veţi rămâne aici, cu Milton şi Elko. Îl veţi coborî pe Vasili lângă Andrula. Încuiaţi-o pe miss Curzio în camera ei şi păziţi-o. Nu deschideţi uşa nimănui şi nu răspundeţi la telefon. Orice s-ar întâmpla, telefonaţi-mi la *Hilton*. La ora 9, voi fi la sediu.

Americanul îl conduse afară sub cerul înstelat.

— Sper că nimeni nu-şi va da seama de dispariţia lui Vasili, spuse Malko. Fiţi atenţi cu Sylvia, căci e în stare de orice pentru a evada. Trebuie ca doi dintre voi să stea cu ea, în permanenţă. În plus, există şi cele două cadavre...

— Le putem îngropa în grădină, sugeră „gorila". Elko mi-a spus...

Acest lucru devenise un obicei... Malko ar fi devenit astfel un complice al crimei.

— Să aşteptăm, spuse el. Vreau să mă odihnesc puţin. *Take care*.

— *Take care*, răspune Chris Jones, ca un ecou.

* * *

Robert Harriman, examinând paşaportul Sylviei, ridică sprâncenele.

— Pare autentic, spuse el. Vom trimite un telex la Roma, pentru a verifica dacă a fost controlat de italieni.

Se auzi o bătaie în uşă. Era Herbert Leonard cu veşnica lui servietă în mână. Malko îl sculase din pat.

— Noutăţi? întrebă el.

— Da, răspunse Malko. Aveţi cumva un dosar pe numele Sylvia Curzio, italiană, de origine bulgară?

După nişte telexuri cu Langley, Herbert Leonard se scărpină în cap, scoţând un cartonaş, apoi încă două şi rămase perplex.

— Vă spune ceva deosebit? întrebă Malko.

— Da, răspunse specialistul. Dar nu e vorba de un terorist. Aşteptaţi!

El se reaplecă asupra cartonaşelor cu fişe şi după câteva clipe, scoase un sunet de triumf.

— Am găsit. Iat-o!

Malko aproape că-i smulse fişa din mână. Fotografia era a Sylviei, blondă, foarte machiată, cu buze mari şi roşii. În plus, faţă de paşaport, scria: *consultaţi fişa 122*.

— Unde e fişa 122? întrebă Malko.

Herbert Leonard zâmbi, parcă trezit la realitate.

— Dezonoarea familiei: domnul Richard Corcoran, vechi agent al Companiei.

— De ce „dezonoare"?

— Deoarece a demisionat, devenind consilierul tehnic al lui Gadhafi în probleme de terorism şi acum e inculpat de *Departamentul de Justiţie* pentru complot, trafic de arme şi

omucidere... Locuiește la Tripoli și n-are nici un interes să părăsească Libia...

— Pentru ce a făcut asta?

— Pentru un pumn de petrodolari.

— Care e legătura lui cu Sylvia?

— Este amanta lui. Ea venea în Libia, împreună cu soțul ei. Acum doi ani, l-a întâlnit pe Corcoran la un dineu și a fost o dragoste la prima vedere. De atunci trăiesc împreună.

El luase fișa lui Corcoran și de când o citea, avea tot mai multe surprize.

— Ce făcea ea înainte de a fi măritată?

— Era damă de consumație.

— Și înainte?

— Ajunsese în Italia, cu șase ani în urmă, refugiată politic din Bulgaria. Rapid, a început să lucreze ca manechin și l-a cunoscut pe soțul ei, făcând reclame publicitare. Apoi a început aventura cu Corcoran, dar se spune că a fost și amanta lui Gadhafi, care era extrem de afemeiat.

Malko ascultă atent, apoi întrebă:

— În acest caz, ea s-a schimbat. Am văzut cu ochii mei, omorând un om, cu sânge rece, dorindu-mi și mie aceeași soartă. În sfârșit, m-a mințit, spunându-mi că a părăsit Bulgaria pe când era copilă. Alt lucru ciudat este că vine din Libia, dar n-are pe pașaport nici o viză de ieșire.

Ușa se deschise și Robert Harriman apăru cu un telex în mână. Se așeză la biroul său și suspină.

— Cei din Langley au devenit furioși. Totul e comunicat prin *NSC* [1]. Ei doresc noutăți și o soluție. Trăiesc doar cu impresia că un ucigaș ar putea apărea cu măciulia lui Richard.

— Bine, spuse Malko. Le puteți trimite Valium...

Meduzat, Harriman asculta.

— Nu mi-ați spus ce murdărie a lui Corcoran, a dus la această istorie cu uciderea Președintelui?

1. *Consiliul Național de Securitate (n. a.)*

— Nu știu nimic clar, răspunse Malko. Pe de-o parte, sunt sigur că această Sylvia joacă un rol important în acest complot. În plus, bărbatul omorât ce se află cu John Hence, venise de la Tripoli. Serviciile bulgare sunt implicate în această istorie, iar Sylvia are profilul unui agent „acoperit", infiltrat în Italia, venită chiar din Bulgaria...

— Acest nebun de Gadhafi a jurat să aibă pielea lui Reagan! explodă Robert Harriman. Probabil că i-a cerut lui Corcoran să aranjeze lovitura. Noi știm că „operația" se află în curs de desfășurare. Deoarece, el nu poate părăsi Libia, a trebuit să trateze cu femeia...

— Asta mă intrigă, remarcă Malko. Nu se poate transforma un fotomodel în agent secret, doar prin puterea dragostei. Aici se găsește problema: cine vrea să-l omoare pe Reagan? Gadhafi sau bulgarii?

Un înger trecu, cu stele roșii pe aripi și dispăru prin spate.

Robert Harrriman era hărțuit de sentimente contradictorii: teama de a fi implicat într-o asemenea istorie murdară, curiozitatea și excitarea participării la ceva atât de important.

El hotărî:

— Voi veți răspunde la această întrebare. Oricum, trebuie să semnalez la Langley că încălcați regulile de securitate, venind la sediu, dintr-o casă cu cadavre. Dacă ciprioții vor face legătura, va izbucni un scandal în care Compania nu va fi amestecată...

— Și dacă Celik Osman îl asasinează pe Președintele S. U. A., vor fi persoane care nu au fost implicate? întrebă Malko. Care sunt instrucțiunile de la Langley, privind-o pe Sylvia Curzio?

— Sunt simple, spuse Harriman. Determinați-o să vorbească. Dacă nici așa nu merge, închidem dosarul...

Asta însemna: lichidați-o! Între marile servicii, nu se proceda astfel, din cauza posibilelor represalii. Malko nu era însă un simplu funcționar C. I. A., care îl lăsa să se descurce singur cu *„torpedos"* [1] K.G.B.

1. *Ucigași (n. a.)*

— Întrebați Langleyul tot ce pot găsi despre Sylvia Curzio, dinaintea mariajului ei. În special, dacă a fost suspectată de italieni. Asigurați-vă că Corcoran se mai află în Libia.

— Unde mergeți?

— Să încep prin a-i smulge unghiile Sylviei Curzio, răspunse Malko.

Robert Harriman îl urmări cu privirea, întrebându-se dacă vorbea serios, sau nu. În această meserie, oamenii cei mai calmi aveau câteodată mici accese de ferocitate.

Capitolul XV

Cu cheia în mână, portarul de la *Hilton* i-o întinse lui Malko, împreună cu un mesaj. Mathias Elefteras îl rugă să-i telexeze urgent, *fără a telefona*. Malko simți cum i se strânge stomacul. Dacă lucrurile stăteau rău, trebuia să părăsească urgent Ciprul. Renunțând să mai meargă în cameră, o luă pe Makarios, ajungând la un telex. Mathias răspunse imediat:

— Veniți repede, o veste bună pentru dumneavoastră!

— Care?

— Am dat peste Stavros Leptos!

— Mort?

— Nu! Beat, dar viu. Gărzile de coastă cipriote au arestat azi-noapte un vas ce venea din Beirut, *Esperanz* și care avea o încărcătură de hașiș. Cinci tone și jumătate! Și-au forțat să ancoreze la Larnaca, unde se află și acum. Vom merge să-l vedem.

— De ce?

— Pentru că aparține lui Leptos! Desigur, el spune că nu a știut nimic... se află acolo, să asiste la control. Deci îi putem vorbi...

— Unde se află?

— Nimeni nu știe exact, dar îl vom căuta acolo. Hai să mergem! Ați mai avansat cu ceva?

— Puțin.

Instalat în mașina lui Malko, ziaristul își aprinse o țigare, își mângâie mustața și se uită la el cu coada ochiului.

— Spuneți-mi, n-o puteți lăsa pe Andrula?

Malko își înghiți saliva.

— E adevărat.

— Unde e ea?

— La hotel, răspunse Malko, cu o voce plată.

Ei trecură de autostradă și Mathias începu să cânte, bătând din palme. Malko ezita să-i anunțe vestea, dar nici nu suferea să se întâlnească față-n față cu Leptos, cu toate că acesta ar fi putut debloca situația.

* * *

O fată în maiou alerga pe plaja goală, de-a lungul străzii Atena, urmărită de ochii a trei Căști Albastre, instalați într-o crâșmă din apropierea mării. În Larnaca, nu venise încă sezonul turismului. Mathias îi arătă câteva vase ancorate în port.

— *Esperanza* se află acolo, spuse el. Să continuăm acțiunea.

Acolo se aflau mai multe bărci de pescuit, care cunoscuseră și vremuri mai bune. Multe mașini se aflau garate în fața cheiului.

— Jaguarul e al lui Leptos, afirmă Mathias.

Malko reperă un bărbat înalt, îmbrăcat în alb, bronzat, cu părul cărunt pieptănat spre spate.

— El e Leptos, spuse Mathias, pregătit să discute cu superintendentul poliției. Așteptați-mă! Voi veni cu noutăți, deoarece îi cunosc pe toți caralii...

Malko îl observă pe Mathias, care-l salută pe superintedentul poliției și se retrase apoi cu unul din polițiști. El făcu câțiva pași pe chei. Doi pescărași scoteau sunete ascuțite. Mathias se întoarse după zece minute.

— Va pleca! Superintendentul a spus că i-a jurat chiar căpitanul vasului, că Leptos nu știa nimic despre transportul de hașiș.

— De unde venea?

— Din Junieh, unde falangiștii au nevoie de bani. Ei exportă mult, căci armele costă scump chiar și la Beirut.

Malko îl văzu pe Leptos discutând încă cu polițistul. Mathias îi spuse, intrigat:

— S-a petrecut un incident curios în această noapte. Când vasul se apropia de mal, supravegheat de vedeta Gărzii de Coastă, trei tipi au sărit în mare și au dispărut, înnotând. Ei n-au mai fost regăsiți...

— Și ce e ciudat în asta?

— Faptul că nu riscă nimic. Rareori ei se neliniștesc din această cauză. Acordul e tacit. Oamenii sunt săraci. Dar cei care au sărit, au fost probabil călători clandestini. Leptos nu are licență de transport, iar lor le-a fost teamă de necazuri...

— Mathias, spuse Malko, vreau să-l urmăresc pe Leptos. Aici e prea multă lume ca să vorbesc cu el.

Ziaristul își consultă ceasul, puțin neliniștit.

— Trebuie să-mi fac emisiunea.

— O.K., spuse Malko, scoțând 20 de livre din buzunar. Luați banii și plecați la Nicosia cu un taxi.

— Mulțumesc, acceptă Mathias. Oricum, fiți atent cu Leptos...

Numitul Leptos coborî scările, trecu pe lângă Malko și se urcă la volanul Jaguarului, demarând în trombă. Malko îl imită. Traversară Larnaca, trecură de str. Grigoris Auxentin și ajunseră pe Limassol. Malko se întreba dacă Leptos îl reperase... Camioanele defilau ca într-un coșmar... Și totuși, el va vorbi cu cel pe care îl căutase de la început.

* * *

Starros Leptos coti pe strada Nijos Pattichis, luând-o pe o alee și stopând în fața unei case albe, relativ luxoase, ce se află în spatele unei grădini cu iederă.

Malko opri în spatele Jaguarului și o luă prin grădină. Auzind zgomot de pași, Leptos se întoarse și ridică sprâncenele:

— *What...*

— Mr. Leptos?

— *Yes.*

— Încerc de multă vreme să vă întâlnesc, pentru o afacere personală...

— Eu nu discut cu ziariştii, răspunse el. Lăsaţi-mă în pace!

— Nu sunt ziarist, preciză Malko. Caut doar o persoană pe care o cunoaşteţi şi v-aş ruga să-mi spuneţi unde o pot găsi.

— Cine?

— Un turc, căreia i se spune Celik Osman.

Stavros Leptos nu se urni din loc. Malko nu-i putea vedea expresia prin ochelarii fumurii. I se păru doar că vocea i se schimbase, când răspunse:

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume. Aici, turcii...

— E ciudat, spuse Malko. Prietenul dumnevoastră Vasili, proprietarul tavernei *My Friend*, mi-a spus că îl cunoaşteţi... De altfel, acest Celik Osman a mai dat numele dumnevoastră şi unei alte persoane.

— Cui?

— Numele nu vă va lămuri, căci e mort, spuse Malko.

De data asta, Leptos cedă.

— Cine sunteţi dumnevoastră, cu adevărat?

— Mă numesc Malko Linge şi anchetez asasinarea lui John Hence, produsă cu puţin timp în urmă la *Hilton*, în Nicosia. Avem motive să credem că Celik Osman a fost ucigaşul. Dumneavoastră nu trebuie obligatoriu să-mi răspundeţi la întrebări, căci nu am mandat oficial. Eu sper totuşi că mă puteţi ajuta, în interesul dumneavoastră.

— Cum adică, în interesul meu?

— Angajatul dumneavoastră, domnul Gulandris a fost asasinat pentru că nu a dorit să mărturisească, spuse Malko.

— Intraţi, se hotărî brusc Leptos.

* * *

Casa era zugrăvită în culoarea uleiului de măsline. Malko îl supraveghea atent pe Stavros, ca să nu fie tentat să facă vreun

gest absurd. Leptos îl invită într-un birou mic, încuind uşa. Pe perete se afla o hartă a Ciprului şi una a Mediteranei.

— Deci, care e povestea cu ucigaşul turc?

— E simplu, spuse Malko. După mai multe investigaţii, am ajuns la certitudinea că un turc ce aparţinea *Lupilor cenuşii*, organizaţie teroristă de dreapta, a asasinat un american, numit John Hence. Pe de altă parte, avem certitudinea că l-aţi ajutat pe acest turc, Celik Osman, pe care îl căutăm şi acum.

Cipriotul bău o gură de uzo, privindu-şi picioarele. Când ridică ochii, îşi scoase ochelarii, iar Malko îi văzu în fine, ochii sumbri.

— Domnule Malko, ceea ce s-a întâmplat e groaznic. Cred că ar fi mai bine să vă spun adevărul...

El îl fixă pe Malko, cu ochii inocenţi.

— E adevărat, am un prieten ce se numeşte Vasili, pe care îl cunoaşteţi în aparenţă. El face politică şi cunoaşte o grămadă de tipi ciudaţi, dar e un băiat de treabă, care n-ar face rău nici unei muşte...

Un înger trecu şi se ascunse, râzând.

— Într-o zi, Vasili a venit, rugându-mă să-i fac un servici. El întâlnise un activist turc, ce se ascundea de serviciul militar, care-l condamnase la moarte. Trebuia să-l ascundă, să-i facă rost de acte şi să-l ajute să părăsească Cipru.

— Faceţi des asemenea acte de bunăvoinţă? întrebă Malko, ironic.

— Deloc! Eu sunt comerciant şi nu fac nimic ilegal. Avem doar tradiţia de ospitalitate. Deci, i-am spus lui Vasili că mă voi ocupa eu de turc. Mi l-a adus aici, i-am dat o cameră şi de mâncare. Săptămâna asta am fost la Beirut şi am întrebat câţiva prieteni, cum să-l ajutăm.

— Şi apoi?

— I-am procurat un paşaport fals. Totul am făcut pentru prietenul meu, Vasili, care mi-a salvat viaţa în timpul războiului de eliberare. Când am revenit, i-am dat turcului acest paşaport. El mi-a sărutat mâna, domnule Linge! Ştiam un vas care pleca în Liban şi l-am îmbarcat. Eram mulţumit că am făcut o faptă

bună, iar acum, îmi spuneţi că acest om e un criminal periculos. E îngrozitor... Niciodată nu trebuie să faci servicii, sau să-i ajuţi pe oameni...

— Acum am înţeles mai bine. Deci nu aveţi nici o idee unde se află Celik Osman?

— Niciuna! Ar trebui să fie la Beirut sau în altă parte.

— Şi el nu v-a spus niciodată de o anume Sylvia? O femeie foarte frumoasă, prietenă cu Vasili.

— Niciodată. Vasili adora femeile frumoase.

Malko se ridică.

— Vă mulţumesc domnule Leptos. M-aţi ajutat mult. Voi continua ancheta la Beirut.

Cipriotul se sculă şi el, cu un aer sumbru.

— Dacă v-aş putea ajuta... Poate ar fi bine să vorbiţi şi cu prietenul meu, Vasili.

Malko se regăsi pe Makarios III, în drum spre Nicosia. Când stopă în faţa vilei albe, era aproape de ora 14. Chris Jones deschise imediat.

— *Good Lord!* De fiecare dată când un camion trece prin faţa casei, ai impresia că debarcă poliţaii. În plus, nu mai avem nimic de mâncare. Am sunat la *Hilton*, dar nu mai eraţi acolo.

— Şi Sylvia?

— Putoarea ne-a făcut un număr de cabaret. Lui Milton i-au pârâit arterele...

— Pentru voi, acum totul s-a terminat, spuse Malko. După ce veţi mânca, vă veţi strecura în ascunzătoare, dar în exterior. Elko rămâne aici, vreau să discut cu Sylvia...

„Gorila" nu îndrăzni să întrebe despre ce vor discuta.

— Mill e sus, spuse el.

— Mă duc şi eu, adăugă Malko.

* * *

Milton Brabeck, cu ochii ieşiţi din orbite, stătea pe un scaun pus cu spatele la uşă. Sylvia Curzio, în picioare, era dezbrăcată, în afara unui port jartier negru, din care tocmai voia

să-şi desprindă ciorapii, fără nici cea mai mică pudoare. Privirea „gorilei" era hipnotizată de aceste mişcări. Cu sânii goi, ea îl privi pe Malko care tocmai intra, adresându-i un surâs devastator.

— Cât timp mă mai ţineţi aici?

— Depinde de dumnevoastră. Milton, te rog lasă-ne singuri.

„Gorila" se evaporă imediat. Sylvia râse şi-şi puse o bluză albă, transparentă, pe sub care se desenau agresiv, vârfurile sânilor ei.

— Sylvia, spuse Malko, m-aţi minţit de două ori. Aţi ajuns în Italia acum şase ani, nu douăzeci. În plus, nu aveţi nici o legătură cu Italia, în afara paşaportului. Aţi trăit în Libia, cu Richard Corcoran.

O lucire de furie trecu prin ochii ei, dar ea se stăpâni imediat, aşezându-se pe pat.

— Observ că sunteţi bine informat.

— Ce faceţi în Cipru?

— De ce nu-l întrebaţi pe Corcoran?

— Deoarece el e în Libia, cel puţin aşa bănuiesc.

Ea îl fixă pe Malko, nebună de furie. Apoi, după un suspin bizar, răspune calm:

— M-am sătura! Chemaţi poliţia şi să terminăm totul. Am nervii prea încordaţi şi, în plus, nici nu ştiu cine sunteţi şi nici ce fac aici.

După ce făcu câţiva paşi spre Malko, adăugă:

— Nu mai pot! scandă ea. Am fost îndrăgostită de Richard Corcoran, pentru care mi-am părăsit şi soţul. Dar niciodată nu m-am amestecat în politică. E adevărat că v-am minţit, dar când spun realitatea, sunt privită ca un animal curios. Cred că nu e vina mea că m-am născut în Bulgaria, nu-i aşa?

— Corcoran v-a trimis aici?

— Da! Nu mi-a spus pentru ce. M-a rugat doar să închiriez o casă, cu ajutorul lui Vasili, unul din prietenii lui şi să aştept, căci vor veni diverse persoane trimise de el. Au venit două: turci. Aceştia complotau mereu cu Vasili... Richard mi-a

telefonat de trei-patru ori, dar nu știu unde se afla. Mi-a spus că ne vom întâlni și că i-am făcut un mare serviciu...

Malko asculta povestea edificatoare. El întrebă:

— V-ați întâlnit înainte de uciderea lui John Hence, la barul din *Hilton*? Și înainte de tentativa asupra mea, la *Afrodita*?

— Da, răspunse ea. Vasili mi-a cerut asta. Vroia să mă asigur de prezența cuiva. Am înțeles, după ce se comiseseră crimele. În fond, sunt un om bun.

Malko surâse.

— Nu e prea evident. Întâi, l-ați omorât pe Vasili, ca să-l pedepsiți că m-a adus aici, apoi vroiați să faceți același lucru și cu mine...

— Nu! Trebuie să mă credeți! Nu știam nimic de această răpire. Când l-am văzut pe Vasili în camera mea, am crezut că vrea să profite de situație și am înnebunit... Nu știam că umbrela e otrăvită. Richard mi-o dăduse ca armă de apărare. S-a folosit de mine și din acest motiv nu vreau să mă mai întorc în Libia. În plus, adăugă ea plângând, oamenii dumneavoastră sunt niște brute. M-au asistat și când făceam pipi...

— N-ați auzit-o pe Andrula țipând, când turcul o viola?

— Nu! Vă jur. Vreau să uit totul și să plec de aici.

Malko nu răspunse decât:

— Voi vedea...

— Mi-e foame, spuse ea.

— Veniți, o rugă Malko. N-am de gând să vă înfometez.

Profitând, Malko își recuperă arma. Când ajunse în living, soneria îl făcu pe Elko să sară din fotoliu.

— Lasă Elko, voi deschide eu, spunse Malko. Ocupă-te de prietenii noștri.

Turcul o împinse pe Sylvia în bucătărie și încuie. Malko își pregăti pistoletul și deschise ușa. Cu un surâs înghețat, îl lăsă să intre pe oaspete:

— Bună ziua, domnule Leptos, vă așteptam.

Capitolul XVI

Stavros Leptos rămăsese pironit în prag. Malko îl trase înăuntru și închise ușa.

— Domnule Leptos, spuse el, cred că nu erați la curent cu ceea ce făcea Vasili. Ce căutați aici?

Leptos, înghițindu-și saliva, părea debarcat de pe Marte. Creierul lui fierbea. El reuși să articuleze:

— Eu... eu am venit să-l caut pe Vasili. Nu era nici la *My Friend*, nici la el acasă. Credeam că...

El bătea deja în retragere, Malko se interpuse.

— Vasili nu e aici, spuse el, dar sunt eu aici. Știm că mințiți. Mai aveți o șansă să scoateți asul din mânecă. Știm mai multe lucruri decât credeți. Dacă ne ajutați, eu voi ține seama. Dacă nu, povestea dumneavoastră cu transportul de droguri va fi o jucărie pe lângă ceea ce riscați... Deci, vă ascult.

Stavros Leptos rămase tăcut, imobilizat în mijlocul camerei. Malko simți că cedează puțin câte puțin. Cipriotul își trecu mașinal mâna prin părul lins și începu cu o voce șovăielnică:

— Nu trebuie să credeți că...

Deodată, zgomote de voci se auziră din bucătărie. Sylvia Curzio urla.

— Lăsați-mă, vreau să ies. Mizerabile!

Stavros Leptos avu aerul de a fi fost înțepat de o tarantulă. Se descompuse.

— Cine e acolo? întrebă el.

În loc de răspuns, ușa bucătăriei se deschise cu zgomot și apărură Sylvia Curzio și Elko Krisantem, strâns uniți... Turcul

încercă în zadar, s-o împiedice, dar răul era deja făcut. Stavros Leptos o contempla pe tânăra femei, de parcă ar fi fost dracul gol.

— O cunoașteți? întrebă Malko...

— Nu, nu, nu știu...

Își pierduse întreaga siguranță. Sylvia încetă să se mai zbală și îl fixă cu ochii ei cenușii, reci ca moartea, înainte de a se întoarce spre Malko.

— Cine e omul ăsta?

Ea nu-și pierduse sângele rece. Privirea ei nu-l părăsea pe cipriot, ca pentru a-l hipnotiza. Acesta din urmă clătină capul de mai multe ori.

— Nu o cunosc, repetă el. Nu înțeleg nimic din toate astea.

Era pierdut. El își revenise, sub imperiul unei groaze mai puternice decât cea pe care i-o inspira Malko. O luă înapoi spre ușă. Malko nu se mai interpuse. La ce bun? Știa unde-l putea regăsi. Înaintea afacerii de pe *Esperanza*, Leptos nu putea părăsi Ciprul. O cunoștea pe Sylvia și-i era frică de ea. Totul era să afle de ce. Ușa se trânti. Sylvia își refăcu o figură destinsă, masându-și brațul pe care i-l îndoise Krisantem.

— Avea un aer ciudat, zise ea. Cine este?

— Un prieten al lui Vasili, spuse Malko, mă mir că nu l-ați întâlnit niciodată.

— Nu-i cunoaștem pe toți prietenii lui Vasili, făcu Sylvia. Și mor încă de foame.

Malko șovăia. Devenea din ce în ce mai periculos să rămână în această vilă. Mirosul dulce-acru al morții începea să se infiltreze peste tot, urcând de la subsol. Singur, cu Elko Krisantem, i-ar fi fost greu să asigure supravegherea permanentă a Sylviei Curzio. Departamentul local se opunea ca „gorilele" să revină. După ce își refăcuseră sănătatea la *Hilton*, se adăpostiseră prin apropiere. Dar el avea încă nevoie de timp. Încetul cu încetul, făcea cunoștință cu toate persoanele implicate în afacere. Dar vai! ignora încă legătura dintre ei și rolul fiecăruia. Leptos va vorbi. Sylvia va lăsa poate

să-i scape câte ceva. Între ea și Malko era o partidă interesantă. Ea aștepta liniștită, rezemată de masă.

— Am o alegere dificilă de făcut, zise Malko. Ori vă trag un glonț în cap, sau vă iau cu mine. Trebuie doar să vă previn că dacă încercați să fugiți sau să contactați pe oricine, prietenul meu Krisantem se va ocupa de dumneavoastră. Misoginismul său natural îl va împinge la extreme regretabile.

— Nu am intenția să fug, zise Sylvia. Vreau să mă protejați și apoi să-mi reiau meseria de manechin, să uit toată această lume care mă sperie. Și pentru moment, vreau să mănânc!

— Foarte bine, zise Malko. Plecăm.

Îl durea inima să abandoneze trupul Andrulei, fără a o fi îngropat, dar nu mai era posibil să rămână în această vilă.

— Pot să iau o valiză? întrebă Sylvia.

— Elko vă va însoți în cameră.

Se așeză, încercând să-și adune gândurile. Numărătoarea inversă continua și el bălea pasul pe loc. Stavros Leptos venise la vilă, mai mult ca sigur nu s-o avertizeze pe Sylvia că era în pericol. Trebuia să vorbească, el singur putea debloca situația, căci Sylvia Curzio juca același joc ca Malko. Să îngroașe spatele, așteptând să lovească... Aceasta reapăru, cu o geantă suplă Vuitton, cu ochii ascunși în dosul ochelarilor negri. Nu mai rămânea decât să părăsească această vilă blestemată.

Ciudată întoarcere a situației pentru Malko. Să o aducă la *Hilton* pe cea care fusese complice în lichidarea lui John Hence și care declanșase toată povestea. Trânti ușa și întoarse cheia. Poliția va avea destulă treabă să se ocupe de dispariția lui Vasili... În acest moment era mai bine să fie cât mai departe de vilă.

* * *

Sylvia Curzio își șterse cu grijă gura frumoasă, roșie, înainte de a-i adresa un zâmbet strălucitor lui Malko.

— Mulțumesc, m-ați hrănit minunat.

Ei erau ultimii clienţi din *Orangery*, restaurantul *Hiltonului*. În afară de Elko Krisantem şi cei doi americani instalaţi în faţa paharelor cu Perrier, la o masă apropiată de uşă. Timpul surprizelor neplăcute se sfârşise. Malko o fixa pe Sylvia, intrigat. De la „explicaţia" lor, se comporta în aparenţă ca o aliată. Ea se ridică şi părăsi sala, părând să accentueze cu plăcere senzualitatea mersului ei.

— Sunt obosită, zise ea. Pot să mă odihnesc în camera dumnevoastră? Bineînţeles, sub pază.

— Dacă doriţi, răspunse Malko. Îl luă pe Chris Jones de-o parte.

— Chris, rămâneţi cu ea. Va fi în camera vecină, cu Milton. Dacă mişcă o ureche, săriţi pe ea.

Îi privi luând liftul. Dorea să rămână singur pentru a reflecta.

Un zgomot de pneuri martirizate îi atrase atenţia spre exterior. Un Jaguar alb stopă în faţa hotelului.

Stavros Leptos ţâşni ca un drac din cutia sa şi se repezi la uşa turnantă. De cum îl văzu pe Malko în hol, se repezi spre el.

— Domnule Linge, trebuie să vă vorbesc! E urgent.

— De-abia ne-am văzut, remarcă Malko. Nu-mi păreaţi prea decis să continuăm dialogul.

Stavros Leptos avu un fel de tic, care-i lăsă gura în jos.

— Din cauza ei, făcu el. Dacă ea ar fi bănuit că eu aş putea trăda, eu...

— Sylvia Curzio?

— Da. E cea mai periculoasă dintre toţi. E cea care comandă.

Îl luă pe Malko de braţ, atrăgându-l spre perete.

— Ascultaţi, şopti el. dacă mă apăraţi într-adevăr, vă spun totul: unde sunt ceilalţi şi ce vor să facă.

Malko nu-l mai asculta, urmărind din ochi un bărbat care tocmai împingea uşa turnantă. Tânăr, cu mâinile în buzunarele canadienei şi ras în cap. Privirea lui se opri imediat asupra lui Stavros Leptos. Malko simţi pişcătura neplăcută a fricii alergându-i prin falange. Simţea că era asasinul turc, ucigaşul lui John Hence.

Celik Osman se mişcă cu o rapiditate fabuloasă. cu o săritură asupra unui ospătar tânăr, îi trecu un braţ în jurul gâtului, lipindu-l de el, ca o pavăză vie. Mâna sa dreaptă ţânşi din buzunar, ţinând un pistolet mare, automat. Dacă Malko mai avea dubii asupra identităţii sale, acestea se spulberară: încheietura mâinii drepte a asasinului purta un bandaj mare.

Ospătarul urla. Stavros Leptos rămase pe loc, paralizat de frică. Dintr-un ghionl, Malko îl aruncă în cabina telefonică din perete, ca să-i ofere un minim de protecţie. Din cauza ospătarului, îi era imposibil să se servească de arma sa. Osman, tot cu faţa la Malko, se apropie. Cu braţul întins, îl ochi pe Stavros Leptos, înghesuit în cabină.

Trei detunături plesniră, asurzitoare. Cipriotul avu nişte mişcări dezordonate, cu pieptul sfâşiat de proiectilele de calibru mare. Celik Osman mai trase de trei ori, atingând capul şi ratând de două ori.

Ucigaşul bătea în retragere. El ieşi pe uşă, protejat mereu de ospătar, pe care nu-l lăsă până ce nu se urcă în maşină şi demară în trombă.

Malko se aplecă peste Leptos, care era deja pe moarte.

— Spune-mi, unde se ascunde?

Cipriotul încercă să spună ceva, dar rămase cu gura deschisă şi cu trăsăturile rigide.

— Chemaţi poliţia, spuse el.

Stavros murise cu zece secunde prea devreme. Cine dăduse ordinul de lichidare, Sylvia fiind neutralizată? Milton Brabeck coborî din lift.

— Am auzit zgomote...

— Duceţi-vă şi preveniţi-l pe şeful C. I. A. Vom avea nevoie de el. Spune-i lui Chris s-o vegheze pe Sylvia, mai atent ca niciodată.

* * *

Malko ieşi din postul de poliţie situat în faţa hotelului *Lydia*, escortat de Însărcinatul cu Afaceri american. Fusese interogat

ca martor al uciderii lui Stavros Leptos. Pentru ca polițiștii cipriоți să nu facă săpături prea adânci, diplomatul venise să-și aducă cauțiunea pentru Malko, certificând că acesta efectua în Cipru o misiune pentru guvernul american, misiunea care includea contact cu anumiți traficanți. Informați exact de Serviciile cipriote, Omicidul Sguard nu pusese prea multe probleme. Înainte de a veni la convocare, Malko își lăsase discret pistoletul la Chris Jones.

— Vă las undeva? propuse Însărcinatul la Afaceri.

— La *Hilton*, zise Malko.

Șeful departamentului, îngropat sub telexurile de la *Langley*, era gata să devină isteric. *Deadline*-ul[1] pentru Armagedon se apropia și nimic nu era încă rezolvat.

Desigur, Malko dăduse lovituri severe complotului dar el ignora încă esențialul. Asasinatul lui Stavros Leptos nu-i lăsa decât o singură carte de jucat: Sylvia Curzio.

Era sigur că există un loc pentru Celik Osman, de unde el opera. Se revenea mereu la Sylvia. El avea s-o anunțe despre moartea lui Stavros Leptos, pentru a vedea cum reacționează. Situația se agrava dn partea cipriоților. Malko se felicită că părăsise vila cu cadavrul. Căci cipriоții se puteau interesa despre el, ceea ce i-ar fi lăsat o marjă foarte mică de acțiune. Doar dacă Sylvia ar fi fost „întoarsă". Ea era singura care ar putea să-i spună cine dăduse ordinul să fie ucis Stavros Leptos. Cineva ca Celik Osman nu „acționa" fără ordin... Era o mașină de asasinate care trebuia programată coborând pe Makarios Avenue, se întreba cum să o învingă pe metresa lui Corcoran, înainte ca ea să-l mintă.

* * *

Chris Jones avea gura uscată și simțea cum inima îi bate puternic. Încerca degeaba să se concentreze asupra impozitului său. Nu reușea să-și ia ochii de pe Sylvia. Așezată

1. *Limita*

pe pat, cu picioarele încrucișate, fixa de cinci minute bune gorila, într-un loc precis al trupului său. Chris nu mai știa unde să se așeze. Singurul zgomot care se auzea în cameră provenea de la frecarea ciorapilor ei de nylon, când se mișca. Un val de gânduri care ar fi făcut să roșească toată papalitatea se încurcau în capul lui Chris. Deodată, ea deschise gura, cu un zâmbet larg.

— Trebuie să fiți teribil de bine dotat! zise ea, calm.

Chris Jones nu auzise niciodată asemenea frază în gura cuiva... Se răsuci, stingherit, neștiind ce să răspundă. Sylvia Curzio recidivă.

— Îmi plac bărbații ca dumneavoastră, zise ea, care sunt capabili să mă satisfacă. Nu v-ați gândit niciodată că femeilor le place să facă amor ca animalele?

Nu-i venise niciodată această idee. Era roșu ca focul, Sylvia se ridică grațios, făcu un pas spre el, cu mâinile larg deschise, pentru a-și arăta bunele intenții. Zâmbind diabolic, cu pieptul în față, se opri la 50 cm de Chris, îi luă încet mâna dreaptă și i-o puse pe crosa armei Magnum care ieșea din etui.

— Iată, nu vă e frică acum. Nu vreau să vă dezarmez...

— Ce doriți? reuși să articuleze Chris Jones cu o voce strangulată.

Avu impresia că ochii ei cenușii i se înfigeau direct în creier.

— Să ating frumosul dumneavoastră membru! făcu suav Sylvia, articulând fiecare silabă.

Își unise gestul cu vorba. Chris Jones simți că-l lasă picioarele. Degetele care-i atinseseră virilitatea, prin material, păreau a fi străbătute de un curent electric. Cu creierul fierbând, își adună tot curajul pentru a striga:

— Elko!

Cinci secunde mai târziu, ușa de comunicare se deschise și Elko Krisantem apăru, sumbru.

— Ce e?

— Înlocuiți-mă un moment, ceru Crhis, rușinat de a mărturisi adevărul. Mor de sete.

Cu zâmbetul ambiguu, Sylvia se depărtă de Chris Jones și se întoarse să se așeze pe pat, unde luă o revistă. Elko Krisantem se instală în fotoliul din față, jucându-se cu lațul din fundul buzunarului. Gorila deschise minibarul din cameră și se apucă să bea pe nerăsuflate o sticlă de Vicky — Saint-Yorre.

* * *

— Dacă ați ști ce a încercat, târfa asta! făcu cu vehemență Chris Jones.

Malko ascultă relatarea gorilei, ceea ce-i confirma gândurile sale. Sylvia va face orice pentru a-și regăsi libertatea: următoarea țintă va fi el. Totul era s-o știe.

— Foarte bine, zise el. Incidentul din această după amiază ne-a demonstrat că ei sunt tot atât de periculoși. Stavros Leptos a fost omorât pentru a fi împiedicat să ne descopere ceva vital. Noi trebuie să aflăm ce anume. Diseară vă eliberez de Sylvia. Am chef să-i întind o mică cursă.

* * *

La lumina lumânărilor puse pe masă, atmosfera din *Orangery* era foarte luxoasă. Evident, erau libanezi zgomotoși, la mese de câte opt sau zece. Sylvia Curzio mâncase cu poftă. carne în sânge și băuse niște Bordeaux. Moartea lui Stavros Leptos nu o impresionase peste măsură.

— Turcul ăsta e nebun, spusese ea. Nu înțeleg nimic din afacerea asta. Richard nu-mi spusese nimic. Eu credeam că era vorba de simple contacte secrete. E îngrozitor. Omul ăsta ar trebuie arestat...

— Da, dar unde să-l găsim?

— Insula e totuși mică.

Malko semnă nota de plată. Galeria era pustie, dar se auzea muzică din *Paddock*. Sylvia căscă.

— Sunt obosită, făcu ea. Aș vrea să urc.

Luară liftul până la etajul trei. Culoarul era pustiu. Malko se dădu în lături pentru a o lăsa pe Sylvia să intre. Camera era mică. Ea se așeză pe pat și-l fixă pe Malko.

— Îmi aduceți aminte de Richard. Sunteți același gen de bărbat. Vechii lui prieteni cred că el e cu Gadhafi pentru bani. E fals. Lui îi place aventura. Și apoi, în fond, și el practică aceeași meserie...

Era mai rentabil să ucizi pentru mulți bani decât pentru 2200 de dolari pe lună. Doar că C. I. A. ar da orice pentru a-l prinde pe Richard Corcoran, a-l sfâșia în piața publică si a arunca bucățile la câini... Diferență de opinii. Sylvia se ridică, se duse la fereastră și se întoarse.

— Știu ce gândiți despre mine, făcu ea. Sunt o târfă. L-am lăsat pe Iurc s-o omoare și s-o violeze pe prietena dumneavoastră...

— N-am spus asta, remarcă Malko. Tot nu știu rolul pe care l-ați jucat.

Ea se apropie de el. Cu fața lipită de a lui, zise deodată, cu o voce schimbată, aproape o șoaptă:

— Dacă vreți s-o răzbunați, puteți aplica Legea talionului...

Fără să pară că s-a mișcat, țesătura neagră a fustei îl atinse pe Malko. Și pentru a-și preciza mai bine gândul, adaugă cu o voce încă mai joasă:

— Luați-mă. Faceți amor cu mine ca și cu o curvă.

Era imposibil să știi ce era în capul ei. Sylviei îi putea fi frică și putea schimba tabăra. Cei mai buni agenți se lăsau câteodată „întorși".

Sau era puțin masochistă și genul ăsta de situație o excita și voia *într-adevăr* să o violeze. Sau era o *foarte* mare profesionistă... Toată figura ei respira acum dorință. În fața oricărei alte femei, Malko n-ar fi șovăit o secundă. Dar cu cea care se numea Sylvia Curzio...

Ea își înnodă deodată brațele în jurul gâtului lui și repetă:

— Luați-mă. Faceți amor cu mine.

— Jucați teatru, Sylvia, zise Malko.

Încercând să nu se tulbure, vocea tinerei femei îi înfigea ace în ceafă.

— Ah! Joc teatru!

Se retrase, își deschise cu un gest brusc fermoarul fustei pe care o trimise cu piciorul. Apoi se apropie de Malko, frecându-și pântecul gol de el, cu ochii în ochii lui.

— Veți vedea dacă joc teatru, suflă ea.

Se repezi la el cu o îndemânare brutală, cu gura întredeschisă. Apoi se dădu înapoi până la pat, se lăsă să cadă, atrâgându-l pe Malko peste ea. Penetrând-o, el putu constata că din pântecul Sylviei curgea miere, ca din cel al unei văduve nesatisfăcută de cinci ani... Privirea ei cenușie nu-l slăbea.

— Deci, joc teatru? zise ea cu o voce triumfătoare.

Înfipt până în adâncuri în cuptorul încins, Malko nu mai știa ce să creadă, decât că avea sub el o femeie splendidă, care se oferea atât cât putea. Picioarele Sylviei se încrucișară pentru ca el s-o penetreze mai adânc, ea gemu, țipă, scuturându-și părul blond, ca și cum ar fi fost străbătută de o descărcare electrică.

Ce fantasmă se derulase în capul ei pentru a se transpune în această stare, la comandă? Era totuși unul din șerpii cu clopoței cei mai excitanți cu care comisese acest carnal...

Ea rămase sub el un lung moment, arborând un zâmbet extaziat, apoi se lungi, lăsându-l pe Malko perplex. Nu era atât de naivă pentru a crede că o prestație de asemenea manieră l-ar putea „întoarce". Deci, era poate o târfă autentică, în căutare de senzații.

Cu zgomotul pe care-l făcuse, tot hotelul era probabil la curent cu idila lor. Ea se strânse deodată lângă el, tandru.

— Am nevoie de un bărbat, șopti ea. Mă simt bine. Ador să fac amor.

Se ridică și se întinse, se duse la fereastră, o deschise. Un vânt răcoros mătură camera. Deși goală, nu părea că simte frigul.

— Veniți, zise Malko. O să răciți.

Ea nu răspunse. Trupul ei ferm păru că se ridică deodată de la pământ. Cum ai sări peste o bară fixă, ea trecu grațios peste balcon, se lăsă să alunece în vid, goală ca un vierme, din înălțimea celor trei etaje.

Capitolul XVII

Malko prevăzuse bine o tentativă de fugă. Rămase câteva minute paralizat de stupefacție. Sări apoi din pat și se repezi în balcon. Sylvia Curzio dispăruse. Copacii din parcare îl împiedicau să vadă prea departe. Își îmbrăcă un slip și deschise ușa de comunicare. Milton Brabeck aștepta, citind într-un fotoliu.

— Asta e! anunță Malko. A sărit pe fereastră.

Americanul se ridică brusc.

— Pe fereastră? Fir-ar al dracului! Noroc că ei sunt jos.

Luă un mic emițător radio și-l deschise.

— Hannibal 2, chemă el. Aici Hannibal 1. Sunteți acolo?

— Aici! făcu vocea lui Chris Jones, atât de clară de parcă s-ar fi aflat în camera vecină. Ea a plecat spre nord. Tocmai a oprit o mașină cu un tip singur și s-a urcat în ea... Îi urmărim.

— Vă ajungem și noi, anunță Milton. Terminat.

Malko se îmbrăcă. Sylvia în ținuta în care era, se va îndrepta spre baza de apărare unde opera Celik Osman. Îl ajunse pe Milton Brabeck în parcaj, în momentul în care Chris Jones anunța:

— Aici Hannibal 2. Rulează pe Santa Rossa și o cotesc spre Seveis. Noi suntem destul de departe.

În loc să urce pe Makarios Avenue, Malko coborî, pentru a ajunge pe Athalassa, complet pustie și urcă apoi spre nord. Radioul rămase tăcut câteva minute, apoi Chris Jones anunța pe un ton surprins:

— Aici Hannibal 2. Tipul o debarcă. Mă întreb ce i-a povestit... Ea a plecat alergând spre vila albă... E ciudat, ne ascundem ceva mai departe. Terminat.

Malko nu mai înțelegea. Sylvia Curzio știa că vila era primul loc unde vor veni să o caute. De ce să se ducă să se arunce în gura lupului? Doar dacă eșalonul de apărare nu se află la Nicosia.

Trei minute mai târziu, stopă la colțul unei străduțe de pe lângă creasta colinei care domina vila. Toate ieșirile erau blocate. Coborî și înainta pe jos, întorcându-se pentru a ajunge din nou la strada în pantă. Sylvia Curzio trebuie să fi intrat în vilă printr-una din ușile care dădeau în grădină, doar dacă nu păstrase niște chei. Reveni la mașină.

— Mergem acolo, propuse Milton.

— Lăsați-i măcar timp să se îmbrace, zise Malko, zâmbind. Va intra desigur în contact cu ceilalți și o va șterge imediat. Își dă bine seama că e primul loc unde vom veni...

Era mulțumit că planul său se derula în sfârșit fără piedică. Era singura lui șansă să facă să se miște afacerea, după moartea lui Stavros Leptos.

* * *

Se scurseseră 12 minute. Malko privea cerul înstelat. Prin fereastra coborâtă, percepea zgomotul îndepărtat al unei mașini. Aceasta, foarte rezidențială a Nicosiei, avea calmul unui cimitir... Vocea lui Chris Jones, sunându-i deodată în urechi, îl făcu să tresară.

— Aici Hannibal 2. Un taxi tocmai se oprește pe Presidential Palace Street.

Malko își puse motorul în funcțiune. Câteva clipe mai târziu „gorila" anunța cu o voce excitată:

— Asta e, se urcă înăuntru. A trecut prin grădina casei vecine. Taxiul pleacă spre Athalassa. E un rover negru, înmatriculat 4327.

Malko făcea deja cale întoarsă. Când ajunse la colțul dintre Stravolos Avenue și Athalassa, Chris Jones anunță:

— Rulează pe Athalassa destul de repede. Nu e nici țipenie. Suntem în urma lor, în direcția drumului spre Limassol.

Fordul lui Malko se angajă la rândul său pe Athalassa, care urca și cobora ca un „montagne russe".

Unde îi va duce Sylvia? Avusese desigur timp să telefoneze complicilor ei. Trecură două sau trei minute. Malko începea să zărească lămpile de pe autostrada perpendiculară pe Athalassa. Din nou, vocea lui Chris Jones anunța:

— Taxiul s-a oprit. Ea coboară, la colțul dintre Athalassa și autostradă, pe partea din est. Taxiul se depărtează.

— Unde sunteți voi? întrebă Malko.

— Sosim. Ne va vedea. Putem să cotim la stânga, la dreapta, sau să oprim... Atenție, o mașină vine din nord, rulează foarte repede. Ea avansează... Ce...

— Nu-i lăsați să scape! țipă Malko.

Puse la loc microfonul și acceleră. Încă trei minute până la intersecție. Dacă aștepta ca Sylvia să se întâlnească cu complicii ei, încăierarea risca să fie sângeroasă.

* * *

— Farurile în plin! strigă Chris Jones.

Elko Krisantem se execută. Fâșia luminoasă o descoperi pe Sylvia Curzio, în picioare, în locul unde „autostrada scandalului" se transforma în Makarios Avenue.

Farurile unei mașini care cobora pe Makarios în plină viteză se apropiau. Reacția Sylviei fu imediată. Fără a căuta să fugă, băgă mâna într-o geantă mică de voiaj, scoase o armă și viză mașina lor. Se părea că în vila albă era o ascunzătoare care scăpase cercetărilor lui Malko. Chris Jones dispărea sub tabloul de bord și Elko Krisantem își băgă capul între umeri. Două lovituri seci zguduiră parbrizul care deveni imediat opac. Krisantem traversă cele două șosele ca o bombă, puse frâna, ceea ce nu împiedică mașina să se izbească de trotuar. Auzi

un țipăt, în momentul în care el și Chris Jones se aruncau afară din mașină.

Sylvia Curzio era la pământ, cu un pistolet automat în mână, strâmbându-se de durere, răsturnată de aripa din spate a mașinii. Celălalt vehicul, care cobora pe Makarios, nu mai era decât la 30 m. Chris cu o lovitură de picior, făcu să sară arma din mâna Sylviei și se aruncă peste ea, ajuns imediat de Elko Krisantem. Tânăra femeie se apăra ca o tigroaică, mușcând, dând cu pumnii, și scuipând înjurături.

Un scrâșnet de pneuri îl făcu pe Chris Jones să ridice capul... Mașina care cobora pe Makarios se oprise în față și trei bărbați se năpusteau din ea. Era prea întuneric pentru a putea distinge figurile lor, dar primul ținea un scurt pistol mitralieră. Chris nu ezită nici o clipă. Lăsându-l pe Krisantem să se războiască cu Sylvia, își scoase arma magnum 357 și viză. Explozia părea și mai asurzitoare în liniștea nopții. Bărbatul care alerga cu pistoletul mitralieră căzu ca o ghiulea în mijlocul șoselei și ceilalți doi făcură cale întoarsă, adăpostindu-se în spatele mașinii lor.

Două faruri se apropiau în plină viteză, era mașina lui Malko.

* * *

Malko zări trupul unui bărbat întins în mijlocul șoselei, pe ceilalți doi ghemuiți în spatele mașinii lor cu ușile deschise și înțelese imediat ce se petrecuse.

În loc să se angajeze în intersecție, stopă drept înainte. Milton sări din mașină în același timp cu el. Zgomotul portierelor atrase atenția adversarilor lor. El auzi niște interjecții în arabă și imediat mai multe focuri plesniră. Un glonț sparse o fereastră laterală. Un altul făcu să explodeze cauciucul din stânga față. Milton Brabeck ripostă cu Pythonul său, care plesni ca un obuzier. O nouă rafală de strigăte în arabă... Prinși între două faruri, complicii Sylviei șovăiau.

Deodată, cei doi ghemuiţi în spatele maşinii se vârâră înăuntru. Aceasta efectuă o întoarcere, lăsând jumătate din cauciucuri pe gudron şi o şterse în direcţia oraşului.

Malko şi Milton se repeziră spre intersecţie. Milton se lăsă lângă rănitul care gemea. Era un bărbat tânăr, de tip oriental, neras, grăsuţ, care părea să sufere mult. Când americanul îl mişcă scoase un urlet.

Trebuie că avea clavicula făcută fărâme... Milton îl trase spre trotuar. Nu mai era nevoie să mai fie şi strivit de o maşină, deşi circulaţia era practic nulă.

Călare pe Sylvia Curzio, Elko Krisantem îi trecu un laţ în jurul gâtului şi aproape o strangula. Cealaltă maşină dispăruse spre Makarios.

— Puneţi-i pe amândoi în spate, aici zise Malko. Elko, schimbaţi-vă roata celeilalte maşini şi ştergeţi-o spre *Hilton*. Vin şi eu mai târziu.

Cu figura congestionată, Sylvia se lăsă alungită pe podeaua maşinii. Milton şi Chris îl înghesuiră pe bancheta din spate pe rănitul care gemea să-ţi rupă inima. Chris Jones aşezat lângă Malko, întrebă ironic:

— Mergem direct la cimitir sau ne oprim pe drum?

— Mergem la Mathias, zise Malko. E singurul care ne poate ajuta.

* * *

Mathias Elefteros îşi lăsă imediat ghitara, văzându-l pe Malko. Taverna *Aphrodite* era tot atât de afumată şi zgomotoasă. Malko parcase maşina pe străduţă, lăsând gorilele să-i păzească pe Sylvia şi pe rănit.

— Am aflat despre *Hilton*, spuse „străinul" de la CIA. Cine l-a omorât pe Leptos?

— Acelaşi, zise Malko. Celik Osman. Dar vorbim despre asta mai târziu. Am nevoie de ajutor. Aveţi vreun loc unde putem să reţinem pe cineva, o zi sau două...

— Să reţinem?

Un vorbăreţ ştirb îl acostă pe Mathias şi Malko trebuie să aştepte până termină. Mathias se apropie de el, nervos.

— E localul unde îmi depozitez stocurile, zise el, în curtea din spate. Numai eu am cheia. Dar ce vreţi să faceţi acolo?

— Liniştiţi-vă, afirmă Malko, nu vom tortura pe nimeni. Dar cu cât vă voi spune mai puţin, cu atât veţi fi mai în siguranţă. Au fost deja prea mulţi morţi în această poveste... A própos, cunoaşteţi un doctor? Care poate să îngrijească o rană de glonţ, fără să se ducă la poliţie.

Corul clienţilor se ridică cu un ton şi Mathias trebui să urle:

— Da, cunosc, dacă plătiţi...

— Atunci, mergeţi să-l căutaţi şi ne întâlnim în localul dumneavoastră, cât mai rapid posibil. Dar, mai întâi, arătaţi-mi-l.

— Veniţi, zise Mathias.

Ieşiră pe uşa din spatele barului, traversară curtea întunecată şi Mathias Elefteros deschise cu o cheie grea uşa de lemn. Era un mic antrepozit, plin cu lăzi şi un pat într-un colţ. Cipriotul zâmbi, şmecher.

— Câteodată aduc o fată aici, pentru asta e patul.

— E foarte bine, zise Malko. Lăsaţi cheia. Mergeţi să-l căutaţi pe doctor. Bateţi de trei ori.

Mathias Elefteros o luă la fugă, ca şi cum l-ar fi avut pe dracu pe urmele lui. În emoţia sa, nu-i vorbise lui Malko de Andrula. Dar trebuie să fi început să-şi pună nişte întrebări...

Nu mai rămăsese decât să-i transbordeze pe Sylvia Curzio şi pe rănit.

* * *

Malko îşi privi ceasul Seiko Quartz: ora două şi jumătate dimineaţa. Ochii i se închideau de oboseală. Totul se petrecuse bine. Rănitul zăcea pe pat, legat, cu o perfuzie în braţ, plasmă şi antibiotice. Glonţul lui Chris Jones făcuse ravagii şi trebuia operat. Pentru moment, nu se punea chestiunea. Drogat de morfină, nu suferea. Chris Jones şi Milton Brabeck improvizaseră cu nişte cuverturi un coleus pentru Sylvia Curzio,

adăpostit pudic în spatele grămezii de lăzi. Doctorul care venise să-l îngrijească pe rănit nu observase prezența ei.

Italianca era redusă la stadiul de cârnat, legată cu o grijă meticuloasă de Chris Jones. Sylvia Curzio era albă ca varul, obrajii îi păreau încă mai ridați.

Chris Jones se apropie de Malko, și el cu fața trasă de oboseală.

— Iată geanta ei, anunță el. Și arma.

Pistoletul era un Beretta 9 mm. Armă clasică a teroriștilor palestinieni. Cu o batistă mare în carouri în gură, Sylvia Curzio îl observa. Nu mai era nici o tandrețe în ochii ei cenușii. Doar o ură glacială. Pantalonul ei, tăiat cu cuțitul de Chris Jones, lăsa să i se vadă pulpa, cu un hematom enorm. Malko își vârî mâna în geantă și dădu de un pachet învelit în plastic.

Pașapoarte cipriote. Cinci. Malko deschise unul. Prima pagină indica Dimitri Papandreon, funcționar, în vârstă de 25 ani, cu domiciliul pe Odos Kyremia, 54, în Nicosia. Întoarse la pagina cu fotografia și simți că un val de adrenalină i se năpustește în artere.

Fotografia era a lui Celik Osman.

Frunzări rapid pașaportul și dădu imediat peste o superbă viză americană, valabilă trei luni, eliberată acum 15 zile! Toate celelalte pagini erau virgine.

Îl luă pe următorul: Jannakis Polykarpon, 42 ani, șofer de taxi. De data asta, fotografia îi aminti imediat, ceva, din cauza ochelarilor. Și apoi, își aminti dintr-o dată: era complicele lui Celik Osman, omorât de Chris Jones și părăsit în orașul vechi.

Și acesta avea o viză americană, eliberată la aceeași dată. Continuă cu inspecția celorlalte. Două dintre figuri îi erau necunoscute. Al treilea era, fără nici un dubiu, al rănitului care zăcea la câțiva metri de el. Rebotezat Achilleos Staorinakis.

Cele cinci pașapoarte erau noi și aveau numere după cum urma: 356782, 3, 4, 5 și 6. Cele cinci vize americane erau eliberate la 2 decembrie, de consulatul Statelor Unite din Cipru.

Închise pașaportul și o privi pe Sylvia Curzio. Dacă intensitatea privirii ei ar fi putut să ucidă, ar fi fost lăcul cenușă.

Cu toată sfârșeala, lui Malko îi venea să strige de bucurie, sigur de a fi dat în sfârșit de inima complotului. Desigur, mai erau încă multe întrebări fără răspuns, dar avea în mână pașapoartele comandoului însărcinat să-l lichideze pe președintele Reagan. Împărțiți în două grupe, un turc și un palestinian, comandilați de Libia. Sylvia Curzio trebuia să dirijeze totul și eșalonul logistic cipriot fusese constituit din Stavros Leptos, Gulandris și Vassili.

Mai rămâneau, deci, trei asasini în libertate.

Punând la loc pașapoartele în geantă, se lăsă lângă Sylvia și îi scoase cătușul. Gura frumoasă, roșie, nu mai era decât o linie.

— Sylvia, zise el, nu credeți că a sosit timpul să colaborăm, de-adevărat?

Nici un răspuns. Ochii cenușii fixau peretele din spatele lui.

— Cei trei bărbați care au sărit din *Esperanz* erau membri ai commandoului, nu-i așa?

Nimic, nici măcar un clipit de pleoape.

— Richard Corcoran a montat toată afacerea? Ea întoarse capul și el văzu o venă groasă care pulsa cu toată viteza pe gâtul ei, singurul semn al emoției. Sylvia punea o problemă. Pentru cine lucra ea, de fapt? Prietenul ei, Corcoran, sau altcineva? Exista episodul ciudat al „Cutiei de scrisori". Desigur, oameni de la CIA vor insista să se debaraseze discret. Un accident de mașină, pe drumul sinuos din Limassol, de exemplu. Participând la uciderea lui John Hence, Sylvia Curzio depășise regula nescrisă, numărul unu, al lumii paralele. Între mari Servicii, nu se ucidea decât într-o necesitate absolută.

Deci, dispariția ei nu va declanșa nici o vendetă. Mai ales, dacă și ea era, ca Malko, una cu „contract". Acesta va reluza această soluție. El nu era și nu va fi niciodată un asasin. Nu putuse niciodată să execute pe cineva, cu sânge rece. Deodată, îi veni o idee. Cine va regla contul Sylviei, amuzându-se puțin. Va trebui ca Compania să-l urmeze pe acest teren alunecos, sau să ia niște inițiative periculoase.

— Chris, zise el, puneţi-i călăşul la loc. Rămâneţi cu Milton. Elko va veni să vă schimbe, imediat ce se va face ziuă. Aici, cred că nu riscaţi nimic.

Chris Jones îl însoţi şi închise uşa după el. Interiorul maşinii era încă impregnat de mirosul fad de sânge şi nu era uşor de condus cu un parbriz spart. Avea nevoie să doarmă câteva ore, înainte să se ocupe de problema paşapoartelor şi a punctelor încă obscure. De ce un commando mixt, turco-palestinian? Cum să găsească baza de apărare, unde se ascundeau ultimii asasini? De ce Sylvia Curzio stătuse în Cipru atâta timp, după uciderea lui John Hence, care avea să-i dezlănţuie, fatalmente, pe cei de la CIA?

Avu o strângere de inimă, gândindu-se la tandra Andrula, pe cale să putrezească în subsolul vilei albe. Măcar pentru ea, trebuia să încerce să-şi îndeplinească ideea. Făcând din Sylvia Curzio aliata sa involuntară. Principiul care-l ghida era în Biblie: „Cine ucide cu sabia, de sabie va pieri".

Capitolul XVIII

Consulul Statelor Unite, domnul Nader era un funcţionar mic, grăsuţ şi jovial, foarte intimidat de a se găsi într-o afacere de stat. Tot ce se raporta la Armageddon era sub pecetea Extremely Sensitive, el trebuise să jure pe Biblie în biroul şefului departamentului că nu se va dezvălui nimănui ceea ce va afla. El privi cele cinci paşapoarte aliniate pe biroul lui Robert Harriman.

— Este exact, domnule Harriaman, îmi aduc foarte bine aminte că am eliberat aceste vize. Făceau parte dintr-un grup de patruzeci. Un voiaj organizat prin agenţia Nicosia Travels din Limassol. Domnul Gulandris nu le-a adus pe toate. Eu am procedat la controalele de rutină, cu *Departamentul de Stat* şi *Biroul de Imigrări*, pentru a verifica dacă nici unul din deţinătorii acestor paşapoarte nu avea interdicţie de şedere în Statele Unite. Totul s-a dovedit negativ.

— Îl cunoaşteţi pe Gulandris?

— Da, venea des pentru acest gen de probleme.

— Nu v-a surprins faptul că toate aceste paşapoarte erau noi?

Consulul zâmbi.

— Nicidecum, Sir. Avem deseori astfel de cazuri. Sunt persoane care nu posedă paşaport şi-şi fac unul special pentru voiajul organizat.

— Când era prevăzută plecarea? Care era itinerariul?

— Pe 13 decembrie, Sir. New York, Washington şi Virginia.

Calendarul de pe perete indica data: 13. Iată de ce Sylvia Curzio se ducea în Cipru. Punerea la punct a operației fusese lungă și delicată. Sylvia Curzio deja cu viză, ar fi sosit cu zbor diferit, iar armele puteau fi aduse ca de obicei, cu valiza diplomatică libiană, Malko se întoarse spre Herbert Leonard, așezat în fața servietei sale, pline de fișe de teroriști.

— Ați identificat rănitul?

— Desigur, replică specialistul. Ibrahim El Haya, douăzeci și opt de ani, născut într-un lagăr în Iordania. Face parte din F.I.P. de cinci ani. A fost antrenat într-o tabără din Siria, apoi în Libia, de o echipă de „Carlos". Poartă des ochelari de soare și o haină de piele maro. Fumează Rothmans și vorbește engleza. E specialist în explozibile și înotător de competiție. E implicat în explozia de la ambasada Irakului din Beirut.

Frumos pedigree...

Voiajul organizat era genial. Dar ceva îl intriga pe Malko: pașapoartele cipriote.

— Ați examinat pașapoartele? întrebă el. Sunt autentice?

Robert Harriman fu cel care răspunse:

— Sunt autentice. Am verificat împreună cu Ministerul de Interne cipriot. Au fost furate virgine, netrebuind decât să fie completate. Numerele de serie corespund. Cum nu se face prea mare control la ieșire, mai ales în cazul unui voiaj organizat, erau puține șanse să fie interceptați.

Iată de ce fusese asasinat Gulandris. El putea să dezvăluie toată operația. Și, probabil, Vasili procurase pașapoartele false.

— Domnule Nader, vă mulțumim, spuse, șeful departamentului.

Consulul se retrase. Șeful departamentului deschise *Cyprus Mail*. Asasinarea lui Stavros Leptos, în ajun, ocupa o mare parte. Bineînțeles, era pusă în legătură cu descoperirea din vaporul plin de droguri. Prezența lui Malko și intervenția lui nu erau menționate. Într-un chenar se amintea asasinatul lui Gulandris. Nimic încă despre dispariția lui Vasili și Andrula.

—Ei, bravo! făcu Robert Harriman spre Malko. L-ați demontat pe Armageddon. Vom înceta, în sfârșit, să mai

primim telexuri. Dacă acest commando ar fi pus piciorul la Washington, ar fi putut foarte bine să pună mâna pe Reagan. Când mă gândesc la mizerabilul ăla de Corcoran! Un american. Nu vă rămâne decât să luați primul avion, în orice direcție, înainte de a se descoperi cele două cadavre în vilă.

— Și Sylvia Curzio?

Șeful departamentului oftă:

— Dacă ar depinde numai de mine, eu aș pune-o într-un sac și aș arunca-o în larg. Dar cred că trebuie să aranjăm să-și recapete libertatea, după ce veți fi plecat. Nu mai e periculoasă. E roasă până la os...

— Și Gelik Osman? Și ceilalți doi asasini?

— Ce vreți să faceți? făcu șeful departamentului, cu un gest neputincios. Palestinienii au avut întotdeauna spioni siguri în Cipru... La Beirut aveți mai multe sute de tipi, tot atât de redutabili ca aceia. De unii singuri, nu sunt foarte periculoși. Se vor întoarce la bazele lor respective. Într-o zi, cineva îi va încolți...

— Poate ar fi vreo posibilitate să ne răzbunăm pe Corcoran, zise Malko. I-am citit dosarul. Ceva m-a frapat: când a cunoscut-o pe Sylvia Curzio, făcea încă parte din Companie și nimic nu lăsa să se bănuiască că ar schimba locul. Dacă după ce s-a îndrăgostit de ea, nu și-a mai reînoit contractul și apoi a trecut în serviciul lui Kadhafi. Până atunci, am crezut că Sylvia Curzio lucra pentru el. Mă întreb acum dacă nu e chiar contrariul...

— Ce vreți să spuneți?

— Dacă Richard Corcoran a fost manipulat de la început de către Sylvia? Dacă ea a fost cea care l-a împins să schimbe locul? Dacă ea a fost „perceptorul" lui? Totul pare să arate că e nebun după ea...

— Dumnezeule! făcu Robert Harriman. Dar ea? Ea pentru cine lucra?

— Bună întrebare, zise Malko, la care nu pot răspunde. Dar ea e de origine bulgară... Cunoașteți doar integrarea Serviciilor din Est... Dacă nu mă înșel, ea e cea care ar fi putut să-i

sugereze lui Corcoran, planul Armageddon. Chiar dacă Kadhafi a „cumpărat" apoi ideea.

— Ceea ce spuneţi stă în picioare, făcu americanul. Dar la ce vă poate folosi asta?

— Am să încerc, prin intermediul Sylviei Curzio, să-l întorc pe Corcoran, explică Malko. Vă voi lămuri mâine cum. Mai am nevoie de câteva elemente... Iau dejunul cu Mathias. Sper să le obţin de la el.

* * *

Mathias Elefteros era tras la faţă, tenul cenuşiu. Malko aşteptă să-şi închidă cele două telefoane, pentru a-i da bună ziua.

— Am dormit puţin, explică cipriotul. Între dumneavoastră şi meserie...

— Istoria asta e pe cale să se termine, promise Malko. Unde mergem să dejunăm?

— E o tavernă mică, liniştită, nu departe de *Hilton*, *Charlie's Bar*, zise ziaristul. Vom fi liniştiţi.

Din nou, o luară pe Makarios Avenue, pentru a intra într-o străduţă în pantă. *Charlie's Bar* semăna cu o mică pensiune de familie, în fundul unei grădini. În ciuda numelui, avea un aer foarte cipriot. Imediat, masa se acoperi cu feluri copioase şi variate. Mathias Elefteros părea nervos, stingherit.

— Ce i s-a întâmplat lui Andrula? întrebă el. Nu înţeleg de ce nu-mi dă nici un semn de viaţa.

— E moartă, zise Malko. Nu vă pot spune, încă, cum.

— Moartă! Dar ea nu era cu nimic în...

— Ştiu, recunoscu Malko. E un concurs oribil de împrejurări. Sunt şi eu tulburat.

Mathias Elefteros nu răspunse. Împinse felurile de mâncare fără să se atingă de ele, vizibil descompus. Nu mai îndrăznea nici să pună întrebări despre antrepozitul său, unde Elko Krisantem era baricadat de azi dimineaţă: cu Sylvia şi rănitul.

Din fericire, Mathias nu ştia adevărata identitate a celor care se găseau acolo.

— Vă mai cer încă 48 de ore, zise Malko, prevăzând o întrebare. Apoi vă voi elibera locul.

Mathias opină:

— Ar fi bine. Şi poliţia începe să-şi pună întrebări în legătură cu Vassili. Prietenii lui i-au semnalat dispariţia. N-ar trebui să fiţi legat de asta şi de mine. Dacă Vassili vorbeşte...

— Vassili nu va vorbi, spuse Malko, şi el e mort. Şi nu eu l-am ucis.

Ziaristul reacţionă la acest nou şoc, devenind livid şi dând maşinal pe gât un pahar mare de vin. Malko îi remarcă mâinile care-i tremurau uşor.

— Vor mai fi şi alte... accidente? întrebă el.

— Sper că nu, răspunse Malko, dar asasinul nr. 1. e încă în libertate. Cu siguranţă într-o ascunzătoare palestiniană. Nu ştiu unde.

— Oh, sunt bine implantaţi aici. Au mulţi simpatizanţi, chiar printre unii membri ai clerului ortodox. Se pot ascunde într-o mânăstire.

— Şi cei trei care au sărit din *Esperanz*, întrebă Malko, aveţi ceva noutăţi?

— Tocmai voiam să vă vorbesc de asta, zise cipriotul. Poliţia a interogat echipajul. Ei nu făceau parte. Nu au vorbit cu nimeni în timpul traservării şi toţi aveau saci închişi ermetic, care păreau să conţină arme. Nici chiar căpitanul nu ştia cine sunt. Ei nu s-au urcat la Jounieh, ci la Beirut. Stavros Leptos i-a adus chiar el la bord. Au fost înnebuniţi când vasul a fost (arraisonne?). Au vrut să-l omoare pe căpitan. Acesta nu-şi revenise când ei au sărit peste bord cu tot materialul lor. Trebuiau să înoate un kilometru până la ţărm şi marea era rece. Totuşi, ei nu au ezitat.

— Nu au fost căutaţi?

— Oarecum. Poliţiei de la noi nu-i place să se bage în treburile palestinienilor, atât timp cât nu le face necazuri.

Dacă ar fi ştiut că unul dintre ei era găzduit la el...

— Bine. zise Malko. Ne întâlnim diseară la tavernă. Între timp, nu vă faceţi prea multe griji...

* * *

Palestinianul rănit avea aerul încă mai sălbatic, cu ochii strălucind de febră, cu părul ca o perie şi neras. Îl fixă pe Malko cu o expresie dispreţuitoare. pe când se aşeza lângă el. Perfuzia îi era tot fixată la braţ şi după faţa trasă se putea ghici cât de mult suferea.

— Totul merge bine, anunţă Elko Krisantem. Sunt liniştiţi, amândoi.

Sylvia Curzio era tot în spatele lăzilor cu laţul turcului trecut delicat în jurul gâtului, pentru cazul în care ar fi avut ideea supărătoare de a ţipa. Malko deschise radioul care deversă imediat un val de muzică arabă, împiedicând-o pe Sylvia să audă ce se spunea. Era perfect, ea nu trebuia să intervină.

Malko scoase din buzunar paşaportul cu fotografia palestinianului şi i-l vârî sub nas.

— Ştiu multe lucruri, zise Malko în engleză. Sunteţi rănit. Am să vă fac o propunere, care vă va permite să vă îngrijiţi foarte repede.

Palestinianul întoarse capul de la paşaport şi murmură:

— Nu înţeleg.

— Minţiţi, spuse Malko. Vă numiţi Ibrahim El Haya şi vorbiţi engleză. Sunteţi înotător de performanţă, ceea ce v-a permis să ajungeţi la ţărm fără prea mare greutate, când aţi sărit de pe *Esperanz*... Eu nu vă întind o cursă, eu vă propun un *deal*[1].

De data asta Ibrahim El Haga se turbură. Se mişcă, ceea ce-i smulse un geamăt. Umărul îi era teribil de umflat până la gât, cu toate antibioticele.

— Cine sunteţi?

— Asta nu vă priveşte, zise Malko. Iată ce vă propun. Eu ştiu că veniţi din Libia. Vă ofer să vă întoarceţi acolo, chiar de

1. Târg (n.a.)

azi. Cu un mesaj pentru cel care v-a trimis în această misiune Să-l omorâţi pe preşedintele Statelor Unite Richard Corcoran.

— Nu cunosc, făcu palestinianul.

— La Biroul Arab de Legătură spuse Malko e cunoscut, cu siguranţă. Chiar dacă nu e cel care care v-a angajat direct, el ştie cine sunteţi. Sunt sigur că va fi fericit să vă vadă. Deci, îi veţi remite mesajul pe care vi-l voi da.

Ibrahim El Haya reflectă o clipă, apoi clătină capul.

— Nu vreau, nu ştiu ce vreţi să spuneţi...

— Foarte bine, zise Malko, vă acord cinci minute. E un zbor spre Tripoli în două ore. Aveţi exact timpul să vă decideţi. Dacă nu, veţi fi lăsat să muriţi din cauza rănii. În curând veţi face cangrenă.

Palestinianul închise ochii, întrebându-se ce cursă i se întindea, neînţelegând nimic din această poveste cu mesajul. Malko număra secundele. Dacă El Haya spunea „da", Richard Corcoran va sări pe el imediat după sosirea sa la Tripoli, curios să aibă ştiri de la commandoul său. Dar dacă refuza, ideea lui Malko se ducea de râpă.

— Oh, zise deodată palestinianul, accept. Mi-e prea rău.

Malko l-ar fi îmbrăţişat.

— Foarte bine, spuse el. De cum veţi ajunge, trebuie neapărat să-l contactaţi pe Richard Corcoran. Când veţi fi faţă în faţă cu el, cereţi să-i vorbiţi între patru ochi, pentru a-i face un raport despre misiunea d-voastră. Spuneţi-i că Sylvia e prizoniera mea şi că o va revedea doar dacă-mi va telefona la *Hilton*, camera 340.

— Asta-i tot?

— Aproape. Mai spuneţi-i că dacă nu telefonează până mâine seara, nu va mai fi nevoie. Acum repetaţi-mi totul...

Docil, palestinianul se execută, de două ori la rând. Malko era sigur că nu va uita...

— Cine e Sylvia? întrebă El Haga.

— Cea care vă comandă aici.

— Ea se numeşte Leila, nu Sylvia.

— Pentru mine e Sylvia, zise Malko.

Acum trebuie să ne grăbim. Din cauza rănii d-voastră, nu voi putea rula repede. În seara asta, sper că veţi fi într-un spital.

— Eu n-am paşaport, zise deodată palestinianul.

— Vi-l voi reda pe cel fals. Nu va fi nici o problemă la plecare. Am aranjat totul.

* * *

Un miros persistent de kerosen impregna tot micul aeroport. Bătrânul fof al companiei fumega ca un camion cu gazolină...

Tocmai se anunţa zborul spre Tripoli şi o coadă lungă de muncitori libieni imigranţi, şi femei voalate aşteptau în sala numărul 5.

Ibrahim El Haga se întoarse, cu biletul de îmbarcare în mâna validă, suferind vizibil din cauza braţului în eşarfă. Îi era greu să meargă. Era momentul dificil. Malko nu putea să-l însoţească în avion, era de unul singur. Dacă palestinianul făcea cale-ntoarsă, era obligat să-l predea poliţiei şi planul său era ratat. Nu putea s-o sechestreze la infinit pe Sylvia Curzio.

O funcţionară începu să strângă biletele de îmbarcare. Malko nu respiră decât când îl văzu pe palestinian dispărând în avionul companiei Libyan Aerlines. Rămase pe terasă până când aparatul se ridică spre cer, după o aşteptare insuportabilă... Maşinăria era în funcţie. Va şti foarte curând dacă analiza sa psihologică era bună. În cel mai rău caz, nu mai avea decât să ia avionul a doua zi. Malko porni spre Nicosia. Îi trebui mai puţin de o oră până să vadă luminile capitalei. Dacă totul mergea bine, Corcoran va intra în legătură cu el. Dar atâtea piedici puteau să-i încurce planul...

* * *

Malko bătu de trei ori în uşa antrepozitului. Krisantem întredeschise imediat, apoi îl lăsă să intre. O pusese pe Sylvia

Curzio în locul rănitului, tot legată. Ochii ei cenuşii aruncau fulgere. Nu mai avea căluş.

— Totul merge bine? întrebă Malko.

— A vrut să mă muşte, zise Kristantem.

— Mizerabil! strigă Sylvia. Am să vă smulg testiculele... Unde l-aţi dus pe rănit?

— Să-l îngrijim, spuse Malko.

— Minţiţi! urlă ea. L-aţi omorât. Malko se spropie de ea.

— Calmaţi-vă, nu mai durează mult... Ea ridică spre el nişte ochi plini de dispreţ.

— Ce aşteptaţi ca să-mi trageţi un glonte în cap? Vreţi să mă faceţi să vorbesc înainte? E idiot. Nu voi spune nimic... Deci, daţi-i drumul, m-am săturat.

Malko o fixă cu o oarecare admiraţie. Nici o clipă nu şovăise. O adevărată profesionistă.

— Aţi putea măcar să-mi eliberaţi picioarele, aruncă ea.

— Nu, zise Malko, vă cunosc eu...

Ea ridică din umeri.

— Nu sunt o sinucigaşă.

— Vă voi dezlega, cu o condiţie. Spuneţi-mi unde se află Celik Osman.

Ea arboră imediat o expresie interesată.

— Aş putea să vă conduc.

Malko îşi permise un zâmbet.

— Sylvia! Nu sunt idiot. Daţi-mi adresa, mă voi duce eu singur să-l caut!

— Imposibil. O să vă spun unde e, dar asta nu vă folosi la nimic: într-un post al armatei turce, pe o colină care domină drumul spre harnaca. Ei îl ajută din simpatie nu vor lăsa pe nimeni să se apropie, afară de mine.

— Şi mi-l veţi ...?

Sylvia ridică din umeri.

— S-a terminat! Ce va schimba asta... Trebuie să mă gândesc la mine.

Era sigur că ea minţea. Îi întindea o cursă. Malko rezistă tentaţiei. După drumul dus-întors la harnaca, era epuizat.

— Elko, zise el, mergeţi să cinaţi şi aduceţi-i şi ei ceva. Ce doriţi?

— Peşte, făcu Sylvia. Ador peştele. Şi şampanie Moêt et Chandon. Două sticle. În seara asta nu vreau să mă gândesc la nimic.

Krisantem plecă.

Imediat, tonul Sylviei se schimbă.

— Nu fiţi prost, zise ea, aveţi o armă, eu sunt o femeie. Dezlegaţi-mă. Credeţi că v-am păcălit ieri? Nu e adevărat, aveam chiar poftă să fac amor cu d-voastră. Încă mai am poftă, adăugă ea.

Ea încerca, într-adevăr, totul. Malko îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa ei.

— I-am trimis un mesaj lui Richard Corcoran, anunţă el. În legătură cu d-voastră. Amicul d-voastră, palestinianul, a plecat la Tripoli să-l ducă.

Expresia Sylviei se schimbă. De data asta nu reuşea să se controleze. Cu gura strâmbă de ură, îl scuipă pe Malko în faţă şi explodă:

— Mizerabil, mizerabil odios!

El crezu că va face să-i sară legăturile, atâta se zbătea.

Adăugă imediat, pentru a înfige cuiul mai adânc:

— I-am dat să aleagă, ori nu vă mai vedea niciodată, ori vine să negocieze cu mine libertatea d-voastră.

— Imbecilule, aruncă ea, el nu e nebun! Nu va veni. Puteţi să-mi trageţi imediat un glonte în cap!

— Nu sunt de aceeaşi părere, corectă Malko, i-am citit tot dosarul. I-aţi ratat viaţa, dar e nebun după d-voastră. Eu cred că va veni, chiar cu nişte riscuri enorme. Libia, fără d-voastră, nu cred că e prea amuzant...

— De ce vreţi să vină? Pentru ca să-l lichidaţi? Veţi avea un frumos premiu. Dar dintr-o lovitură...

— Din contră, spuse Malko, eu am o idee mai bună.

— Care?

— V-o păstrez ca o surpriză.

Ea recăzu pe spate, închise ochii, rupând dialogul şi Malko se aşeză mai bine pe scaun, aşteptând întoarcerea lui Krisantem. Avionul cu Ibrahim trebuie să fi fost pe cale să aterizeze la Tripoli.

* * *

Lungit în întuneric, Malko nu dormea. După ce fusese înlocuit de Krisantem, băuse trei cafele la *Padddock*, ascultându-l pe pianistul maltez şi acestea îşi făceau efectul. Încercând să se deconecteze, visa la libaneză cu o frumuseţe grea, senzuală, zărită în hol, înfăşurată în dantele şi care-i aruncase o ochiadă ucigătoare. Când îşi puneau în cap să fie frumoase, orientalele erau într-adevăr splendide. Ce păcat! gândurile lui derapau, revenind mereu la aceeaşi întrebare. Îi va reuşi planul, sau nu?

Soneria telefonului îl făcu să tresară. Auzi vocea operatoarei, anunţând:

— *Long distance, Sir.*

În Cipru, telefoanele funcţionau remarcabil de bine. Îşi stăpâni bătăile inimii. Cadranul luminos al ceasului său Seiko-Quartz indica ora două şi patruzeci. *Hilton* şi Nicosia dormeau.

— Camera 340, ceru o voce de bărbat.

— Aici, zise Malko.

— Mi-aţi trimis un mesaj. Cel puţin aşa pretinde el.

— Sunteţi...

— Fără nume, tăie necunoscutul, sau închid.

Accentul era incontestabil american. Nu putea fi decât Richard Corcoran, omul pe al cărui cap C.I.A. pusese preţ.

Malko continuă imediat:

— V-a spus adevărul. Eu vă confirm acest mesaj. M-am despărţit chiar acum de persoana în chestie. Bineînţeles că nu se găseşte aici.

Nu era nevoie să declanşeze Stalingradul asupra *Hiltonului*. Omul cu care vorbea comanda o armată de asasini.

— Ce doriţi?

— Să veniţi aici. Vă voi face o propunere verbal.

— Sunteţi serios? întrebă Richard Corcoran. Doar nu vă gândiţi...

— Ba da, zise Malko. Aveţi cuvântul meu că nu riscaţi nimic. Nimeni nu va fi prevenit de sosirea d-voastră. Nici măcar cei de care depind eu.

— Pentru ce? Cum pot să vă cred?

— N-aveţi de ales, tăie Malko. Ori veniţi, ori alegeţi alternativa pe care a evocat-o mesajul meu.

La celălalt capăt al firului se auzi un rânjet dezamăgit.

— Pielea mea, contra a ei.

— Nu, spuse Malko. În orice caz, nimeni nu se va opune ca d-voastră să plecaţi înapoi în Cipru. Vă garantez eu.

Tăcere. Se aştepta ca Corcoran să închidă telefonul, dar americanul anunţă deodată, foarte repede:

— Sosesc mâine, cu zborul 456, la ora unsprezece dimineaţa.

Capitolul XIX

Cu inima bătând, Malko îi pândea pe pasagerii care debarcau din avionul 727, care purta pe ampenaj cele trei săgeţi negre ale emblemei libiene. Nu posedă decât o fotografie a lui Richard Corcoran şi un semnalment: un metru şaptezeci şi cinci, blond, destul de corpolent, fără semne particulare, fără ochelari. Îşi fixă privirea pe un bărbat de tip european, care tocmai cobora pe pasarelă. De departe, se distingeau clar cele patru gorile care-l escortau. Trebuia să fie el. Câştigase prima parte a pariului! Părăsindu-şi observatorul, se duse în sala sosirilor.

Voiajorii ieşeau repede. Ciprioţii nu prea ţineau la formalităţi. Cea de a şasea persoană era un bărbat cu ochii foarte albaştri, cu o figură cărămizie, cu fălci masive, într-un costum şifonat. Acesta se opri, privi în jurul lui. Malko se apropie.

— Corcoran.

Americanul ridică privirea, examinându-l de sus până jos. Gărzile de corp, toţi arabi, apăruseră, încadrându-l imediat.

— Dumnevoastră m-aţi chemat?

— Da. Vreţi să veniţi cu mine? Am o maşină. Doar dumneavoastră cu mine. Putem discuta. Oamenii dumneavoastră pot urma cu altă maşină, dacă doresc.

— Aşteptaţi.

Urmă un scurt conciliabul, apoi unul din gărzile de corp se îndreptă spre biroul Avis. Richard Corcoran reveni spre Malko.

— Ne întâlnim afară, în zece minute.

Richard Corcoran nu-l slăbea pe Malko din ochi. Acesta din urmă demară spre vest, de-a lungul coastei. În spate, maşina gorilelor îi imită.

— Dumneavoastră sunteţi Malko Linge, făcu Richard Corcoran.

— Da.

— Ah!

Îl cunoştea. Malko rula acum pe lângă lagună, depărtându-se de aeroport. Era complet pustiu. Se opri pe margine şi cealaltă maşină făcu la fel.

La suprafaţa lagunei se distingeau flamanzi roz cu zecile, absolut deloc incomodaţi de rafinăria din apropiere.

— Unde e ea? întrebă Richard Corcoran.

— În loc sigur, zise Malko. Pot să vă pun o întrebare? Ce explicaţie aţi dat pentru venirea dumneavoastră aici? Cred că nu părăsiţi des Libia... E important să-mi răspundeţi.

O umbră care semăna a nostalgie îi umbri privirea americanului, apoi replică imediat sec:

— Mă duc în ţări prietene... Nu am nevoie de permisiunea nimănui pentru a plecat din Jamariya... Oamenii care mă însoţesc, lucrează întotdeauna cu mine. De altfel, am mai venit aici. Nimeni nu a ştiut-o. Ciprioţii sunt discreţi... Acum, spuneţi-mi ce doriţi.

Era chestiune de încredere.

— Aţi organizat o operaţiune, cu multă grijă, zise Malko. Noi am avut şansa s-o putem „demonta". Jumătate din cei care lucrau pentru dumnevoastră sunt morţi, cealaltă jumătate sunt scoşi din circuit sau derutaţi. Nu veţi parveni să-l asasinaţi pe preşedintele Statelor Unite. E destul de trist ca dumnevoastră aţi avut această idee.

— Prostii! explodă americanul Ce doriţi?

— *Cool it!*[1] făcu Malko. Dumnevoastră doriţi ceva.

— Ce?

1. *Calmaţi-vă (n. a.)*

— Sylvia.

Tăcere. Un avion 707 decolă, într-un zgomot infernal. Corcoran aprinse o ţigare, nervos şi suflă fumul.

— O femeie, aşa se înlocuieşte, spuse el, cu un ton pe care-l voia degajat.

— Dacă ar fi adevărat, zise Malko, n-aţi fi aici. Eu vă cunosc toată poveslea. Sunteţi îndrăgostit la nebunie de Sylvia Curzio. Eu sunt gata să v-o redau, cu o singură condiţie.

— Banii?

— Nu, îl vreau pe Gadhafi.

Richard Corcoran îi aruncă o privire, care însemna că-şi pierduse minţile.

— Ce? Vreţi să vi-l livrez pe Kadhafi... Sau sunteţi nebun! E imposibil.

— Eu n-am spus asta, zise Malko. Există un versel în Biblie care spune: *Cine loveşte cu sabia, de sabie va muri.* Puneţi-l în practică, nu-mi spuneţi că e o chestiune de morală. Aţi montat o operaţiune pentru a-l lichida pe Reagan. Lichidaţi-l pe Kadhafi.

Richard Corcoran nu se aştepta în nici un caz la această propunere. Ferestrele tremurară la trecerea unui camion. În cele din urmă, murmură:

— Ceea ce-mi cereţi, e imposibil.

— Sunteţi singurul judecător, zise Malko.

Era o glumă crudă, dar colonelul Kadhafi merita de zece ori să moară. Un nebun, setos de sânge, din specia lui Hitler. Omul care a vrut să torpileze *Queen Elisabeth*, cu două mii cinci sute de pasageri la bord. Din afara Libiei nu se putea face nimic. Totuşi, tentativele nu lipsiseră... Trebuia ca cineva pe care el nu-l bănuia, să se poată apropia de el. Cineva ca Richard Corcoran. Acesta se întoarse spre Malko.

— Vreau s-o văd, zise el.

— De acord. Dacă obţineţi de la gorilele dumneavoastră să rămână aici, şi să vă leg la ochi.

— Aşteptaţi-mă.

El coborî şi alergă până la maşina de escortă. Malko îl văzu discutând cu oamenii lui, apoi revenind.

— OK! spuse el, vor aștepta.

Malko demară. O dată în plus, va rula pe drumul Larnaca-Nicosia. Trebuia ca Richard Corcocan s-o vadă pe Sylvia vie, ca acest lucru să-i facă rău, pentru a decide să facă totul pentru a o recupera.

Lângă el, Richard Corcoran privea fix colinele pustii. Inutil să întrebe ce avea în cap.

* * *

Malko îi luă legătura de la ochi lui Richard Corcoran. I-o pusese la intrarea în Nicosia și-l deposedase de un P38, lăsat în mașină. Elko Krisantem dispăru discret.

Sylvia era tot în aceeași poziție, cu mâinile la spate, fața trasă. Richard Corcoran se apropie de ea, cu figura transformată. O contemplă în tăcere mai mult clipe, ca și cum ar fi voit să se scalde în ochii ei. Ea fu cea care vorbi prima. Perfect calmă.

— Pleacă.

— Ești OK? întrebă el.

— Da, du-te. Nu asculta ce-ți spun ei. Mint, sunt niște mizerabili, îi cunoști doar. Fă ce trebuie să faci. Te rog.

Vocea îi era seacă, rece, impersonală. Îl fixă, fără nici o emoție. Brusc, Malko fu convins că ipoteza lui era justă. Sylvia îl „trata" pe Richard Corcoran. Superbă manipulație. Din partea ei, nu există nici un sentiment. Doar ordine. Și Corcoran nu-și dăduse seama! În timp ce el înota în plin romantism; Sylvia își continua misiunea.

Richard Corcoran se aplecă, îi cuprinse fața în mâini și o sărută ușor pe gură, cu o tandrețe care-l emoționă pe Malko.

— Pleacă, repetă ea. Nu-i asculta. Mă descurc eu.

Richard Corcoran nu răspunse. Se ridică.

— Să plecăm.

Malko îi puse la loc legătura la ochi. Corcoran rămase tăcut, până la ieșirea din oraș.

— Ce așteptați, de fapt, de la mine? întrebă americanul, când Malko îi scoase legătura.

Malko încercă să nu-și arate excitația.

— Plecați înapoi la Tripoli. Apoi, e rândul dumneavoastră să jucați. Îl lichidați. Știu că sunteți în măsură s-o faceți. Sau nu acționați și nu veți revedea niciodată... Dacă acceptați și veți ieși din Libia, nu mai sunt probleme pentru dumneavoastră. Compania va trece ca buretele. Veți avea bani, acte și toată logistica necesară pentru a vă ascunde câtva timp. Sylvia vă va întâlni. Eu am acordul de la Langley pentru toată această operațiune. Mă cunoașteți după reputație. Aveți cuvântul meu. Nu va fi nici capcană, nici *catch* [1].

— Și dacă nu reușesc?

— Dacă am dovada că ați încercat, Sylvia va fi liberă să plece unde vrea. Dar acționați repede, nu pot s-o rețin la infinit.

Nu mai schimbară nici o vorbă până la drumul de pe lângă lagună. Cealaltă mașină mai aștepta. Înainte ca pasagerul său să coboare, Malko preciză:

— Îi vom schimba locul de detenție, așa că nu încercați ceva care ar putea să se întoarcă împotriva ei.

— Nu am această intenție, făcu sec exagentul C. I. A. În orice caz, avem un avion spre Tripoli în două ore. Îl voi lua cu gărzile mele. Dacă nu mi-ați pregătit ceva surprize neplăcute...

— Nu este în interesul meu, zise Malko.

Cei doi nu își strânseră mâna. Malko avu impresia că Corcoran voia să spună ceva, dar americanul, plecă cu pași mari spre mașina sa. Singurul său moment de emoție fusese în fața Sylviei. Malko îi văzu făcând cale întoarsă spre aeroport. El îi urmă, hotărât să se asigure că luau într-adevăr avionul.

Nu era cazul să se trezească cu o echipă de asasini în spinare. Nu mai avea decât să aștepte ca mașina infernală să se declanșeze și să facă foc. El deturnase contra instigatorului atentatului propria sa armă. O mișcare veche de judo, care avea o savoare particulară în cazul de față. Era sigur că exagentul C. I. A. nu va juca la ruleta rusească viața femeii de care era teribil de îndrăgostit.

1. *Șiretlic (n. a.)*

Malko își fixase o așteptare de trei zile. După aceea, Sylvia Curzio va fi redată libertății și el va părăsi Ciprul.

Numai că asta, Richard Corcoran nu o știa.

* * *

Sylvia Curzio îl fixă pe Malko cu ochii ei cenușii și reci, ca de marmură.

— Sunteți un mizerabil oribil, făcu ea, calm.

— De ce?

— Nu mă îndoiesc deloc că veți da cu el de pământ, din cauza mea...

Ea vorbea cu o voce joasă, plictisită, disperată. Brusc, Malko se întrebă dacă nu era altceva între ei, decât o simplă manipulare. Sylvia avea atâtea resurse ca o comediană... Își înfrână mila. Era o cobră, capabilă să se sinucidă chiar, pentru a-l împiedica pe Corcoran să facă ceva care ar fi fost contra intereselor Serviciului ei. Ea întrebă cu o voce dulce:

— Acum, că v-ați montat lovitura, de ce nu mă lăsați să ies? Sub pază bună, m-am săturat să stau închisă.

— Înțeleg, zise Malko. Dar dacă aș face asta, la cea mai mică nesăbuință aș fi obligat să vă lichidez, înțelegeți?

— Bine.

Răspunsese fără să șovăie. Malko zâmbi.

— Sunt sigur că va fi o nesăbuință. Sunteți în stare să vă lăsați lichidată deliberat pentru ca Richard Corcoran să nu mai aibă motive să facă prostii... Nu, Sylvia, trebuie găsit altceva.

Ea strânse buzele, fără să răspundă. Provizoriu învinsă. Lui i-ar fi plăcut ca Alexandra să fie cu el, să cineze în intimitate și să facă apoi amor. Sylvia era la fel de frumoasă ca ea, dar în interior era un monstru rece, care-i anihila toată dorința.

* * *

Cerul era tot de un albastru imaculat, deși era plină iarnă. Malko avea impresia că timpul se oprise. În curând se făceau 48 ore de când Richard Corcoran plecase înapoi spre Libia. De

atunci, nimic. Langley începea să se enerveze, insistând ca Malko și, în special, cele două gorile să părăsească teritoriul cipriot, înainte de a apărea o problemă serioasă, Malko vedea cu groază cum se scurgeau orele. Poate că supraestimase atașamentul lui Richard Corcoran pentru Sylvia. Poate că, de asemeni, acesta din urmă se lovise de dificultăți insurmontabile.

Cineva bătu la ușă.

— Eu sunt, anunță vocea lui Chris Jones.

Malko se duse să deschidă. Gorila ținea în mână ziarul *Cyprus Mail*, cu un aer sumbru. Îl aruncă pe pat, deschis la pagina trei. Încadrase cu roșu o telegramă. Malko citi, cu inima strânsă de spaimă.

TRIPOLI: Colonelul Kadhafi a anunțat presa că serviciile sale de Securitate tocmai au dejucat un nou complot al C. I. A., intenționând să-l ucidă. Un mercenar străin, care reușise să se infiltreze în anturajul său, a fost lichidat, pe când încerca să fugă din țară.

Malko citi de trei ori telegrama. În meseria lui nu existau coincidențe. Avea un sentiment ciudat. Satisfacția de a fi avut dreptate, amărăciunea de a-l fi trimis pe Richard Corcoran la moarte și de a fi eșuat. Chris Jones, care fusese pus la curent, clătină capul și spuse, cu un fel de tandrețe:

— Prostul, a avut totuși tupeu...

Venind din partea lui, era un frumos discurs funebru.

Malko dădu la o parte ziarul.

— Trebuie s-o prevenim pe Sylvia Curzio, spuse el.

Chris Jones își puse indexul gros pe ziar.

— Sunteți sigur că nu e un montaj? Departamentul din Tripoli nu ne-a trimis nimic.

Malko se imobiliză, tulburat. Și dacă era o găselniță genială? Unul ca Corcoran putea să manipuleze serviciile de presă din Tripoli. Făcând să se creadă că e mort, se achită de contractul cu Malko, și o eliberă pe Sylvia. Dat fiind ermetismul Libiei, ar fi trecut un anumit timp înainte să se știe dacă Richard Corcoran fusese într-adevăr ucis, sau nu. Nimeni nu-l văzuse

pe „Carlos" de un an și jumătate, de exemplu, și nici nu se știa dacă mai era în viață... Malko era încolțit. Clătină capul:

— Nu face nimic, zise el, cel puțin am încercat. În orice caz, plecăm mâine.

— O veți elibera?

— Ea nu mai e periculoasă, spuse Malko. Îmi țin promisiunea. Dacă va fi văzută în Libia, înseamnă că Richard Corcoran ne-a păcălit cu un montaj pe cinste.

Capitolul XX

Sylvia înălță capul, văzându-l intrând pe Malko. Elko Krisantem, așezat pe un scaun, frunzărea o revistă porno. Tânăra femeie îl fixă pe Malko. Acesta nu mai revenise de două zile. În ciuda calmului aparent al Sylviei, el desluși o întrebare anxioasă în ochii ei cenușii, fără să poată ști dacă era vorba de o spaimă profesională sau sentimentală.

— Elko, dezleag-o, zise el.

— A făcut-o!

— A încercat, în orice caz. Iată.

Malko îi puse ziarul pe genunchi. Elko Krisantem tocmai îi dezlegă încheieturile. Ea se adânci în telegramă, apoi înălță capul.

— E mort.

Era o constatare. Imposibil de a realiza dacă simțea ceva.

— Poate că nu, spuse Malko. Această telegramă poate fi o intoxicație, pentru a ne face să credem că a încercat să-și îndeplinească misiunea și că a eșuat.

Ea deschise gura pentru a protesta, dar Malko o opri imediat.

— În orice caz, eu mi-am terminat partea mea de contract, zise el, sunteți liberă.

Ea îl privi, stupefiată.

— Vreți să spuneți că mă lăsați să plec! Că nu...

— Da. Și eu voi părăsi Ciprul astăzi.

Nimeni nu va vorbi autorităţilor cipriote despre rolul dumneavoastră în această afacere. Mi-ar fi plăcut ca Corcovan să ne debaraseze de Kadhafi. Încercând şi pierzându-şi viaţa, a salvat-o pe a dumneavoastră. Este înţelegerea pe care am avut-o. Eu o respect.

Sylvia nu se mişca, cu privirea aiurea, frecându-şi maşinal încheieturile.

— Plec cu dumneavoastră, zise ea încet.

Malko crezu că nu auzise bine. Sylvia explică imediat:

— Îl cunosc pe Richard. Trebuie să fi încercat într-adevăr. Era nebun după mine. Ştiu că n-ar fi rămas în Libia singur. Misiunea mea era să-l fac să rămână acolo. Acum, asta nu mai are sens.

Era prima oară că ea recunoştea implicit de a fi fost „agentul" lui Richard Corcoran. Fără să spună încă, în contul cui şi cu ce scop. Continuă, cu un zâmbet plin de ironie:

— Nu mă vreţi? Ştiu, totuşi, destule lucruri interesante.

— Nu mă îndoiesc, zise Malko, dar în mod sigur nu suntem de aceeaşi parte.

Ea ridică din umeri.

— Eu nu mai sunt de nici o parte. Ştiţi ce li se întâmplă celor care au prea multe contacte cu adversarul, în meseria noastră? Dacă m-aş întoarce la Centrala mea, aş fi supusă la zeci de interogatorii, la neplăceri fără sfârşit. Nimic nu-i va putea convinge într-adevăr că n-am fost „întoarsă". Deci, voi fi pusă sub observaţie. Într-un birou, cu lucruri plictisitoare de făcut, până ce voi claca nervos. Sau mă voi sinucide, sau voi mărturisi orice. Sau, simplu, să mă apuc de băutură... În plus, mi se va reproşa ce fac ei.

Malko ştia că ea spune adevărul. Era la fel în Vest. Deci în Est... Sylvia mersese prea departe în această misiune ratată.

— Vreţi să vă folosiţi de paşaportul italian?

— Nu mai am nici un paşaport, nici un nume, nimic, spuse ea. Trebuie să dispar.

— Aveţi ceva de făcut, înainte de a părăsi Ciprul? întrebă Malko.

— Nu, zise ea. Doar să fac o baie.

— Foarte bine, spuse Malko, vă duc la *Hilton*. În acest timp, eu mă voi duce la Ambasada americană, pentru a vă aranja voiajul.

* * *

Febrilitatea şefului departamentului era vizibilă de la un kilometru. Înainte chiar ca Malko să-l fi pus la curent cu ultimele evenimente, el anunţă:

— Ştiţi noutatea! A fost într-adevăr un atentat contra lui Kadhafi! Cineva a tras în el. Trebuia să apară la televiziune astăzi şi emisiunea lui a fost anulată. Se pare că are un glonţ în braţul stâng.

— Cum aţi aflat asta?

— Departamentul din Tripoli şi câteva mesaje libiene pe care le-am decodat parţial. Noaptea trecută a fost un trafic radio intens între Tripoli şi ambasada de aici. Nu numai libienii, ci şi Popov au luat parte. Dacă mizerabilul ăsta ar fi putut fi lichidat.

Malko asculta, tulburat. Deci, Richard Corcoran îşi ţinuse promisiunea, pentru a o recupera pe Sylvia, încercând să-l omoare pe „Nebunul din Tripoli", cum îl numea fostul Sadat. Şansa nu-i fusese favorabilă.

— Şi eu am noutăţi, zise el. Legat de ale dumneavoastră.

Când termină cu relatarea „conversiei" Sylviei Curzio, americanul nu-şi mai găsea astâmpărul.

— E fantastic, spuse el, recuperăm „agentul" lui Corcoran! Vom afla multe lucruri. Voi telexa imediat la Langley, să vă organizeze un voiaj clasa întâi... Măcar de la Atena. Mă ocup eu de rezervări. Trebuie să plecaţi de aici cât mai repede, ca să nu se răzgândească...

— Nu se va răzgândi, zise Malko. Mai ales, dacă avem certitudinea că Corcoran e mort.

* * *

Sylvia era de nerecunoscut, cu o fustă de tweed, părul strâns, tocuri joase, fără machiaj. Fuma nervos, întinsă pe pat.

— Totul e aranjat, anunță Malko. Plecăm peste trei ore. La Atena vom lua un avion al U. S. Air Force, care ne va duce direct la Washington. Apoi, va începe o viață nouă pentru dumneavoastră...

În camerele vecine Chris Jones și Milton Brabeck își făceau bagajele. Krisantem era deja în jol. Șeful departamentului găsise locuri la Compania Cyprus Airways. Aștepta la aeroport, pentru a facilita ambarcarea.

Sylvia îl urmă pe Malko. Reținuseră două taxiuri mari pentru a coborî la Larnaca. Portierele se trântiră.

În tot timpul traseului ea rămase mută și Malko îi respectă tăcerea.

Departamentul primise alte știri de la Tripoli și el era acum sigur că colonelul Kadhafi fusese atins fizic, deși fără gravitate. Până la urmă, Richard Corcoran revenea în sânul Companiei, cu titlu postum.

Malko simțea lângă el pulpa tare și muschiuloasă a Sylviei. Ea îl intriga. Duritatea ei, bruștele ei elanuri sexuale, această siguranță care o făcuse să depășească totul. Era controlată de bulgari, sau nu?

Aeroportul apăru. Hamalii se repeziră. Era o coadă lungă la ghișeul companiei Cyprus Airways. Elko Krisantem se apropie de Malko.

— Dați-mi mie, Alteță. Înregistrez eu bagajele.

Chris Jones și Milton Brabeck se repeziseră să cumpere păpuși la standul vecin. Malko o luă pe Sylvia de braț.

— Haideți să luăm o cafea.

Brusc, o simți că se crispează.

— Atenție! strigă ea.

Se îndepărtă brutal de el. Malko mătură sala cu privirea și un nod de spaimă i se opri în gât. Celik Osman apăruse în hol, cu mâinile în buzunare și se îndrepta spre ei. Malko nu mai avea pistoletul extraplat și gorilele erau și ele dezarmate, pentru a lua avionul. Malko urlă:

— Chris! Milton!

Cele două gorile se întoarseră subit. Celik Osman începuse să alerge spre Malko și Sylvia. Cei doi americani își dădură seama imediat de situație. Dintr-o săritură, Milton Brabeck fu asupra lui Malko, îl trânti la pământ și îl obligă să se întindă pe jos, oferindu-i maximum de protecție...

Chris Jones văzu o valiză, o apucă și o proiectă în picioarele asasinului, ratându-l.

— Poliția! urlă Chris Jones. Poliția!

Aeroportul era plin de polițiști armați până-n dinți. Doi dintre ei se întoarseră, dar Celik Osman o coli brusc. In loc să meargă spre Malko, o viză pe Sylvia, care fugea spre exterior, ținând cu amândouă mâinile un pistolet mare, negru. Trase patru focuri. Atins în spate, tânăra femeie se clătină și se prăbuși într-un tumult de nedescris... Oamenii fugeau în toate părțile. Mai mulți polițiști în uniformă se năpusteau în aerogară. Chris Jones plonja, în sfârșit, în picioarele asasinului, făcându-l să cadă la pământ, trei secunde prea târziu...

Dintr-o mișcare, Celik Osman se debarasă și se ridică, pentru a se trezi nas în nas cu un polițist cipriot, care-l amenința cu mitraliera sa. Fără să șovăie, turcul îl împușcă drept în cap. Celălalt avu timp să riposteze, ajutat imediat de colegii lui, care-l ciuruiseră cu proiectile pe asasin. Acesta din urmă lăsă, în sfârșit, arma și căzu, fulgerat.

Malko se ridică și alergă la Sylvia, întorcându-i trupul. Rămase locului, mut de groază. Un glonț îi traversase gâtul, ieșind prin nas și desfigurând-o. Ea nu mai respira... Colonelul Kadhafi se răzbunase. Malko nu auzea fluierăturile, chemările, țipetele oamenilor îngroziți...

Richard Herriman apăru, înnebunit.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat...

— N-au vrut ca Sylvia să vorbească, zise Malko.

— Cine „ei"?

— Nu știu nimic.

Deodată, privirea i se opri asupra unui bărbat, care aștepta în fața ghișeului Cyprus Airways. O figură, vag familiară. Își aduse aminte brusc. Era cel care luase mesajul de la Sylvia din „cutia de scrisori".

După toate cele ce se petrecuseră în ultimul timp, nu putuse să se concentreze asupra identității acestuia. Și, de altfel, pe baza căror elemente? Nu-i cunoștea nici naționalitatea, nici numele, nici unde locuia. Nici măcar dacă era din Cipru. Totuși, se blestema acum că nu încercase imposibilul. Sylvia poate că n-ar fi fost moartă. Se apropie de șeful departamentului.

— Robert, zise el, vreau lista pasagerilor acestui zbor. Să fie „ciuruită". Să fie puse toate ordinatoarele la treabă. Trebuie să fie cineva... Îl vedeți pe bărbatul în gri, acolo.

Era tot ce putea face pentru Sylvia Curzio. Un polițist venea să arunce o haină pe trupul ei. Celik Osman nu va mai omorî pe nimeni. Executanții dispăruseră, dar cine trăsese cu adevărat sforile? Ei fuseseră manipulați de Richard Corcoran, Corcoran de Sylvia, dar Sylvia de cine?

* * *

Elko Krisantem bătu la ușa bibliotecii castelului din Liezen.

— Intră! strigă Malko.

Tocmai termina de savurat o vodcă în compania Irei Cornfeld. Seara promitea: colecționara de arme purta încă o dată o fustă atât de strâmtă, că părea cusută pe ea, mulându-i crupa cambrată, într-un fel scandalos de provocator. O surpriză plăcută, sosită la începutul după amiezii.

— Sunteți chemat la telefon, anunță majordomul. De la Washington.

— Iau legătura sus, zise Malko.

Își părăsi cucerirea pentru câteva clipe. Trecuse o lună de la drama de pe aeroportul din Larnaca. O lună de refaceri. La celălalt capăt al firului, o voce anunță:

— Aici, Bob. Am terminat, în sfârșit cercetările. Cel care a luat avionul cu dumneavoastră, în insula unde ați fost.

— Înțeleg, zise Malko. L-ați identificat?

— Da. E vorba de colonelul Vladimir Tcherkachef. Strălucit membru al Direcției Numărul 9 al K. G. B. M-am gândit că vă va interesa. Pe curând.

— Pe curând, spuse Malko.

Închise telefonul, gânditor și trist. Deci cercul era închis. Bineînțeles, nu va exista niciodată nici o dovadă. Nu se va ști niciodată că K. G. B. era în spatele complotului destinat să-l lichideze pe președintele Reagan. Marionetele erau moarte sau suprimate. Pentru a tăia pentru totdeauna firele care îi legau de cei care le făcuse să joace; pe o muzică pe care nu ei o scriseseră.

Tehnoredactare computerizată: **Cătălina Andrei**

Tiparul executat sub comanda nr. 10 145

Compania Naţională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. Bucureşti
ROMÂNIA